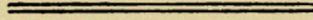

മധുരമംഗലം

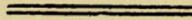
ഭാഷാനാടകം.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ

ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ

തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് വിരചിച്ചത്.

1103

(ഉടമസ്ഥാവകാരം കാത്തുജി ജാനകി അമ്മയ്ക്കുള്ളതാകുന്നു.)

വില 6 ണ.

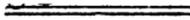
G. S. J. I. PRESS, KOTTAPURAM

മധുരമംഗലം

ഭാഷാനാടകം.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ
ചെറിയകൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ
തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് വിരചിച്ചത്.

1108

(ഉടമസ്ഥാവകാരം കാത്തുളളി അക്കൗണ്ട് നമ്പർ 1108 ഉള്ളതാകുന്നു.)

വില 6 ണ.

G. S. J. L. PRESS, KOTTAPURAM

മധുരമംഗലം

ഭാഷാ നാടകം.

ഒന്നാമങ്കം.

ഹരിഃ ശ്രീ ഗണപതയെ നമഃ അവിഷ്ണുമസ്തു ശ്രീഗുരുഭ്യോ നമഃ.

ശ്രീ ഭദ്രകാളൈ ൮ നമഃ.

ഗോഷ്ഠിത്തത്തോടു ഭൂതാവലി പശുപതിത-
 ന്നാജ്ഞ കയ്യൊണ്ടു കാട്ടാ
 നാട്ടും കണ്ടപ്പൊഴുണ്ടായൊരു മലമകരംത-
 ന്നഞ്ചിതപ്പഞ്ചിരിയ്ക്കു്
 ഭക്താട്ടംകൂടാതെ കൂപ്പുന്നിതു, കുടിമതിയായ്
 കൂട്ടമീക്കൂരിരുട്ടിൻ
 കൂട്ടത്തെത്തീരെ നീക്കാനതു വിലസണമെൻ
 മാനയെ മാനമോടെ.

1.

1) ഭൂതാവലി = ഭൂതങ്ങളുടെ സമൂഹം. പശുപതി = പരമശിവൻ. അഞ്ചിതപ്പഞ്ചിരി = മനോഹരമായ പൂഞ്ചിരി. കുടിമതിയായ് = കുടിയേറി സ്ഥിരതാമസമായി. മാനമോടെ = ബഹുമാനത്തോടെ. ഭക്തിയോടുകൂടി ചെയ്യപ്പെടുന്ന പൂജയെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു്.

കാവ്യാരംഭത്തിലെ മംഗള പദ്യത്തിൽ തന്നെ കവി ഇതിൽ സ്പഷ്ടരിയ്ക്കുന്ന പ്രധാന രസത്തേയും ഇതുകൊണ്ടു

തൃശ്ശൂർ മദ്രാസ് വെള്ളിക്കുന്നിളക്കിച്ചമയ്ക്ക -
 ഒന്നാമത ദശവദനൻ തന്നുള്ളിലെ ഭദ്രകൃഷ്ണൻ
 സ്മരണപരമരനീശൻ മനമൂന്നുന തൃക്കാൽ-
 പ്പെരുവിരൽ വിരവോടൊന്നാർത്തിയെത്തിർത്തിടേണം 2.

ഉള്ള ഉദ്ദേശത്തേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഗോഷ്ഠിത്തത്തോടുകൂടി കാട്ടുന്ന നാട്ടു കാണവോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഹാസ്യരസമാണ് ഇതിലെ പ്രധാന രസം. വലിച്ചു ഇളകാതെ കിടക്കുന്ന കൂരിരുട്ടുപോലെ പല വലിയ തറവാടുകളേയും ബാധിക്കുന്ന ആപത്തുകൾ നീക്കുകയാണ് ഇതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം. പാർവ്വതിയുടെ പഞ്ചിരിയ്ക്കു ചന്ദ്രികപോലെ പ്രകാശമുണ്ടാകയാൽ കൂരിരുട്ടു നീക്കുവാൻ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്നു സിദ്ധാന്തം.

2) തൃശ്ശൂർ മദ്രാസ് = വലിയ ഭദ്രകൃഷ്ണൻ ദശവദനൻ = രാവണൻ സ്മരണപരമരനീശൻ = കാമൻ, ത്രിപുരന്മാർ ഇവരെ സഹരിച്ചു ഭഗവാൻ ശങ്കരൻ. ആർത്തി = സങ്കടം.

രാവണൻ തൃശ്ശൂർ മദ്രാസ് കൈലാസം ഇളക്കുന്നതുപോലെ പ്രസ്തുത നാടകത്തിൽ കോന്തക്കുറുപ്പ് തൃശ്ശൂർ മദ്രാസ് (തൃശ്ശൂർ - മുപ്പേറിയവന്നുള്ള ഭദ്രകൃഷ്ണൻ) ധനസഞ്ചയം ഉറപ്പു വെള്ളിക്കുന്നപോലെ നില്ക്കുന്ന കൊമരപ്പറമ്പു തറവാട് ഇളക്കുന്നു. രാവണന്റെ അക്രമമായ പ്രവൃത്തി ഭഗവാൻ ശങ്കരൻ നിഷ്പ്രയാസം അമർത്തുന്നതുപോലെ അസാമാന്യ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യമുള്ള മധുരമംഗലത്തു നമ്പൂരി കോന്തക്കുറുപ്പിന്റെ ദുഷ്കാര്യന്മതകൊണ്ടു കൊമരപ്പറമ്പിന്നുവന്ന വലിയ ഇളക്കം കളിയാലെ നിറുത്തി പൂർണ്ണമായി ഉറപ്പു വരുത്തുന്നു

ശ്രീ വായുക്കുന്ന കുടുംബമാസകലവും
 നിർധൂളിയാക്കീടുവാൻ
 ഭാവിയ്ക്കും ജഡനായ പൂർവ്വജനിട-
 ണ്തന്നിങ്ങു പോന്നാദരാൽ
 സേവിയ്ക്കുന്ന വിഭീഷണനു സരസാ
 ലങ്കാധിപത്യാ കൊടു-
 ത്തേവർക്കും സുഖമേകിടും രഘുവതി-
 യ്ക്കെന്നും തൊഴുന്നേനഹം

3.

കൊട്ടത്തേങ്ങ, കരിമ്പു, നെയ്യു, ചെറുതേൻ,
 വാഴപ്പഴം മാമ്പഴം,
 ചട്ടറോരട, യപ്പമെന്നിവ രസ-
 ത്താൽ കാഴ്ചവച്ചീടുവാൻ
 അഷ്ടാശേശർ വരുന്നകണ്ടസമയ-
 ത്തോടേണ്ടതെങ്ങോട്ടതെ-
 ന്നൊട്ടേറെജവമങ്ങുമിങ്ങുമലയം
 ഹേരഘനാലംബനാ

4.

3) ശ്രീ = ഐശ്വര്യം. ജഡൻ = മൃഗം വിഡ്ഢി.
 പൂർവ്വജൻ = ജേപ്പൻ.

രാവണനേപ്പോലെ ഈ കഥയിൽ കോന്തക്കുറുപ്പ് കുടുംബം നിർധൂളിയാക്കാൻ ഭാവിയ്ക്കുമ്പോൾ വിഭീഷണനേപ്പോലെ കൃഷ്ണകുറുപ്പ് തന്റെ ജേപ്പനോട് ഇടയുന്നു. രഘുവതിയായ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ തന്നെ സേവിച്ച വിഭീഷണൻ ലങ്കാധിപത്യാ കൊടുത്ത് എല്ലാവർക്കും സുഖമാക്കുന്നതുപോലെ ഇവിടെ മധുരമംഗലത്തു നമ്പൂരി തന്റെ ഇപ്പനായ കൃഷ്ണകുറുപ്പിന് തറവാട്ടിലെ കൈകാര്യകർതൃത്വം വരുത്തിക്കൊടുത്ത് വീട്ടുകാർക്കുമാത്രമല്ല നാട്ടുകാർക്കും സന്തോഷം ആക്കുന്നു.

[നാട്യനൃത്തത്തിൽ സൂത്രധാരൻ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു]

സൂത്ര:— [നേരെ നോക്കിട്ട്]

മഹേശനാ ശ്രംഗപുരേശപരൻ
മഹപ്രഭാവം വിരവോടു കാണാൻ
മഹാരസം പൂണ്ടിരിയേയ്ക്കുന്ന
മഹീസുരോത്തംസ സദസ്സുകൊള്ളാം

5.

4) അഷ്ടാശേശർ = കിഴക്കുമുതലായ എട്ടു ദിക്കുകളിലെ അധിപന്മാരായ ഇന്ദ്രൻ അഗ്നി തുടങ്ങിയ ദേവന്മാർ. എട്ടു ദിക്പാലന്മാർ = കിഴക്ക് ഇന്ദ്രൻ, കിഴക്കു തെക്ക് അഗ്നി. തെക്ക് യമൻ, തെക്കു പടിഞ്ഞാറ് നിരൂതി, പടിഞ്ഞാറ് വരണൻ, പടിഞ്ഞാറു വടക്ക് വായു, വടക്ക് കബേരൻ, വടക്കു കിഴക്ക് ഇശാനൻ. ഹേരംബൻ = ഗണപതിഭഗവാൻ. ജവം = വേഗം.

തന്നെ കാണാനായി പലരും വരുന്നസമയം കോന്തക്കുറുപ്പ് നാലുപറത്തേയ്ക്കും പരിഭ്രമിച്ചു ഓടുന്നത് ഇതുകൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

5) തന്റെ വിദ്യയെ പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുവാൻ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്ന നടപ്രധാനൻ അതറിഞ്ഞ് അഭിനന്ദിയ്ക്കുവാൻ സഭയ്ക്കു യോഗ്യതയുണ്ടെന്ന് സമതമിയ്ക്കുന്നു.

ശ്രംഗപുരേശപരൻ = ശ്രംഗപുര ക്ഷേത്രത്തിലെ ആരാധനമുതങ്ങിയായ ശിവൻ, മഹപ്രഭാവം = ഉത്സവത്തിന്റെ പ്രഭാവം. മഹീസുരോത്തംസ സദസ്സ് = ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ സദസ്സ്.

മാന്യരസം ആസ്വദിയ്ക്കുന്നതിൽ ബ്രാഹ്മണക്ക് [നന്ദുരിമാക്ക്] അധികം പാടവം ഉള്ളതുകൊണ്ടും ഈ കഥയിലെ പ്രധാനപാത്രം ഒരു നന്ദുരിയാവുകകൊണ്ടും ഈ ബ്രാഹ്മണ സദസ്സിൽ ഈ നാടകം ആടുന്നത് ഉചിതമാകുന്നു.

[അണിയറയിലേക്കു നോക്കിട്ട്] അണിയൽ ക്ഷീണത്താൽ ഇവിടെ വരാം.

നടി:— [പ്രവേശിച്ചിട്ട്] ഞാൻ വന്നു. ഏന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?

സുര:— ഈ സഭയിൽ ഒരു നാടകം ആടണം. അതിനു വേണ്ടതൊക്കെ ശട്ടം കെട്ടണം.

നടി:— ഏതു നാടകമാണ് ആടാൻ നല്ലത്?

സുര:— ഗാഢഹാസ്യരസകൗതുകപരം കൂട്ടമീ ദ്വിജസഭസ്സിൽ നിർണ്ണയം നാടകം മധുരമംഗലാഖ്യമാ-
ണാടവാൻ മധുരവാണി! നല്ലത് 6

നടി:— ആരുണ്ടാക്കിയതാണീ നാടകം?

സുര:— “ഇക്കാവാകി”യ രാജ്ഞിതന്റെ തനയൻ
“കന്തരുണ്ണി”ഭൂപന്റെ നൽ-
തൃക്കാൽ സേവകനായ ശിഷ്യനമലൻ
ദേവമൗഘ സേവാരതൻ
ചൊല്ലൊള്ളുന്നൊരു കോടിലിംഗസ്തവരൻ
“കൊച്ചുണ്ണി” ഭൂപാലനാ-
ണിക്കാവ്യം വിരചിച്ചതെന്നാറികനീ
മാൻകണ്ണിമാർ മാലികെ! 7

6) ഗാഢ ഹാസ്യരസകൗതുകം = ഹാസ്യരസത്തിൽ വളരെ ആഗ്രഹം. ദ്വിജ സഭസ്സു് = ബ്രാഹ്മണ സഭ. മധുരമംഗലാഖ്യം = മധുരമംഗലമെന്ന ചേരോടുകൂടിയത്. മധുരവാണി = മനോഹരമായ വാക്കുകളുവളെ!

7) ചൊൽകൊള്ളുന്ന = പ്രസിദ്ധനായ- നല്ല വാക്കോടുകൂടിയവനായ.

നടി:— വലിയ പ്രേരണ കവിയായ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ ശൃംഗാരവീരാദി രസങ്ങളുള്ളപ്പോൾ ഹാസ്യരസപ്രധാനമായ നാടകത്തെ ഉണ്ടാക്കുവാനെന്താണ് കാരണം?

സുത: ക്ഷാതരുണ്ണി, രവിയതെന്നും,
കുഞ്ഞെട്ടൻ, കൊച്ചുതമ്പുരാണെന്നും
കേടറ പേരുകളെഴും
മാടോർവീശോക്തിയാണിതിൻമൂലം 8.

നടി:— ഈ തമ്പുരാനെ ഞാനറിയില്ലല്ലോ.

സുത:— “കൊച്ചുണ്ണി” തമ്പുരാണെന്നഖിലദിശി
പുകഴ്ന്നോരു ശാസ്ത്രജ്ഞവർത്തൻ
കൊച്ചികീശൻ തൃതീയൻ വിനയസുനയവാ-
നാതപോഗ്രപ്രതാപൻ
ഉൾച്ചേരും ദോഷമൊന്നെങ്കിലുമരികിലട-
ക്കാതെ ശോഭിച്ചിടുന്നു-
ണ്ടാരിന്നാമോദമോടി നൃപതിമണിയെ നീ
കേട്ടറിഞ്ഞിട്ടതില്ലെ? 9.

---

8) മാടോർവീശോക്തി = കൊച്ചി രാജാവിന്റെ കല്പന
9) അഖിലദിശി = എല്ലാ ദിക്കിലും. ശാസ്ത്രജ്ഞവർത്തൻ = ശാസ്ത്രം അറിയുന്നവരിൽ ഉത്തമൻ. തൃതീയൻ - മൂന്നാമൻ. വിനയസുനയവാൻ = വിനയമാകുന്ന നല്ല നയത്തോടുകൂടിയവൻ. ആതപോഗ്രപ്രതാപൻ = വെയിൽപോലെ ഘോരമായ ഓഷ്ഠനിഗ്രഹ ശക്തിയുള്ളവൻ. “ഉൾച്ചേരും അടക്കാതെ = മദം അസൂയ തുടങ്ങി മനസ്സിനുള്ള മാലിന്യങ്ങൾ ഒന്നും തീണ്ടാതെ. അച്ഛിന്നാമോദം = പരിപൂർണ്ണമായ സന്തോഷം. നൃപതിമണി = രാജരത്നം.

നടി:— ശ്രീരാമചന്ദ്രഭഗവാന്റെ ഗുണങ്ങളെല്ലാം പാരാതെ ചേന്നുരുളി. ക്ഷിതിപാലനേന്താൻ ധാരാളമായറിയുമീ നരനാഥനെക്കേ-
ട്ടാരാണു പാക്കിലറിയാത്തതുപാരിടത്തിൽ? 10

സൂത്ര:— ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ മരുമകനാണ് ആ “കൊച്ചുതമ്പുരാൻ” ഇങ്ങിനെ അധികം സംസാരിച്ചുനിന്നാൽ അരങ്ങു മുഷിച്ചിലാവൂ.

നടി:— ശെരി.

സൂത്ര:— അതുകൊണ്ട് ഈ വിവരമൊക്കെ ആട്ടുകാരോടു ചെന്നു പറയൂ.

നടി:— അങ്ങിനെതന്നെ (പോയി.)

സൂത്ര:— (എല്ലാവരും നോക്കിട്ട്)
കാന്ത്യാ പരം ശിശിരജാഡ്യജ ദോഷശാന്തി-
യ്ക്കേന്തും രസത്തോടുവരുന്നു വസന്തകാലം
കോന്തക്കുറുപ്പിനുടെ ജാഡ്യജമായ ദോഷ-
ശാന്തിയ്ക്കിതാ മധുരമംഗലമെന്നപോലെ 11.

പ്രസ്താവന കഴിഞ്ഞു.

10) പാരാതെ = നോക്കാതെതന്നെ കാണത്തക്കവണ്ണം പ്രത്യക്ഷമായി. ക്ഷിതിപാലൻ, നരനാഥൻ = രാജാവ്

11) കാന്ത്യാ = ശോഭയോടുകൂടി. ശിശിരജാഡ്യജ ദോഷശാന്തിയ്ക്ക് = മഞ്ഞുകാലത്തു മരയിപ്പിയ്ക്കുവണ്ണമുള്ള തണുപ്പുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളെതീർക്കാൻ. ഏന്തും രസത്തോട് = വർദ്ധിച്ചു പുഷ്കരസത്തോടുകൂടി-ശുഗാരരസത്തോടുകൂടി. കോന്തക്കുറുപ്പിനുടെ.....ശാന്തിയ്ക്ക് = കോന്തക്കുറുപ്പിനുടെ

(അനന്തരം മധുരമംഗലം പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു)

മധുര:—ഓഷ്ഠപുത്രനെന്നു കലനാശമതിന്നുമൂലം
കെല്പിൽ ദരിദ്രത തുടങ്ങിയതൊന്നുമല്ല
സല്ലത്രനൊന്നുകലവൃദ്ധിയതിന്നുമൂല-
മല്ലേതരോത്തമ ധനാദികളൊന്നുമല്ല 12.

ചിക്കുന്നു കാരണവന്മാരെ ഭോഷമൂല-
മിക്കാലമെത്ര തറവാടുകൾ കെട്ടിടുന്നു!
വായ്ക്കുന്ന കാരണവന്മാരുടെ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു
പാഷ്ഠന്മാരെത്ര തറവാടുകൾ കേറിടുന്നു! 13.

അതുകൊണ്ട് പെരുന്മാർ തന്നെയാണ് എല്ലാറ്റി-
ലും വലുതായിട്ടുള്ളത്.

ക്ഷീണംവിട്ടു ധനജയൻ കുരുകുലം
പാടെ ദഹിപ്പിച്ചതും
ചാണക്യൻ നവനന്ദവംശമഖിലം
നന്നായ് നശിപ്പിച്ചതും
ഹുണന്മാരധുനാ ജഗത്തു മുഴുവൻ
വെക്കും ജയിയ്ക്കുന്നതും
ചേന്നൊക്കും പുരുഷപ്രയത്നമതിനാ-
ലാണെന്നു കാണുന്നു ഞാൻ 14.

പ്പിൻറെ വിധ്വംശിതംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭോഷങ്ങളെ തീ-
ർപ്പവാൻ മധുരസപ്രധാനവും കാമീമനോരക്രമവുമായ വ-
സന്തവും മധുരമംഗലമാണല്ലോ.

12) കുലം = വംശം. അല്ലേതരോത്തമധനാദികൾ ധ-
രാളമായുള്ള നല്ലപണം സ്ഥാനമാനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ.

14) ധനജയൻ = അജ്ജനൻ. കുരുകുലം = നൂറുപേരു

അതുകൊണ്ടു കൊച്ചുരപ്പാനിൻ തറവാടേ മുടിഞ്ഞ
തെക്കുണ്ടിരിപ്പാൻ ഞാനെന്നൊരാണു് പ്രവൃത്തിയ്ക്കേണ്ടതു്? ഇ
പ്പോഴുനായ കൃഷ്ണക്കുറുപ്പു് ഈ ഭാരമൊക്കെ എന്നിൽ ആശിയി
രിയ്ക്കുന്നതു കൊണ്ടു് ഈ കാല്പത്തിൽ നല്ലവണ്ണം ആലോ
ചിയ്ക്കാതെകൊണ്ടു കഴിയില്ല. (ആലോചിച്ചിട്ടു്)

കോട്ടു വിട്ടിക്കുറുമ്പെ കൊടിയ കടമ്പു-

ഭൃത്തിൽ നിന്നുലയിപ്പാൻ

കോട്ടിൽക്കോത്തക്കുറുപ്പിൻ ജളതകൾ തെളിവി-

യ്ക്കാതെ പററില്ല നന്നം.

വാട്ടം കൂടാതതിന്നായ് ഭൃതതരമിവനെ-

ക്കൊണ്ടു വിഡ്ഢിത്തമേററം

കാട്ടിയ്ക്കേണം മറച്ചിടിലുമതു മറയാ-

തുള്ള മട്ടിൽപ്പകിട്ടിൽ

15

[നടന്നിട്ടു് നേരെ നോക്കിട്ടു്]

പിട്ടുകൾ പറഞ്ഞു ചരനാടെ

ചട്ടററ പണം കരമ്പുമാക്കുന്ന

പട്ടന്മാരുടെ നടുവിൽ

പൊട്ടൻ കോത്തക്കുറുപ്പു് വാഴുന്നു.

16.

(അനന്തരം പറഞ്ഞപ്പോലെ കോത്തക്കുറുപ്പും നാലു
പട്ടന്മാരും പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു)

ടെ വശം, നവനന്ദവശം മെമ്പതു നന്ദന്മാരുടെ വശം.

ഉണ്ണന്നാർ = പാശ്ചാത്യന്മാർ. ജഗത്തു് ലോകം.

15) ഉലരിപ്പാൻ = ഉയർത്തുവാൻ. ജളത=വിഡ്ഢിത്തം

ഭൃതതരം = കേസ്സു് തെളിവിന്നു വയ്ക്കും മുമ്പുതന്നെ

ഇങ്ങിനെ കോത്തക്കുറുപ്പിന്റെ കൈകാല്പാലത തെ
ളിവിയ്ക്കാനുള്ള ഉപായം നമ്പൂരി ആലോചിച്ചുവയ്ക്കുന്നു.

കോന്ത:— ശുപ്തക്കുട്ടി! ശുപ്തക്കുട്ടി!

ശുപ്ത — എന്താണേ!

കോന്ത:— കൃഷ്ണൻ - കള്ളൻ - എന്റെ പേരിൽ നമ്പ്ര് അ
ടിപ്പിച്ചു—; കേട്ടില്ലേ?

ശുപ്ത:— അതുകൊണ്ടു അയാൾക്കു കുരുത്തക്കേടുവരും;
എന്നല്ലാതെകണ്ടു ഇവിടേയ്ക്കു വല്ലതും പറ
മോ?

കോന്ത:— അനന്തനാരായണ ശുപ്തക്കുട്ടിയ്ക്കു എന്റെ
അവസ്ഥ മുഴുവനും രൂപമില്ല എന്നാണ് തോ
ന്നുന്നത്; അതാണ് എന്നിയ്ക്കു വല്ലതും പറ
മോ എന്നു ചോദിയ്ക്കുന്നത്; അല്ലേ? ഇന്നലെ
ആ മാധവി എന്നോടു പറയാനായിട്ടു തന്നോ
ടു പറഞ്ഞയച്ചതൊക്കെ ഒന്നു പറയു.

അനന്ത:— മഹാപ്രഭ! മഹാപ്രഭ! ഇവിടത്തെപ്പോലെ,
ഭാഗ്യമിനാക്കാണുള്ളതു!

മധുര:— ഇവരുടെ സല്ലാപം പര-
മവികലമഖിലം ശ്രവിയ്ക്കുവാനൊളിവാഴ്
ഇവിടമതിൽ നിന്നിടുന്നേൻ
ചെവികൾ കൊടുത്തു: പ്ലമാത്രനേരം ഞാൻ 17
(അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നു)

കോന്ത:— ആട്ടെ - താൻ അവിടെ പറഞ്ഞയച്ചതു പറയു.

അനന്ത:— അതു ഇന്നലെ ഇവിടെ അറിയിച്ചുവല്ലോ.

കോന്ത:— ആട്ടേ - താനൊരിയ്ക്കില്ല കൂടി പറയു. അതു
കൊണ്ടെന്താണ് ചേതം വരാനുള്ളതു്?

17) അവികലം നല്ലപോലെ. ശ്രവിക്കുവാൻ = കേൾ
പ്പാൻ.

അപ്പുഅയ്യൻ:— എന്തൊരു അനന്തനാരായണ! ധൃശമാ നന്കു അനേക കായുധം ഇരിയ്ക്കുന്നതിനാലെ ഓമ്കേടു വരരുതു കുറമാ? ഒരു ഉരുവു കൂടി ശൊല്ല

കോന്ത:— (ഉറക്കെ) എന്താ കൃഷ്ണ!

കൃഷ്ണൻ:— (പ്രവേശിച്ചിട്ട്) എന്ത്?

കോന്ത:— ആ കൊമ്പിപ്പയ്യിനെ കാണുവോ?

കൃഷ്ണൻ:— ഉവ്വ്

കോന്ത:— മേശവിളക്കു തേച്ചുവോ?

കൃഷ്ണൻ:— ഇല്ല

കോന്ത:— കഴുവേറികൾക്കെന്താണു മറെറൊരു പണി? അസത്തുക്കൾ - അസത്തുക്കൾ - ഒക്കേനേയും അടിച്ചു പടിയ്ക്കു പുറത്താക്കണം; അതാണു വേണ്ടതു്; ഒന്നിനും ഒരു ജലപാനവും കൊടുക്കരുതു്. ആട്ടെ - കൊട്ടക്കോരി കെനട്ടിൽ കളഞ്ഞുവോ?

കൃഷ്ണൻ:— ഇല്ല.

കോന്ത:— ഹൈ, ഈ ബുദ്ധിയില്ലാത്തൊളകളോടു വിശേഷം പറവാൻ പ്രയാസം. നീ പോ; ആ രാമനെ വിളിയ്ക്കു്.

(കൃഷ്ണൻ പോയി, രാമൻ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു)

കോന്ത:— കോഴിക്കോട്ടയ്ക്കു എഴുത്തയച്ചുവോ?

രാമ:— ഉവ്വ്.

കോന്ത:— ഉള്ളിൽ ഇല വച്ചുവോ?

രാമ:— ഇല്ല.

കോന്ത:— എന്താണിത്ര നേരം വൈകാൻ? ഇനി ഇന്നു രാത്രിയ്ക്കു കാലത്തു ആരും അറിയാതെ ഇലവയ്ക്കണം.

രാമ:— ഇന്ന് ആറുമണി കഴിഞ്ഞുപോയല്ലോ.

കോത:— ആറുമണി കഴിഞ്ഞുപോയി എന്നും മറ്റും കൂവും ഉപായവും പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ സഹമതിയ്ക്കില്ല.

ഇപ്പ:— ആറുമണിയ്ക്കു മാല്യാദനികം കഴിയ്ക്കാൻ വയ്യാതുകൊണ്ട് അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണക്ക് ഉണ്ണാൻ എന്തുവാൻ തരമാകുമോ?

കോത:— ഇനി ഇതു മാറി നിശ്ചയിക്കില്ല. ആറുമണിയ്ക്ക് ഇല വയ്ക്കണമെന്ന് എന്റെ വായിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുപോയതുകൊണ്ടു ഇതു മാറി നിശ്ചയിക്കാൻ വയ്യാ, അല്ലേ അപ്പുറയ്യ?

അപ്പ:— സശയമോ? അങ്ങിനെ തന്നെ. ചക്ഷു, ഇതു തന്നെ ഒന്നുറപ്പിക്കാം. ചേണമെങ്കിൽ, ഇയ്യറുമണിയ്ക്ക് എന്നാക്കാം.

കോത:— ശെരി— ഇതു തരക്കേടില്ല രാമാ! ഇനിമേലിലൊക്കെ ഈരാഢുപന്തിരണ്ടുമണിയ്ക്ക് ഇലവയ്ക്കണം.

രാമ:— അങ്ങിനെതന്നെ.

കോത:— വീരമണിയെന്താണിങ്ങിനെ നിന്നുറക്കം വൃഷ്ടനായ്?

വീര:— [കണ്ണും മുഖവും തുടച്ചിട്ട്] ഇന്നലെ കുറച്ച് ഉറക്കമൊളിച്ചു.

കോത:— എന്താണ് കാരണം?

വീര:— ഒരു മോറിനിയാട്ടം കണ്ടു.

കോത:— നന്നോ?

വീര:— അതി വിശേഷം! ആട്ടം മഹാ ദിവ്യമാണ് മൂകാംബി എന്നാണ് പ്രധാനാട്ടക്കാരന്.

യുടെ മേൽ അവാർക്കു് തിരുവനന്തപുരത്തു നിന്നു പട്ടക്കരയും വളയു മറ്റും സംശാന കിട്ടീകുണ്ടു്

അപ്പു:— സാക്ഷാൽ മുകാബിയുടെ മോഹിനിയാട്ടം ഇട്ടിക്കിൽ വന്നിട്ടുണ്ടോ?

വീര:— ഉവ്വ്. ഇന്നലെ ഈ ഞ്ചീശപരപുരത്തു് സേവയായിരുന്നു.

അപ്പു:— ഇന്നു മുകാബിയെന്നു പാഞ്ചവരം ആട്ടത്തിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടവളാക്കും.

കോന്ത:— എന്താൽ, മുകാബിയുടെ ആട്ടം ഇനിയെല്ലാനു കാണണമല്ലോ; അതിനെന്താണ് വേണ്ടതു്? മോഹിനിയാട്ടക്കാർക്കു് ഒരു ആളെ അയച്ചു കിലൊ? (അണിയറയിൽ ശുക്ലാ: ബരധരം എന്ന സ്ത്രീകൾ കേൾക്കുന്നു.)

കോന്ത:— നമ്മുടെ അണ്ണാച്ച വാല്യമാരുടെ വരവാണെന്നു തോന്നുന്നു.

[അനന്തരം ഒരു താനാളത്തിൽ പലവരങ്ങളും കൊണ്ടു വാല്യാർ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.]

മധുര:— [വാല്യാരെ നോക്കിട്ടു്]

കീരിപ്പറിഞ്ഞു നന്നായ്

നാറും നാപ്പട്ട, കണ്ണരൂദ്രാക്ഷ

പാരം വിഭൂതിയെന്നിവ

ചേരും വേഷം വിശേഷമിതുപാതാൽ!! 18

കോന്ത:- വാല്യാരെ! എന്താണ് കയ്യിൽ, പലവാരമാണൊ?

18) നാപ്പട്ട=നാരു കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പട്ട. വിഭൂതി=ഭസ്മം

വാല്യോ:— അതെ- ഇന്നലെ അശ്യാക്ക് “ഋണിപഞ്ചമി”
പ്രതമായിരുന്നു-അതിന്റെ വകയാണിത്. എ
ജമാനനാണല്ലോ ഞങ്ങളുടെ അന്നലാതാവെ
ന്നു വിചാരിച്ച് ഇവിടേയ്ക്കായിട്ടു കൊണ്ടുവ
ന്നതാണ്

കോന്ത:— വാല്യോക്ക് നല്ല കരുത്തമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഈ
പലഹാരം കൊണ്ടുവന്നതു നന്നായി. ഇതു മോ
ഹിനിയാട്ടക്കാക്ക് കൊടുത്തയയ്ക്കാം ; അല്ലേ,
അപ്പ അയ്യൻ?

അപ്പ:— അങ്ങിനെ തന്നെ. വാല്യോർ പലഹാരം അ
വിടെ വയ്ക്ക

[വാല്യോർ അതു ചെയ്യുന്നു.]

അപ്പ:— രാമനായരെ! അണ്ണാച്ചവാല്യോർ ഇവിടെ കാ
ഴ്ചിച്ചതാണിത് എന്നുള്ള വിവരമൊക്കെപ്പ
റത്തു് ഈ പലഹാരമൊക്കെ മോഹിനിയാട്ട
ക്കാക്ക് കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്ക.

രാമ:— അവരെവിടെയാണ് താമസിയ്ക്കുന്നത്?

വീര:— ഈ കോഴിപ്പറമ്പിലാണ്.

കാന്ത:— രാമ! ഈ താന്മാളത്തോടുകൂടിത്തന്നെ കൊ
ണ്ടുപോയി കൊടുക്കു്.

അപ്പ:— ഇവിടുത്തെ ഈ പൊടിക്കയ്യ് അധികം നന്നാ
യി. വാല്യോരുടെ പേരക്കം വെട്ടിയ താന്മാള
മാണിത് അതുകൊണ്ടു് ഈ താന്മാളത്തോടു
കൂടിക്കൊണ്ടുകൊടുത്താൽ വാല്യോർ കാഴ്ച
ച്ചതാണെന്നു നല്ല സ്പഷ്ടമാവും.

കോന്ത:— വാല്യോരുടെ പേരക്കം വെട്ടിയിട്ടുണ്ടോ ഇതിൽ?

വാല്യോ:— ഉവ്വ്

കോന്ത:— ഒന്നു നോക്കട്ടെ (താനാലുത്തിന്റെ അടുക്കൽ ഇരുന്ന് കുനിഞ്ഞു നോക്കിക്കൊണ്ടു്) വ-വ-വ- [ഒന്നുകൂടി കുനിഞ്ഞു നോക്കീട്ടു്] വ- എന്നതിന്റെ പിന്നെ എഴുതിട്ടുള്ള അക്ഷരം അറിയാൻ നന്നെ തെരുങ്ങി.

അപ്പ:— ദീർഘമായിരിക്കുമതു്

കോന്ത:— ഹൈ, അതല്ല; കിയാക്കൂട്ടം വകയാണ്

അപ്പ:— എന്നാൽ, ല്യ എന്നായിരിയ്ക്കും.

കോന്ത:— ശെരി - (പിന്നെയും കുനിഞ്ഞു നോക്കീട്ടു്) ര-വല്യം. അപ്പഅയ്യൻ! എന്താണിതിന്നൊരു യോജിപ്പു മതിയായില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

അപ്പ:— വ-എന്നും, ല്യ-എന്നും ഉള്ള അക്ഷരങ്ങൾക്കു് ദീർഘമുണ്ടായിരിയ്ക്കും

കോന്ത:— (നോക്കീട്ടു്) ശെരിതന്നെ; ദീർഘമുണ്ടു്. വാല്യാര. ഹൈ, വാല്യാർ എന്നു തന്നെ എഴുതിട്ടുണ്ടു്. ദീർഘം രണ്ടും അക്ഷരങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കാണ് എഴുതിട്ടുള്ളതു് അതുകൊണ്ടു, ആദ്യം നോക്കിയപ്പോൾ മനസ്സിലായില്ല. വാല്യാർ; ഇപ്പോൾ നല്ല യോജിപ്പായി.

വാല്യാ:— ഈ താമ്പാളം ഇപ്പോൾത്തന്നെ മറത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയിട്ടു അവശ്യമുണ്ടു്

കോന്ത:— ഇതിന്റെ വിലതരാം എന്നാൽ പോർ?

വാല്യാ:— ഇവിടുന്ന് അന്നഭാതാവല്ലേ? സമ്മതിയ്ക്കാതെ കണ്ടു കഴിയുമോ?

കോന്ത:— ശെരി- എന്നാൽ, അതാണ് വെട്ടുപ്പു് എന്തു വിലയുണ്ടിതിന്നു, അപ്പ അയ്യ?

അപ്പു:— ഇതു ചിട്ടച്ചത്താനാലത്തിന് രണ്ടു രൂപ കൊടുക്കണം.

വാല്യോ:— അയ്യോ! അതുപോരാ. നാലു രൂപ വിവേയാണ്

കോന്ത:— നാലു രൂപയ്ക്കുതന്നെ ശീട്ടെഴുതിക്കൊടുക്കുക.

വാല്യോ:— അയ്യോ! ശീട്ടായാൽ പോരാ രൂപതന്നെ കിട്ടണം. ഞാൻ ഭരിദ്രനാണ് എമ്മാൻ എന്നൊരക്ഷിയ്ക്കണം.

കോന്ത:— ആട്ടെ, എന്നാൽ അഞ്ചു രൂപയ്ക്കു ശീട്ടെഴുതു. അപ്പുഅയ്യ!

വാല്യോ:— അയ്യോ! അതു സങ്കടമാണ്.

അപ്പു:— (വാല്യോരോടു സ്വകാര്യമായിട്ട്) ഇതാണ് നല്ലത് രണ്ടരപ്പണം പലിശയ്ക്കു ശീട്ടെഴുതാം.

(വാല്യോർ സമ്മതിയ്ക്കുന്നു.)

അപ്പു:— [ശീട്ടെഴുതുന്ന മദ്ധ്യത്തിൽ] 'ചിട്ടച്ചത്താനാലം സ്വാമിയോടു വാങ്ങിച്ചു വകയ്ക്ക് സ്വാമിയ്ക്കുതരേണ്ടു രൂപ' എന്നോളം എഴുതി; ആരൂപം പയാക്കണമെന്നു വാല്യോർ ശാശ്വം പിടിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. എങ്ങിനെയാണ് എഴുതേണ്ടത്?

മധുര:— ഇപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുകതന്നെ [നടക്കുന്നു]

കോന്ത:— (എണ്ണിററിട്ട്) നമ്പൂരി ഇപ്പോൾ എഴുന്നള്ളിയത് നന്നായി. ഇവിടെ ഇരിയ്ക്കാം.

മധുര:— [ഇരുന്നിട്ടു] കോന്തനും ഇരിയ്ക്കുക.

[എല്ലാവരും ഉചിതം പോലെ ഇരിയ്ക്കുന്നു.]

വാല്യോ:— (വിചാരം) നമ്മുടെ ഗൃഹചാരദോഷന്മാർ ഇന്ത ക്ഷണത്തിലെ ഇന്ത നമ്പൂരി വന്തത്

കോന്ത:— ഇവിടെ ഒരു സംശയമായിരിയ്ക്കുന്നു. അത്, നമ്പൂരിതന്നെ തീർക്കണം.

മധുര:— എന്താണ് സന്ദേശം?

കോന്ത:— ഈ പിള്ളുളത്താവാലും ഞാൻ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയിട്ടു. അതിന് അഞ്ചു രൂപയോ ആരൂരൂപയോ ശീട്ടെഴുതി കൊടുക്കേണ്ടത് എന്നാണ്

മധുര:— ആരാണ് ശീട്ടെഴുതി കൊടുക്കുന്നത്?

കോന്ത:— ഞാൻ തന്നെ.

മധുര:— ഈ പഴയ താമ്പാളത്തിന് ഇത്രയെങ്ങും വിലയില്ല.

വാല്യാ:— (വിചാരം) ഇന്ത ശനി നമ്പൂരി കാച്ചുമെല്ലാം കെടുത്തിനാൻ. എന്ന ശെയ്യരത്.??

മധുര:— എങ്കിലും ഇത്ര കുറച്ചു സംഖ്യയ്ക്ക് ശീട്ടെഴുതി കൊടുക്കുന്നത് ഇവിടയ്ക്കു വളരെ പോരായ്മയാണ്.

അപ്പ:— ശെരിയാണ് നമ്പൂരി പറഞ്ഞത്: ആരൂരൂപ ഇവിടുത്തെ കയ്യിലില്ല എന്നു വരും.

കോന്ത:— എന്നാൽ, അരൂരൂ രൂപയ്ക്കു ശീട്ടെഴുതിക്കോളൂ. നമ്പൂരി നല്ല കൂറുള്ളാളാണ്. ഇദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നില്ലെങ്കിൽ എന്റെ കാച്ചുതന്നെ മോശമായേനെ-വളരെ അപമാനവും സംഭവിച്ചേനെ- ഭാഗ്യം!!

വാല്യാ:— (സന്തോഷിച്ച്) മഹാഭാഗ്യം! മഹാഭാഗ്യം!. നമ്പൂരി ദീർഘാമുസ്സായിരിയ്ക്കുവേണം. എന്നുടെ ഭാരിദ്ര്യമെല്ലാം ഹതായ് പോച്ചിത്. സഹസ്രമശപമേധഫലം കിടയ്ക്കും.

[അപ്പ അയ്യൻ ശീട്ടുമഴുവൻ എഴുതി ഡായിയ്ക്കുന്നു]

കോന്ത:— നമ്പൂരി! ഒക്കെ നല്ല വെട്ടുപ്പായില്ലെ?

മധുര:— ഓ-ഹോ- [വിചാരം] ഇനി, ഈ വിദ്വാന്റെ

കെടുകാർണ്യസ്ഥതയെ തെളിയിക്കാൻ ഈ രീതി
ച്ചുരുത്താമ്പാളം ഒന്നുകൊള്ളാം

(കോന്തക്കുറുപ്പ് ശീട്ടൊപ്പിട്ടു വാല്യാഴ്ച കൊടുക്കുന്നു.

വാല്യാർ വാങ്ങിച്ച് അനുഗ്രഹിക്കുന്നു)

മധുര:— വാല്യാരേ! ആമണിയാട്ടം എന്നാണ്?

വാല്യാ:— ഇരുപത്തഞ്ചാണ്ടിയുതിയാണ് അന്നയ്ക്ക് ആ
ത്തിൽ വരവേണം. ഓർമ്മയ്ക്കു കുട്ടിയെ ചൊല്ലി
അനപ്പിത്രേൻ.

മധുര:— അപ്പടിയാകട്ടം.

കോന്ത:— ആമണിയാട്ടത്തിനു പ്രധാനവേഷം വാല്യാർ
തന്നെയല്ലേ?

വാല്യാ:— എല്ലാം എജമാനൻ നിശ്ചയിക്കും പടി താൻ.

കോന്ത:— എന്നാൽ ഞാനും വരാം.

വാല്യാ:— മുത്തമകനടയ തെരക്കി- അമ്പിയടയ കല്യാ
ണം-- ശിന്നക്കോന്തയടയ ഉപനയനം- ഇപ്പടി
എല്ലാ അടിയന്തരങ്ങൾ സമീപിച്ചിരിക്കും.
എല്ലാം എജമാനന്റെ സഹായത്തിനൽ ത
ന്നെ നടക്കവേണം. അല്ലാവടിയ്ക്ക് നടത്തറ
ൽക്ക് എനക്ക് ശക്തിയില്ലെ.

അപ്പ:— എന്നാൽ രാമൻ ഈ പലഹാരം മോഹിനിയാ
ട്ടക്കാഴ്ച കൊണ്ടുകൊടുക്കുക.

കോന്ത:— ഇനിയ്ക്കു കാഴ്ചവന്ന പലഹാരമാണെന്നു വി
സ്തരിച്ചു പറയണം.

രാമ:-- ഒ- (പലഹാരവും കൊണ്ടു പോയി)

വാല്യാ:— ഞാനും വരട്ടെ!

മധുര:— എന്താണ് പരിഭ്രമം? കുറച്ചുകൂടി താമസിയ്ക്കൂ.

കോന്ത:— വാല്യ്യോർ ചോവാൻ വരട്ടെ.

മധുര:— വാല്യ്യോരെ! ഏതു മോഹിനിയാട്ടശാർക്കാണീ
പാലറാരം കൊണ്ടുറേ നായത്?

വാല്യ്യോ:— ഏനമുട് തിരിയാത് എല്ലാം യജമാനന്കുട്
താൻ തെരിയു.

കോന്ത:— അല്ല! നമ്പൂരിയ്ക്കുട് സാക്ഷാൽ മുകാംബിയുടെ
മോഹിനിയാട്ടമായിട്ടു പരിചയമില്ലെ?

മധുര:— ഇല്ല.

കോന്ത:— ഇനിയ്ക്കുട് നന്നെ പരിചയമുണ്ടുട് എന്നു മാത്ര
മല്ല, നല്ലകൊഴുപ്പാണ്.

മധുര:— ഇവിടെ മുമ്പിൽ വന്നിട്ടുണ്ടായിരിയ്ക്കു, ഈ മോ
ഹിനിയാട്ടം?

കോന്ത:— അതില്ല. തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ചാണ് പരി
ചയം. ഞാൻ കലശോരപ്പെരുമാളെ കണ്ടു,
സമ്മാനം വാങ്ങി, ചോട്ടിലേയ്ക്കുട് ഇറങ്ങുമ്പോ
ൾ അവിടെവെച്ചാണ്

മധുര:— ഈ മോഹിനിയാട്ടം നന്നോ?

കോന്ത:— വിശേഷമാണു് തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു് ആ
യിരം ഉറപ്പികയു, നാലു വളയം, ഏട്ടു മൂക്ക
ത്തിയു, പതിനൊന്നു പട്ടക്കര മുണ്ടു ഈ പെ
ണ്ണിന്നു സമ്മാനം കിട്ടിട്ടുണ്ടു്

മധുര:— അ-ഹ് അത്ര കേമത്തിയാണു്! എന്നാൽ
ഇനിയ്ക്കു് ഈ മോഹിനിയാട്ടം ഒന്നു കാണണു.

കോന്ത:— ഞാൻ നല്ലവണ്ണം കാട്ടിത്തരാം.

[രാമൻ പലഹാരവുമകൊണ്ടു പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു]

(രാമനോടു) എന്താണു നീ ഇങ്ങോട്ടു പോന്നതു്?

രാമ:— മോഹിനിയാട്ടക്കാർ ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നുണ്ടു്

കോന്ത:— (എന്നീറിട്ട്) ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലെ? നൊമ്മൾക്ക് പുറത്ത് പ്രാന്തയിലേയ്ക്കു പോവൂ. മോഹിനിയാട്ടക്കാരുടെ വരവ് കാണുകതന്നെ. വര- എല്ലാവരും വര.

[എല്ലാവരും നടക്കുന്നു.]

കോന്ത:— രാമാ! അവരെ കാണാനില്ലല്ലോ.

രാമ:— വന്നുതുടങ്ങി. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞാൽ കാണാറാവും.

അനന്ത:— ഇങ്ങിനെയുള്ള വലിയസ്ഥലങ്ങളില്ലാതെ കണ്ട് അവരെവിടെ പോവും? മഹാപ്രഭ! മഹാപ്രഭ!

കോന്ത:— നമ്പൂരി! ഈ രാമന്റെ കയ്യിലുള്ള പലഹാരമൊക്കെ നോക്കിയോ?

മധുര:— ഇല്ല.

കോന്ത:— ഇനിയ്ക്ക് ഈ വാല്യൂക്ക് കാഴ്ച വെച്ചതാണ്.

മധുര:— അ- ഹ്! എന്നാൽ നോക്കണം. (നോക്കിട്ട്) ഇതിൽ രണ്ടു പലഹാരങ്ങളെ ഞാൻ അറിയും.

കോന്ത:— അത്രേയുള്ളു? ഞാൻ ഞററിപ്പതുക്രട്ടം പലഹാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻതന്നെ വശമാക്കിട്ടുണ്ട്

വാല്യൂ:— നമ്പൂരി അറിയുന്ന പലഹാരങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണ്?

മധുര:— ഒന്നിനിയ്ക്കു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. പിന്നെ, നിങ്ങൾക്ക് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്.

കോന്ത:— അതിന്റെ രണ്ടിന്റേയും പേരുകേൾക്കട്ടെ.

മധുര:— ഒന്ന് ഇവിടുന്നു തന്നെ.

കോന്ത:— ഹെന്ദ്ര, ഞാൻ മനുഷ്യനല്ലേ, പലഹാരമാണോ?

മധുര:— അല്ലേ, സുഖിയനല്ലേ?

കോന്ത:— (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ശെരി ശെരി നല്ല ശെരി.

ഇത് റിമാന്റ്മാണ് ഇപ്പോൾ നേരമല്ല
യാകാൻ ഭാവിയിൽ, അത്രയല്ല അധിക
ജീ? ഇതിനിടയിൽ എന്റെ രണ്ടു ഉൾക്കൊള്ളാൻ
ലു കാപ്പിയും കഴിയാവൂ.

അപ്പ:- നമ്പൂരിയുടെ വാക്കുകൾക്കൊണ്ട് നല്ലരസമുണ്ടു്
പിന്നെ അങ്ങനെയൊക്കെ പ്രധാനമായ പലഹാരം
ഏതാണ്?

മധുര:- പിട്ട്
(എല്ലാവരും ചിരിയ്ക്കുന്നു.)

ശുദ്ധ:- നല്ല ഫലിതക്കാരൻ! നമ്പൂരി മൂകാംബിയിൽ
ഭജിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

മധുര:- അതു ഞാനല്ല; ഇവിടന്നാണ്.

കോത:- ഞാൻ മൂകാംബിയിൽ ഭജിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇനി
യ്ക്കു തോന്നുന്നില്ല.

മധുര:- ഇല്ലേ-, മോഹിനിയാട്ടക്കാരത്തി മൂകാംബി ?.

കോത:- ഹോ-ഹോ- ശെരിശെരി- നല്ലശെരി-ധാരാ
ളം- ധാരാളം

(എല്ലാവരും ചിരിയ്ക്കുന്നു)

വീര:- [നോക്കിട്ട്] മോഹിനിയാട്ടക്കാർ വന്നുതുടങ്ങി
[എല്ലാവരും നോക്കുന്നു]

കോത:- ഇതിലേതാണ് മൂകാംബി?

വീര:- ആ വടക്കേ അറ്റത്തു നടക്കുന്നതു്

കോത:- ആ തലമുടി ചാച്ചുകെട്ടിവെച്ചു വരുന്ന പെ
ണ്ണോ?

വീര:- അതല്ല. അതു നടക്കുന്നതു തെക്കേ അറ്റ
ത്തല്ലേ?

കോത:- ആവോ? താനല്ലേആദ്യം അതു് വടക്കേ അറ്റ

താണു് നടക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞതു്? ഇപ്പോൾ, തെക്കേ അറ്റത്തല്ലേ എന്നു റെനോട്ടു് റോദിച്ചാലോ? വിവരം തിരിച്ചു വെടുപ്പായിട്ടു പറയു.

(വീരമണി ഒന്നും മിണ്ടുന്നില്ല)

കോത:— ഈ കുട്ടി ഒരു തെക്കുവടക്കില്ലാത്ത റിഡ്ഡിയാണു്

മധുര:— ഞാൻ പറയാം, ഇതിലിന്നതാണു് മൂകാംബി യെന്ന്. ഇതാ, ഇപ്പോൾ ഇവിടുത്തെ നേരെ നോക്കി ചിരിച്ചതാണു്

കോത:— ശെരി- നന്ദുരി! ഇവരെ നല്ലവണ്ണം സൽക്കരിയ്ക്കേണ്ട?

മധുര:— സ.ശയമോ? അസ്സലായിട്ടു സൽക്കരിക്കണം

കോത:— രാമ! നീ പോയി കളവറക്കാരനോടു പറഞ്ഞു ഇവർക്കു വേണ്ടതൊക്കെ കൊടുപ്പിച്ചു, നല്ലവണ്ണം ഇവരെ സൽക്കരിയ്ക്കു്

രാമ:— അങ്ങിനെ തന്നെ (പോയി)

കോത:— ഈ മോഹിനിയാട്ടക്കാരെ ഒന്നു പകിട്ടേണ്ട?

മധുര:— നല്ലവണ്ണം പകിട്ടണം.

കോത:— അടുപ്പു്, വിറക് മുതലായതൊക്കെയും ബഹു ഭംഗിയിലാക്കണം. അതിന്നു് ഞാനതന്നെ ചെന്ന് ശ്രമിച്ചാലോ ഭാര്യയാറുള്ളു. നിങ്ങളും വര- പോറ്റാ.

[റെല്ലാവരും പോയി]

ഒന്നാമങ്കം കഴിഞ്ഞു.

മധുരമംഗലം

ഭാഗം 10 നാടകം.

രണ്ടാമങ്കം.

[അനന്തരം കൊച്ചരാമക്കുറുപ്പ് പ്രവേശിയുന്നു]

[നാലു പുറത്തു നോക്കിട്ട്]

കൊച്ചു:— മുതിര, പയറ, കണ്ണ, നല്ലഭോലം,
ചിതമിയലുന്നൊരു ചീര, ചേമ്പു, ചേന,
ഇതി പലപല സന്ധ്യപ്പുഷ്പികൊണ്ടി-
ക്കിതിയതു പണ്ടതി രാജ്യമായിരുന്നു 19.

കഷ്ടം! ഇപ്പോളിങ്ങിനെ മുടിയപ്പയ്യ ഇലയിന്മേൽ
ത്തെയ്യം നങ്ങുന്നവല്ലും മറ്റും പിടിച്ചു വെറുതെ കിടക്കുന്നു.
(കൊച്ചു നടന്നിട്ട്, വലത്തു പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കിട്ട്, വൃസ
നിച്ചുകൊണ്ടു്)

കേടറവീടിന വെററിലക്കൊടികളും
തെങ്ങും കവുങ്ങും ഗുണം
കൂടും വാഴകളും കിഴങ്ങു പലതും
മറ്റുള്ള സന്ധ്യങ്ങളും,
വാടീടാതിടവേൻ പണ്ടഴകിയോ-
രിത്തൊപ്പിലിപ്പോളുന്ന-
ങ്ങിടുന്നോരു കവുങ്ങുതെങ്ങിവകളും-
ണ്ടല്ലാതെയില്ലാന്നുമേ

20

19) ചിതം = നന. ഇതി = ഇങ്ങിനെ. സന്ധ്യപ്പുഷ്പി =
സന്ധ്യങ്ങളുടെ സമൃദ്ധി. ക്ഷിതി = ഭൂമി. അതിരായ് = വളരെ
മനോഹരം.

[കുറച്ചു നടന്നിട്ടു നേരെ നോക്കിട്ട്]

ഇതാ! ചപ്പച്ചപ്പച്ച രണ്ടുമൂന്നു കന്നാലികളേയും കാ
ളകളേയും തെളിച്ചുകൊണ്ടു ഗോപാലൻ പോവുന്നു.
കണ്ടാൽ കണ്ണെല്ലുമാറുള്ളൊരു തടിയൊടവോ
വന്മദം പൂണ്ടു ചീറ്റി-
ക്കൊണ്ടെത്തും കാള കന്നാലികളിവയതിന-
ള്ളെണ്ണമെണ്ണുറുപോരാ
പണ്ടോത്താൽ പയ്യം തുറല്ലഴുകിനൊട്ടു കുറ-
ന്നീടുവാനിപ്പൊഴേവം
രണ്ടൊത്തൊന്നായിയല്ലൊ!; പരമിച്ചു കറിന-
വന്ത! മറെറത്തു ചൊൽവു.....21

(കുറച്ചു കൂടി നടക്കുന്നു.)

[ആകാശത്തിൽ:— കോന്തക്കുറുപ്പേശമാനനെക്കെ?
അദ്ദേഹം എനക്ക് രണ്ടായിരത്തിൽ ചിലപാനം രൂപ പലി
ശ തരുവാനുണ്ടായിരുന്നു] (കേട്ടു-നോക്കിട്ട്)

പാതു പന്തിരണ്ടു പട്ടുനാരുണ്ടിവിടെ.
ചാട്ടം തീർത്തു രശീതു വാങ്ങുവതിനായ്
പണ്ടിങ്ങു വന്നേററവു
കെട്ടിക്കാത്തു കിടക്കുമാളുകൾ കുറ-
ച്ചല്ലേ നിനച്ചീടുകിൽ.
പെട്ടെന്നിപ്പൊഴുതായതിന്നു പകരം
കഷ്ടം! കടക്കാരതാ
പട്ടുനാരുടെ കൊള്ളയായിതഖിലം
പൊയ്യല്ലു വയ്യോഷ്ടവാൻ.

22.

[കുറച്ചു നടന്നിട്ടു, എടുത്തുപറത്തേയ്ക്കു നോക്കിട്ട്]
ഈ മറപ്പറമ്പിന്നുമാത്രം നന്നെ തരക്കേടില്ല. (സൂക്ഷിച്ചു
നോക്കിട്ട്)

തെല്ലം ദേഹമനങ്ങിടാതെ സുഖിയായ്
 തേച്ചു കളിച്ചുണ്ടു പ-
 ങ്ങല്ലാസാൽ പതിവായിടുന്ന ഗൃഹകാ-
 യ്യാന്വേഷണം ചെയ്തേവോ!
 മെല്ലെപ്പാഞ്ഞൊരു കൃഷ്ണനെൻ പറയു-
 നമ്മാമനിപ്പോളിതാ
 വല്ലാതിങ്ങിനെ വേർത്തുകൊണ്ടിഹ കിള-
 ചിടുന്നു കൂടം ശുചാ

23.

[അടുത്തു ചെല്ലുന്നു. അനന്തരം കിളച്ചുകൊണ്ടു കൃഷ്ണക്കുറുപ്പു പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു]

കൊച്ചു:— എന്താണ് അമ്മാമൻ തന്നെ ഇങ്ങിനെ കിളയ്ക്കുന്നത്?

കൃഷ്ണ:— [നോക്കിട്ട്] ആവു. നീയും വന്നുവല്ലൊ-
 നന്നായി.

വേലൻ പാണനലക്കിടുന്നവർ കുറു-
 പ്പും ചെട്ടിയും ക്ഷേത്രമാം
 വേലയ്ക്കുള്ളവർ കൊല്ലനും കൊശവനും
 മുശാരി യാശാരിയും
 പാർക്കുമണ്ണിവിടുത്തെയായതുവശാൽ
 നൽച്ചൊല്ലുടിയ്ക്കാണുപ-
 ണേദാർക്കുമോളധുനാ കിളയ്ക്കുവതിനും
 ഞാൻ തന്നെയായ്തീൻതേ

24.

ആട്ടെ നീയെന്താണിത്ര താമസിച്ചതു?

23) ഉല്ലാസം = സന്തോഷം. ഗൃഹകായ്യാന്വേഷണം
 വീടു കായാന്വേഷണം. മെല്ലെ പരിഭ്രമം കൂടാതെ.
 ശുചാ = വ്യസനത്തോടുകൂടി.

കൊച്ചു:— ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പി് അമാന്തമാക്കാനുള്ള മടി കൊണ്ടാണ്.

കൃഷ്ണ:— നിയമിപ്പോളുണ്ടെട്ടു കൊല്ലമായില്ലേ ഇതു പഠിച്ചു തുടങ്ങിട്ട്? ഇനി എത്രകാലം പഠിയ്ക്കണം?

കൊച്ചു:— രണ്ടു കൊല്ലം.

കൃഷ്ണ:— എന്നാൽ മുഴുവനമാവോ?

കൊച്ചു:— അതില്ല; ബി. എ. പാസ്സാവാം.

കൃഷ്ണ:— അതുവേണ്ട. അത്രയിടയില്ല. ഇവിടെ കാൽമൊക്കെ ഓർമ്മടത്തിലായി. അതുകൊണ്ട്, കുഞ്ഞുകുട്ടികൾക്ക് പട്ടിണി കൂടാതെകണ്ട് കഴിയ്ക്കാൻ വേഗത്തിൽ ഉത്സാഹിയ്ക്കണം. “നിലാവുദിയ്ക്കുവോളം പന്നി നിലകില്ല.”

കൊച്ചു:— അത്ര കലശലായോ? രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലമല്ലേ ആയുള്ളു നാരായണമ്മാമൻ മരിച്ചിട്ടു? ഇത്ര വേഗത്തിൽ കോന്തമ്മാമൻ ഇത്ര തകരാറാക്കിയോ?

കൃഷ്ണ:— ഉവ്വ്.

പണ്ടിങ്ങു നേടിയൊരു വസ്തു, പഠനം, നല്ല പണ്ടങ്ങുളന്നിതഖിലം പണയത്തിലായി. കണ്ടോഷ് ശീട്ടുതിലൊഴു കടമൊക്കെ വീട്ടാനുണ്ടോ നിനയ്ക്കിൽ മുതലിങ്ങു വിവാദമാണ്. 25 നാലുണ്ടുളികൾ ചേട്ടന, നാലിനെയും നല്ല പേടിയതുമുണ്ട്; ചാലേ ചിലവിനിതിൽപ്പര- മാലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ വേണ്ടതെന്തുളളു? 26.

പൊട്ടൻ നമ്മുടെ കേന്ദ്രം-

പോട്ടൻ സ്തുതിവാക്ക കേട്ടുമോഹിച്ചു്

ശീട്ടകളൊപ്പിട്ടേകും

പട്ടന്മാക്കായ് വൃഥാ തന്നൊ

27.

ചേട്ടൻ നിനയ്ക്കിൽ വിടുവിഡ്ഡിയതാണു; പക്ഷേ
നാട്ടും മഹാമിടുമിടുകനതെന്നുമാണു്;

കോട്ടം വെടിഞ്ഞു ഗുണഭോഷമുറച്ചുവെന്നാൽ

കൂട്ടിലു ലേശമവനോടു മുഷിച്ചിലാവു.

28.

എന്തിന്നു വളരെ പറയുന്നു.

എണ്ണായിരപ്പറയതിൽ കുറയാതെ നെല്ലു

ഖണ്ഡിച്ചു വിവിടുമൊരിത്തറവാട്ടിലിപ്പോൾ

ഉണ്ണാനമില്ല വകയിങ്ങിനെയായി; രണ്ടു

കണ്ണാണ സത്യം;മിതു ചൊൽകിനിയെന്തുവേണ്ടു? 29.

കൊച്ചു:— കാരണവൻ കെട്ടുകാൽസ്ഥനാവുക കൊണ്ടു്
കാൽനേപഷണത്തിന്നു യോഗ്യനല്ലെന്നുള്ള
വ്യവഹാരം ആരഭിച്ചു കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ?

കൃഷ്ണ:— ഉവ്വ്. വ്യവഹാരം കൊടുത്തു; എന്താണു്, അ
തു് വേണ്ടായിരുന്നുവെന്നുണ്ടോ?

കൊച്ചു:- ഞാൻ അമ്മാമന്റെ ഒടുവിലെ എഴുത്തു്
കിട്ടിയപ്പോൾ മധ്രാസിലുള്ള വലിയ യോഗ്യ
ന്മാരെ അതു കാണിച്ചു് ഇനി മേലിലെന്തെ
ല്ലാമാണു് പ്രവർത്തിയ്ക്കേണ്ടതെന്നു് ആലോ
ചിച്ചു.

കൃഷ്ണ:— അതു നന്നായി; അവരെന്താണു് പറഞ്ഞതു്?

---

29) ഖണ്ഡിച്ചു് = നിസ്സംശയം.

കൊച്ചു:— “കാരണവൻ കെട്ടുകാൽസ്ഥനാവുകകൊണ്ട് കാൽപ്പാദപക്ഷണത്തിനു യോഗ്യനല്ലെന്നും മറ്റു മുളച്ച വൃദ്ധന്മാരും ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ഒരഞ്ഞൂറുകണ്ടിട്ടുണ്ട് ഞങ്ങൾ. എന്നാൽ അതിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ ജയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും; അത്രേയുള്ളു. അതുകൊണ്ട് ഈ വലിയ ഭർഷടമായ വൃദ്ധന്മാരത്തിനു പുറപ്പെടേണ്ട. വല്ല വിധത്തിലും നയോപായംകൊണ്ട് കാരണവനെ സ്വാധീനമാക്കുന്നതാണ് നല്ലത്” എന്നാണവർ പിന്നെയും പിന്നെയും ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞത്.

കുറുപ്പി:— കാൽപ്പാദം തെറ്റിയല്ലോ. ഇനിയെന്താണ് വേണ്ടത്? നമ്മുടെ നാരായണിയുടെ സംബന്ധക്കാരൻ മധുരമംഗലത്തു നമ്പൂരി അരുളിച്ചെയ്തിട്ടാണ് ഇങ്ങിനെ വൃദ്ധന്മാരും കൊടുത്തിത്ത്. ഇതു നന്നോ സ്വകാൽമാണെ!

(ആലോചിച്ചു)

ഗംഭീര മാനസനതായി വിളങ്ങിടുന്നീ-
 നമ്പൂരി ശാസ്ത്രിവരനും ഗുണവാന്മാണ്;
 അമ്പോടു പാക്കിലതുകൊണ്ടുവിടുന്നു ചൊന്ന
 വയ്നുള്ള പക്ഷമതു ഭർഷടമാകയില്ല. 30

കൊച്ചു:— മന്ദ്രാസിലുള്ള വക്കീൽമാരേപ്പോലെ ഈ നമ്പൂരിയ്ക്കു കാൽപ്പാദം ഉണ്ടാകുമോ? ആട്ടെ!

മധുസിതാ മധുരോത്തമ ഭാഷിതൻ
 മധുരമംഗല ഭൂസുരപുംഗവൻ
 മതിയതിന്നതി നന്മയെഴുന്നവൻ
 ചിതമൊടിപ്പൊഴുതെങ്ങു വസിപ്പതും? 31.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്ന് നേരിട്ടു ചോദിക്കണ

കൃഷ്ണ:— കോന്തച്ചേട്ടൻ പൊന്നത്തമ്പുരാനെ കാണാൻ പോയിട്ടുണ്ട്. ആ കൂട്ടത്തിൽ നമ്പൂരിയും പോയിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു വരമെന്നാണ് വച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്.

കൊച്ചു:— അമ്മാമൻ എന്തിനാണ് തമ്പുരാനെ കാണാൻ പോയത്?

കൃഷ്ണ:— നല്ല രൂപമില്ല. എങ്കിലും, ഈ തറവാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനമാനങ്ങളൊക്കെ കാരണവന്ന മാത്രമേ പാടുള്ളൂ എന്നുള്ള കല്പന വരുത്താനാണെന്നാണ് കേൾവി.

(അണിയറയിൽ:— അപ്പ അയ്യ! എന്നെ കണ്ടാൽ അപമാനപ്പെട്ടു വരികയാണെന്നു തോന്നുമോ?)

കൃഷ്ണ:— അമ്പോടിതാ നമ്മുടെ പൂർണ്ണന്റെ ഗഭീരമാകും ധ്വനി കേട്ടിടുന്നു
വമ്പേറിടും ബുദ്ധി കലന്നിടന്നീ
നമ്പൂരിയും വന്നുവിതെന്നു നൃണം. 32.

എങ്കിലും നമ്പൂരി ഈ കാല്പത്തപ്പറ്ററി ചോദിയ്ക്കേണ്ട എന്നാണെന്റെ പക്ഷം.

കൊച്ചു:— അതെന്താണ്?

31) മധുസിതാ മധുരോത്തമ ഭാഷിതൻ = തേൻ, പഞ്ചസാര, ഇവപോലെ മധുരമായി ഉത്തമമായ വാക്കോടുകൂടിയവൻ-പ്രിയവും ഹിതവുമായ വാക്കു പറയുന്നവൻ. ഭൂസുരപുംഗവൻ = ബ്രാഹ്മണോത്തമൻ. മതി = മനസ്സ്

32) ഗഭീരമാകും ധ്വനി വലിയ ഒച്ച.

(രണ്ടാമതും അണിയറയിൽ:— എന്താണ് അപ്പുഅ
യ്യാ! ഉത്തരം പറയാത്തത്?)

കൃഷ്ണ:— (നോക്കിട്ട്) ഓ- നോക്കിനി ഇറിയെ നില്ക്കണ്ട.
മാറിപ്പോവ്.

പട്ടന്മാരെടുക്കൂ

മേട്ടന്മാരെയെ വേഗമോടുമെത്തുന്നു.

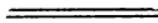
കോട്ടമതെന്നിയെ നൊമ്മൾ-

കൊട്ടം വൈകാതെ പോകതന്നെ ഗുണം 33.

അല്ലെങ്കിൽ തെറി കേൾക്കേണ്ടി വരും.

[എന്ന് രണ്ടാളും പോയി]

വിഷ്ണുഭംഗം കഴിഞ്ഞു.

[അനന്തരം കോന്തക്കുറുപ്പും പട്ടന്മാരും പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.]

അപ്പു:— (വിചാരം) ഇഴയാൾക്ക് കുറച്ചുപകടം പററി
യെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. (സ്പഷ്ടം) അവസ്ഥ
പോലെ എജമാനനെ ബഹുമാനിയ്ക്കാൻ ആ
രു വിചാരിച്ചാലും കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് എ
ജമാനന്റെ സ്ഥിതി എല്ലായ്പ്പോഴും അപമാന
പ്പെട്ടുകൊണ്ടു തന്നെയാണെന്നാണ് എന്റെ
പക്ഷം.

കോന്ത:— താൻ സാരജ്ഞൻ. തന്നോട് ഉള്ളതൊക്കെ
പറയുകതന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ഞാൻ ത
ന്മുരാനെ കാണാനായിട്ട് ആ കോവിലക
ത്തേയ്ക്കു കടന്നു. അപ്പോൾ ഒരു ശിഫായി പ
റഞ്ഞേയ്ക്കു കടക്കണം എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പു:— എജമാനനോടോ?

കോന്ത:— എന്നോടാവില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ അകത്തേയ്ക്കു തന്നെ നടന്നു.

അപ്പ:— അപ്പോഴോ?

കോന്ത:— അവൻ എന്നെ വന്നു തടുത്തു. ഞാൻ അതു കണ്ടു എന്നു നടിയ്ക്കാതെകണ്ടു് പിന്നെയു അങ്ങോട്ടയ്ക്കുതന്നെ നടന്നു.

അപ്പ:— ശിവ! ശിവ! അതുഭയം, അതുഭയം!! ഇത്ര ധൈര്യമുണ്ടായിട്ടു് ഇന്നാരാണുള്ളതു്!!

കോന്ത:— താൻ സാരജ്ഞൻ- താൻ ഒരുമിച്ചു പോരാതെകണ്ടിരുന്നതു് വളരെ തെറ്റായി. ആ ശിഖായി തടുത്തപ്പോൾ ഞാൻ പിന്നാക്കം പോവാതെ കണ്ടിരുന്നതു് വിഡ്ഢിത്തമായി എന്നാണിവരുടെ പക്ഷം. നമ്പൂരിയുടെ മാത്രം അങ്ങിനെയല്ല. നമ്പൂരി! നമ്പൂരി!
(മധുരമംഗലം പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.)

മധുര:— അപ്പഅയ്യൻ നല്ല ബുദ്ധിയുളളാളാണ്

കോന്ത:— അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഇദ്ദേഹത്തിനോടു് ഉള്ള തൊക്കെ പറഞ്ഞു.

മധുര:— അതു നന്നായി. ഈ ബുദ്ധിശൂന്യന്മാർ ഈ വിവരം പുറത്തേയ്ക്കു പറയാതെകണ്ടിരിപ്പാൻ എന്താണ് വേണ്ടതു്?

അപ്പ:— കുറച്ചു രൂപ കൊടുക്കുകതന്നെ

കോന്ത:— എത്ര കൊടുക്കണം.

അപ്പ:— പതിപ്പത്തു രൂപ വീതം.

കോന്ത:— എന്നാൽ ശീട്ടുകളെഴുതു. എത്ര ശീട്ടെഴുതണം?.

മധുര:— പതിനഞ്ചു്.

അപ്പു:— ഈ പോക്കു വരത്തിന്നു വാങ്ങിയ രൂപ എന്നു കാണിയ്ക്കാം, അല്ലേ?

കോന്ത:— അതേ.

അപ്പു:— എന്നാൽ, എല്ലാവർക്കും വിശ്വാസമുണ്ടായിട്ട് ഒരാൾക്ക് ശീട്ടെഴുതി കൊടുക്കയല്ലേ നല്ലത്?

മധുര:— അതെ.

(അപ്പുഅയ്യൻ ശീട്ടെഴുതുന്നു.)

മധുര:— രൂപയുടെ സംഖ്യ വച്ചുവോ?

അപ്പു:— ഇല്ല.

മധുര:— പതിപ്പത്തു രൂപവീതം കൊടുത്താൽ പോരാ, ഇവിടുത്തെ അവസ്ഥയ്ക്ക്, എന്നാണു് എന്റെ പക്ഷം.

കോന്ത:— ശെരി- എന്നാൽ ഇതിൽ പത്തിരട്ടിച്ചാവട്ടേ.

അപ്പു:— ആരുടെ പേക്കാണ് ശീട്ടെഴുതുന്നതു്?

അപ്പു:— എന്റെ പേക്കു് തന്നെ.

അപ്പു:— എന്റെ പേക്കു് വേണം.

രാമ:— എന്റെ പേക്കു് വേണം.

അപ്പു:— ഒന്നരപണം പലിശ വച്ചാൽ ഞാൻ ആയിരത്തിത്തൊള്ളൂറ് രൂപ ഇപ്പോൾ കൊടുക്കും തരാം. എന്നാലീവാദം വേണ്ടല്ലോ.

കോന്ത:— ശെരി, എന്നാൽ അങ്ങിനെയാവട്ടെ. (ഉചിതം പോലെ രൂപ എല്ലാവർക്കും കൊടുത്തു് ശീട്ടു കൊടുക്കുന്നു.)

മധുര: (വിചാരം) ഇപ്പോൾ ഈ വിദ്വാനെൻ്റെ കൈകാൽസ്ഥത തെളിയിയ്ക്കാൻ ഒന്നു ശ്രമിക്കട്ടെ.

കോന്ത:— ഇനി എല്ലാവരും ഇനിയ്ക്കു തന്നുരാനെ കാ

ണാൻ ഓരയിട്ടു വളരെ മാനമായി എന്നു പറയണം.

(എല്ലാവരും സമ്മതിയ്ക്കുന്നു)

വീര:— എല്ലാവരും ഒരുമേറ്റലൊന്നു ചെയ്യുന്നതിന്നു് ഇന്നു വിധം പറയണമെന്നു് എല്ലാവരും കൂടി ഇപ്പോൾ തന്നെ ഒന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടേ?

കോന്ത:— വിഡ്ഢി! വിഡ്ഢി! അതു വേണോ? അവരവരുടെ സരസ്വതീപ്രസാദം പോലെ പറഞ്ഞൊട്ടെ എന്നു വെച്ചാൽ അധികം നന്നാവില്ലേ?

മധുര:— സംശയമോ?

കോന്ത:— എന്നാൽ നമ്പൂരിയും അപ്പുഅയ്യനും ഒഴിച്ചു് എല്ലാവരും പോയി നാട്ടുകാരോടൊന്നെ സൂതിയ്ക്കൂ. അവരിങ്ങോട്ടയ്ക്കു് കാണാൻ വരട്ടെ.

[കോന്തക്കുറുപ്പും, മധുരമംഗലവും, അപ്പുഅയ്യനും ഒഴിച്ചു് എല്ലാവരും പോയി]

കോന്ത:— നൊമ്മൾക്കിനി മാളികയുടെ മോളിലേയ്ക്കു പോവാം.

[എല്ലാവരും നടക്കുന്നു]

കോന്ത:— കഴുത്തു നീറുന്നു, അത്ര കള്ളശിഥായിയുടെ നഖം കൊണ്ടിട്ടാണെന്നാണു് തോന്നുന്നത് ചൊട്ടിയിട്ടുണ്ടോ? നോക്കുക!

അപ്പു:— (നോക്കിട്ടു്) ഇല്ല— ചൊട്ടിണ്ടു് അത്രേയുള്ളു.

മധുര:— പതക്കം കെട്ടിയാ ഇതത്ര ശോഭിയ്ക്കില്ല.

കോ:— ശെരി— പതക്കം കെട്ടാൻ എന്താണു് ഞ്ഞെരുക്കം (ചെട്ടി തുറന്നു് പതക്കം കെട്ടി കണ്ഡലയിൽ ഇരുന്നിട്ടു്)

നന്നൂരിയും ഇനിയും.

മധുര:— (ഇരുന്നിട്ട്) ഇപ്പോഴെ ഇവിടയ്ക്കു ശോഭ തിക
ണയുള്ളൂ.

കോന്ത: (പതക്കത്തിന്മേൽ നോക്കിട്ട്) ഒന്നാന്തരം പ
തക്കമാണിത് ഇനിയും മുമ്പിൽ കോഴിക്കോ
ട്ടിൽനിന്നു സമ്മാനം കിട്ടിയതാണ്. ഇതി
ന്നൊരു പതിനായിരം രൂപ വിലയുണ്ട്.

മധുര:— അതു പണ്ടത്തെ വിലയാണ് ഇപ്പോൾ അതു
കൊണ്ട് മതിയാവില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്

കോന്ത:— ശെരി. ഇനിയും ഇപ്പോഴത്തെ വില അത്ര രൂ
പമില്ല.

അപ്പു:— ഇതാ കഞ്ഞിക്കാവമ്മ വരുന്നുണ്ട്

കോന്ത:— ഈ മുണ്ടാണുമാറിപ്പിററട്ടേ. (അതുചെയ്യുന്നു)

കഞ്ഞി:— (പ്രവേശിച്ചിട്ട്) ഇന്നലത്തെ കുറിയ്ക്കു ഇരന്തു
ററമ്പത്ത് രൂപ വയ്ക്കാനുള്ളത് ആരെയാണ്
ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്?

കോന്ത:— ഓ-ഞാൻ അതു അന്ധാളിച്ചുപോയി. ഉടനേ
തരാം.

കഞ്ഞി:— തരാ എന്നു പറഞ്ഞാലും മറുപടി പോരാ. ഇ
പ്പോൾത്തന്നെ തരണം. കുട്ടികളുടെ പണ്ടം
പണയം വെച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ രൂപ കടംവാങ്ങി
കുറിയ്ക്കു വെച്ചത് വയ്ക്കു രൂപ.

കോന്ത:— തല്ലാലം രൂപ കൈവശം ഇല്ല- വല്ലാതെ ക
ണ്ട് പരിഭ്രമിയ്ക്കല്ലേ. കുറച്ചുനേരം ഈ അക
ത്തിരിയ്ക്കൂ.

(കഞ്ഞിക്കാവമ്മ പോകുന്നു.)

കോന്ത:— ഇതിന്നൊരു കഥയില്ല. വകതിരിയില്ല.

കുഞ്ഞി:— (തിരിഞ്ഞുനീന്നിട്ടു) എന്താ! പ്രാണ! നിരന്ദ്രന്മാരാണ് ഈ ലോകത്ത്? എന്നെക്കൊണ്ടുപിടിക്കും ഈ ലോകത്തിൽല്ലേ—ആട്ടെ ഇപ്പോൾ നമ്പൂരിയുണ്ടാവാകുകൊണ്ടു് ഞാനൊന്നും മിണ്ടുന്നില്ല.

കോന്ത:— ആട്ടെ-- ഒരിയ്ക്കൽ മുറുക്കാനുണ്ടാക്കിത്തരു.

(കുഞ്ഞിക്കൊപ്പം കൂട്ടാക്കാതെകണ്ടു് പോകുന്നു.)

(അനന്തരം നാണുപ്പണിയ്ക്കർ പ്രവേശിച്ചിട്ടു്)

നാണു:— ഇപ്പോൾ വന്നെത്തി, അല്ലെ?

കോന്ത:— ആ ശിഹായിയ്ക്കു് നല്ല വകതിരിയും ലൌകികവും ഉണ്ടു്. അവൻ എന്നെ നന്നെ മാനിച്ചു.

നാണു:— തമ്പുരാനെ കണ്ടില്ലേ?

കോന്ത:— പണിയ്ക്കുക്കു് എന്താണ് പരംശയം? കാണരുതേ! ഈ പതക്കം തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചു തന്നതാണ്.

നാണു:— ഇതു കുറച്ചു പഴക്കമായി എന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ?

കോന്ത:— പണ്ടു പണ്ടുള്ള തമ്പുരാക്കന്മാരായിട്ടു് ഇരുപതുവയ്യിൽ സമ്പാദിച്ചു് വെച്ചിട്ടുള്ളതാണിതു് പഴയ പതക്കമാണു് ഒന്നാ പതമാണു് ഇരുപത്തയ്യായിരം രൂപ വില പിടിച്ചതാണു്. ഇതിന്നു മുമ്പിൽ ഇത്ര നല്ല സൗകര്യം ആക്കും അവിടന്നു് കല്പിച്ചു കൊടുത്തിട്ടില്ല.

നാണു:— ഇവിടയ്ക്കു് കടുക്കൻ സൗകര്യം കിട്ടിയില്ലേ?

കോന്ത:— ഇല്ല.

നാണു:— ആ വീരമണിപ്പട്ടർ പറഞ്ഞു എജമാനന്നു് ആ

യിരം രൂപയ്ക്കു ഒരു വൈരജ്ജ്ഞാനമാനം
കൊടുത്തു എന്ന്

കാന്ത: നോക്കട്ടെ- ഉറപ്പ് എന്നു തന്നെയാണു് തോന്നു
ന്നതു്

നാണം:— എന്താണിവിടയ്ക്കു തന്നെ രൂപമില്ലേ?

കോനാ:— ഉറപ്പ്- ഉറപ്പ്.

നാണം:— അതൊന്നിനിയ്ക്കു കാണണം.

കൊന്ത:— അതു ഞാൻ ഒരാൾക്കു കൊടുത്തു.

നാണം:— ആർക്കു് മകനോ?

കോനാ:— അതെ- മീനാക്ഷിയുടെ മകൻ ഗോപാലനു്

[ദ്രോണത്തോടു കൂടി കഞ്ഞിക്കാവമ്മ പ്രവേശിച്ചിട്ടു്]

കുഞ്ഞി:— എടാ! പ്രാന്താ! അച്ചികോര! എന്റെ രൂപ
വയ്ക്കു് മീനാക്ഷിയുടെ മകനു മാത്രം ആഭി
രണം കെട്ടിയാൽ പോരാ.

[കോന്തക്കുറപ്പു് നിലത്തുരുണ്ടു വീഴുന്നു.]

നാണം:— (പരിഭ്രമിച്ചു നോക്കിട്ടു്) ഓ ഹോ- നമ്പൂരി!
കൃഷ്ണമണിയൊക്കെ മോളിലേയ്ക്കു പോയിരിയ്ക്കു
ന്നു. ഇയാൾക്കു തന്റേടമില്ലെന്നാണു് തോന്നു
ന്നതു് നോക്ക.

മധുര:— നോക്കണ്ട. ഇനിയ്ക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടു്, ഇയാ
ൾക്കു ഒട്ടും തന്റേടമില്ല

കുഞ്ഞി:— ഇയാൾ നല്ല ചതിയനാണു് ഇതൊക്കെ ക
ള്ളതൊഴിലാണു് നമ്പൂരിയ്ക്കു് ഇതത്ര രൂപ
മില്ലായിരിയ്ക്കു.

അപ്പ:— നമ്പൂരിയ്ക്കു രൂപമുള്ളപ്പോലെ ഇന്നാർക്കാണു്
രൂപമുള്ളതു്? കുഞ്ഞിക്കാവെന്താണു് കഥയി

ല്ലാതെകണ്ടു സന്സാരിയ്ക്കുന്നത്?

കുഞ്ഞി: ഇനിയ്ക്കു വൈദ്യത്തിന്റെ റെം ഇല്ല.

നാണു:— എന്നാൽ ഞാൻ വേഗം പോയി നമ്പ്യാരെയും ശ്രീകൈകൊണ്ടു വരാം. (പോയി)

കുഞ്ഞി:— ഇവിടയ്ക്കും ഉപായത്തിലുള്ള വികിമ്പ ഉണ്ടല്ലോ. തല്ലാലം തന്റേടടുണ്ടാറാണെന്നാണ് ചെയ്യേണ്ടത്?

മധുര:— വേണമെങ്കിൽ വേഗത്തിൽ തന്റേടടുണ്ടാക്കാം. പക്ഷേ, കുറച്ചു വേദനയാവും.

കുഞ്ഞി:— വേദനയാവാതെകണ്ടു ഭണ്ഡം മാറുമോ?

മധുര:— കരുമുകരച്ചു കണ്ണിലെഴുതിയാൽ മതി.

കുഞ്ഞി:— അങ്ങിനെ തന്നെ. ഇപ്പോൾ കരുമുകരച്ചു കൊണ്ടുവരാം. (പോയി)

കോന്ത:— അയ്യോ! ആവൂ! (ഉറക്കെ നിലവിളിയ്ക്കുന്നു)

(കുഞ്ഞിക്കാവു വന്നിട്ടു)

കുഞ്ഞി:— അല്ല! തന്റേടടുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞുവോ?

കോന്ത:— ഉവ്വ്.

കുഞ്ഞി:— എന്താണിങ്ങിനെ നിലവിളിയ്ക്കുന്നത്?

കോന്ത:— ഇനിയ്ക്കു സഹിക്കാൻ വച്ചാതെകണ്ടാരു ഭണ്ഡം.

(നമ്പ്യാരോടുകൂടി നാണുപ്പണിയ്ക്കർ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു)

മധുര:— നമ്പ്യാരേ! ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഭണ്ഡം വേഗത്തിൽ മാറണമ.

[കോന്തക്കുറപ്പു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു കിടന്നുരുളുന്നു]

നമ്പ്യാ:— [അടുത്തുചെന്ന് നോക്കിട്ടു] എവിടെയാണു പദ്രവം?

കോന്ത:— മേലാസകലവും ഉണ്ട്.

നമ്പ്യാ:— എന്താണുപദ്രവം?

കോന്ത:— എല്ലാ ഉപദ്രവവും ഉണ്ട്

മധുര:— നമ്പ്യാക്ക് രോഗം മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞില്ല, അല്ലെ?

നമ്പ്യാ:— അതെ.

മധുര:— ആദ്യം തന്റേടമില്ലായ്മയാണ് തുടങ്ങിയത്. അതുകൊണ്ട് ഈ രോഗത്തിനു കാരണം തന്റേടമില്ലായ്മയാണെന്നാണ് വിചാരിയ്ക്കേണ്ടതു്

കോന്ത:— എന്റെ രോഗത്തിന്റെ സ്വഭാവമൊക്കെ നമ്പൂരിയ്ക്ക് നല്ല നിശ്ചയമുണ്ട് അതുകൊണ്ട് വേണ്ടതൊക്കെ നമ്പൂരിയോടു ചോദിച്ചാൽ മതി.

നമ്പ്യാ:— അങ്ങിനെ തന്നെ.

മധുര:— തുടയിന്മേലല്ലെ, കാര്യമായിട്ടുള്ള ഉപദ്രവം?

കോന്ത:— തുടയിന്മേലും മുട്ടിന്മേലും ഉണ്ട്.

മധുര:— പല്ലു കുത്തുപോലെയോ, വയറു വേദനപോലെയോ, തലയിൽ കുത്തുപോലെയോ എന്തു പദ്രവമാണുള്ളത്?

കോന്ത:-— അരിയസ്സിന്റെ ഇളകിയമാതിരിയാണ്.

[കുഞ്ഞിക്കാവു നാണുപ്പണിക്കരും ചിരിയ്ക്കുന്നു.]

മധുര:— എന്നാൽ തലയിൽ രാസ്സാദി പൊടിയിട്ടു തിരുമ്മിയാലൊ, നമ്പ്യാരെ?

നമ്പ്യാ:— തരക്കേടില്ല. [അതു ചെയ്യുന്നു.]

മധുര:— ഇപ്പോൾ അസാരം ഭേദമുണ്ടോ?

കോന്ത:-- ഉദ് വളരെ ആശ്വാസമായി. [എന്നീറ്റിരി തിരയുന്നു.]

കുഞ്ഞി:-- എന്നാൽ ഞാൻ പോട്ടെ; നാളെ കാലത്തു് രൂപം എത്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ റിന്നെ എന്ന കാണ്മാൻ കഴികയില്ല. [ഭ്രാന്തായി]

കോന്ത:-- ഇതിന്നൊരു കഥയില്ല.

അപ്പ:-- കുഞ്ഞിക്കാവുമെ ഇങ്ങിനെയാക്കെ പറയുന്നതു് സ്നേഹം കൊണ്ടാണ്

കോന്ത:-- മുകാബി ഇന്നാളൊരുദിവസം എന്നെ ചവിട്ടുകതന്നെ പററിച്ചു.

അപ്പ:-- പാറക്കുട്ടി അമ്മയുടെ മാതിരി എന്നാണ്?

കോന്ത:-- അതി സ്നേഹമാണവൾക്കു് അടിയാണ് പ്രധാനം.

മധുര:-- മീനാക്ഷിയുടെ സ്വഭാവം എങ്ങിനെയാണ്?

കോന്ത:-- അമ്പോ! അവൾ മറ്റൊരു കേമിയാണ് തരപോലെ ഇതൊക്കെ പററിയുൾ.

നാണു:-- [സ്വകായ്മമായിട്ടു്] നമ്പ്യാക്കു വല്ലതു കൊടുക്കണ്ടേ?

കോന്ത:-- ഇവിടെ എന്തു ചിലവാണ്.? ഇപ്പോൾ അതൊക്കെ തെരക്കമാണ്

നാണു:-- അങ്ങിനെയായാൽ മതിയോ?

കോന്ത:-- ഓഹോ- ഒട്ടും പോരായ്മയില്ല. ഈ വൈദ്യക്കാരൻ മറ്റൊരു കള്ളനാണു് പണിയുൾക്കു് അതിന്റെ അത്ര വിവരം രൂപമില്ലാഞ്ഞിട്ടാണ് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു്

നാണു:-- എന്നാൽ അത്രേ വേണ്ടു. [വിചാരം] വേണ്ട

ദിക്കിലൊക്കെ പിശുക്കം വേണ്ടാത്ത ദിക്കിലൊക്കെ ധാരാളവും ഇതുപോലെ മറ്റൊരാൾക്കുമില്ല. എന്തുചെയ്യും? [സ്പഷ്ടം] നമ്പ്യാരെ! നൊമ്മൾക്കു പോവ്.

നമ്പ്യാ: അങ്ങിനെ തന്നെ.
[നാണപ്പണിയ്ക്കരും നമ്പ്യാരും പോയി]

അപ്പ. ഇവിടന്ന് നല്ല ഉപായശാലിയാണ്

പുര: അനേക ഭേദനഞ്ചാരം കഴിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് ഉപായങ്ങളില്ലാതെകണ്ടു വരില്ല

കാര:— കഷ്ടം! നിങ്ങൾ കാശി കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ. അവിടെ പരമസുഖമാണ്. ഒരു ചൈസയ്ക്ക് പതിനെട്ടിടങ്ങഴി പാലു കിട്ടും. ഹരിശ്ചന്ദ്രജോരിൽ കിട്ടാത്ത സാമാനം ഇല്ല. ഈ കൊച്ചിയും മറ്റും ഒരു സാരവുമില്ല. നല്ല നല്ല തേവിടിശ്ശികൾ ധാരാളം! ഹന്തമനം ഘട്ടത്തിൽ ഓരോരോ കുരങ്ങന്മാരെ കാണാം; കൂറന്മാരാണ് വിശ്വനാഥന്റെ അമ്പലത്തിലൊക്കെ ക്രമത്തിലാണ് അറുപത്തിനാലു ഘട്ടത്തിലും സ്നാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് ഞാൻ. പഞ്ചവടിയിൽ എത്ര ജടാധാരികളാണിരിയ്ക്കുന്നത്, തീയ്യും മുട്ടിയും ഇട്ടു കാഞ്ഞുകൊണ്ടു!

പുര: ഗണേശസ്വാമികളെ കണ്ടിട്ടോ ഇവിടന്ന്?

കാര: ഇനിയ്ക്ക് അവനെ അത്ര ബഹുമാനം തോന്നിയില്ല; ഒരു വഴനാണ്. മത്സ്യതീർത്ഥത്തിലുള്ള മത്സ്യങ്ങൾ ഓരോ ആനയോളമുണ്ട് അവിടെ ഞാൻ ആയിരം പറ അരി ഇട്ടു.

അപ്പു:— മഹാപ്രഭു! മഹാപ്രഭു! ഇറിക്കയ്ക്ക് അങ്ങിനെ യൊക്കെ കഴിയും.

കോത:— ഗോകണ്ഠത്തു പോയിട്ടുണ്ടോ?

അപ്പു:— ഉവ്വ്.

മധുര:— ചിദാബരത്തു ഞാൻ പോയിട്ടുണ്ട്.

കോത:— ഇതു രണ്ടും സാരമില്ല. ഗയയിൽ അക്ഷയ വടം മഹാ കോമാണ് അവിടെ അണ്ണാക്ഷി ടി വാല്യാർ എന്നൊരു വിദഗ്ദ്ധനാണ്. സാം ബാർ അസ്സലായിട്ടു വയ്ക്കും അദ്ദേഹം. പര ദേശത്തെ സാമ്പ്രാവോലെ ഇവിടെ എങ്ങി നെയായാലും നന്നാവില്ല; പക്ഷെ, അവിടെ നേത്രക്കായ കിട്ടില്ല; അങ്ങിനെ ഒരു ദോഷമു ണ്ട്. എങ്കിലും മധുര, വൃന്ദാവനം, ഗോകലം ഗോവൽനം, പഞ്ചവടി, ചൈകവനം ഇവി ടെയൊക്കെ താമസിയ്ക്കാൻ നല്ല സുഖമാണ്.

മധുര:— ഇവിടുന്നു പോവാത്ത ദിക്കില്ല എന്നാണ് പ്ര സിദ്ധം. ഉള്ളതിൽവെച്ച് നല്ല ദിക്കേതാണ്?

കോത:— രായച്ചൂർ കോട്ടയ്ക്കുകമാണ് അവിടെ എത്ര വളരെ തുല്യകനാരുണ്ട്! വലിയ കോട്ടയുണ്ട് കിടങ്ങിൽ നിറച്ച മുതലകളാണ് രണ്ടു ഏ രികളുണ്ട്. രണ്ടിലു കുമായവെള്ളമുണ്ട് വേനൽക്കാലത്തു കഴിച്ചുപുട്ടാൻവെച്ചു; അത്ര ഉ ണ്ണഭൂമിയാണ് തീരങ്ങളിലുറപ്പിസ്സു അതി കേ മമാണ് ഹൈന്ദവ രാജ്യമാവുകകൊണ്ട് അവിടെയൊക്കെ ക്ഷുന്ധനാരെ ഉള്ളു.

മധുര:— ഓഹോ- ഉണ്ണ സമീപ്യാൻ വയ്യാതെകണ്ടാ യ്ത്തുടങ്ങി.

താരേശാദി ഗ്രഹങ്ങൾക്കടയൊരു വിപുല-
 ശ്രീയശേഷം മുടിയുൾ-
 നോരിച്ചണ്ഡാശുവാകം സകലഭൂവനസ-
 ബ്ധാരിയായോരു വിപോൻ
 ചാരം ഗോസഞ്ചയത്തെദ്രിശി ദിശി റിതരീ-
 ടന്നമൂലം രസിച്ചി-
 നോരം വല്ലാതെകണ്ടി ജലജതതി ചിരി-
 യുണു ചിക്കന്നിദാനീം

34.

ഇനി മൂന്നു പദ്യങ്ങൾകൊണ്ടു് കോന്തക്കുറുപ്പിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു്, നമ്പൂരി മദ്ധ്യാഹന സൂര്യനെ അപദേശിയ്ക്കുന്നു. 34) താരേശാദിഗ്രഹങ്ങൾ = ചന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയ ഗ്രഹങ്ങൾ കോന്തക്കുറുപ്പിന്റെറപക്ഷത്തിൽ അനന്തിരവന്മാർ. വിപുലശ്രീ = വലിയ ശോഭ. വലിയ ധനം എന്നും. ചണ്ഡാശു = സൂര്യൻ. സകല ഭൂവനസബ്ധാരി = എല്ലാ ലോകത്തിലും സഞ്ചരിയ്ക്കുന്നവൻ. സൂര്യൻ ലോകം മുഴുവൻ ചുറ്റി സഞ്ചരിയ്ക്കുന്നുവെന്ന് പുരാണമതം. ഗോസഞ്ചയം = രശ്മികളുടെ സമുഹം. വാക്കുകൾ എന്നും. ദിശി ദിശി = എല്ലാ ദിക്കിലും. ജലജതതി = താമരയുടെ കൂട്ടം - മുറുമുറുക്കരുടെ കൂട്ടം എന്നും. ഇദാനീം = ഇപ്പോൾ.

ചന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയ ഗ്രഹങ്ങളുടെ തേജസ്സ് കളഞ്ഞുകൊണ്ടു് എല്ലാ ലോകത്തിലും സഞ്ചരിയ്ക്കുന്ന സൂര്യന്റെറ സ്ഥാനത്ത് തറവാട്ടുമുതൽ മുടിച്ചുകൊണ്ടു് എല്ലായിടത്തും ഓടിപ്പാഞ്ഞു നടക്കുന്ന കോന്തക്കുറുപ്പിനിലൂന്നുന്നു. സൂര്യരശ്മികളു് താമരപ്പൂക്കൾ വിടരുന്നതുപോലെ കോന്തക്കുറുപ്പിന്റെറ വിഡ്ഢിത്തങ്ങൾ കേട്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലുള്ള വിഡ്ഢികൾ ചിരിയ്ക്കുന്നു.

ചാരിച്ച വേഗമൊട്ടും നശിപ്പെന്ന നല്ല സാരം മുടിച്ച്മൊരീ ജലജാതനാഥൻ പാരായന്ൻ പലമായതിൽ നിസ്കയാലീ- നേരം തറിച്ചു വലയുന്നു ജനങ്ങളെല്ലാം 35.

നീരജ ബാസവനധനാ നീരാഴിയിൽനിന്നു തന്നുടെ കരത്താൽ സാരമെടുത്തതു വിരസ- ന്നാരിൽ സ്വേദശ്ശലേന ചേഷ്ണേ 36.

അപ്പു:— ഒ- നേരം ഉച്ചയായി. ഇവിടെയ്ക്കു ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കാത്തുകൊണ്ട് ക്ഷീണം തുടങ്ങിയായിരിയ്ക്കും കോന്ത:— റെട്ടു ഇനിയ്ക്കു് അങ്ങിനെ ഒരു ക്ഷീണവും മറ്റും ഇല്ല. ശരീരത്തിന്നു് നല്ല ബലമുണ്ട്

35) ജലജാതനാഥൻ = സൂര്യൻ-വഴുപ്രളവായ കോന്തകുറുപ്പ് എന്നും. ഉയന്നു പദം = ഉച്ചസ്ഥാനം - കാൻവരുടെ സ്ഥാനം എന്നും. തവിച്ചു് = ചുട്ടു് - ഭുജിച്ചു് എന്നും

36) നീരജബാസവൻ = താമരയുടെ ബാസവവായ സൂര്യൻ കരത്താൽ = രശ്മിയാൽ - കൈകൊണ്ടു് എന്നും. വിരസന്മാർ = അരസികന്മാർ. സ്വേദശ്ശലം = വിചർപ്പു് എന്നു നാട്ടു.

സൂര്യോഷ്ണംകൊണ്ടു് ക്ഷുഭത്തിലെ വെള്ളം വറുക്കയും മനുഷ്യരുടെ ദേഹത്തിൽ ചേർപ്പുവെള്ളം ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നതു കണ്ടിട്ടു് കവി ആ ക്ഷുഭത്തിലെ വെള്ളം സൂര്യൻ കൈകൊണ്ടെടുത്തു് അരസികന്മാരായ മനുഷ്യരുടെ ദേഹത്തിൽ ചേർത്തതാണൊ എന്നു് ഉദ്പ്രേക്ഷിയ്ക്കുന്നു. കോന്തകുറുപ്പിന്റെ പക്ഷത്തിൽ, തറവാട്ടു കാൻവർ തുടൻ്റെ തറവാട്ടിൽ നിന്നു സാരമായ ധനം മുഴുവനെടുത്തു് പട്ടന്മാരുടെ പേരിൽ ആക്കി കൊടുക്കുന്നു എന്നു വന്നുകൂടുന്നു.

ബാപ്പ:— അതല്ല- ഇവിടുനൊന്നും ഭക്ഷിച്ചില്ലല്ലോ?
നേരം കുറച്ചുകൊണ്ടല്ലോ എന്ന് നിവാരണ
പ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞത്

കോത:— ഞാൻ വേണമെങ്കിൽ നാലുദിവസം തിന്നി
കിടക്കാം അതിനൊരു പ്രയാസവും തോന്നി
യില്ല

മധുര:— ഇവിടയ്ക്ക് ശരീരം സൂക്ഷിക്കാൻ നല്ലവണ്ണം
വശം. പിന്നെ എങ്ങിനെയാണ് ബലമില്ലാ
തെക്കുണ്ടാവുന്നത്?

കോത:— മൂപ്പിന്റെ എണ്ണയും ലേഹവും നെയ്യും പൊ
ടിയും ഞാൻ പതിവായിട്ട് ശീലിക്കാറുണ്ട്

മധുര:— എന്നതന്നെയല്ല, ഇവിടുന്ന് നല്ല സുഖമായിട്ടു
ല്ലാതെകണ്ടിരിയ്ക്കില്ല.

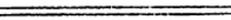
കോത:— സാക്ഷാൽ കലശലായിരുന്നെങ്കിലും കൂടി എ
ന്നെപ്പോലെ സുഖിച്ചു. ഇനിയ്ക്ക് പിശുക്കു
ലേശമില്ല. ഉണ്ണാൻ വൈകി; പോവാം.

[എല്ലാവരും പോയി]
രണ്ടാമങ്കം കഴിഞ്ഞു.

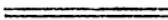

മധുരമംഗലം

ഭാഗ്യദാസൻ.

മൂന്നാമങ്കം.

[അനന്തരം നാരായണി പ്രവേശിക്കുന്നു]

നാരായണി:— ഈ ഭാരിട്ട പ്രദേശംപോലെ ഇത്ര സുഖമായിട്ടു
മറ്റൊരാൾക്കുണ്ടാകുമോ?

പാരിയ്ക്കും മറ്റി മഞ്ഞാതപമതിഭയഭ
 രോഗമൊട്ടല്ല ഔഷ്-
 നാമെന്നൊരൊവിപത്തിൻ പ്രതിവിധിയതു
 ചെയ്യിട്ടുവാൻ ശക്തിയെന്നു
 ധാരാ ഭരണം ചെച്ചു ശിരശിര! വളര
 ക്ഷത്തിനാൽ മൈ തളന്നം
 ഭാരിദ്രുക്കാർ കഴങ്ങുന്നിതു മലിനതയോ-
 ടസ്സമാനാപമാന

37

(ഒന്നു ദീർഘശ്വാസമിട്ടിട്ട്) ഭാരിദ്രുക്കൊണ്ടു ഉണ്ടാ
 വന്ന ഭക്തിഭയം തന്നെ കൈയ്യൊ ഒരുപോലെയാല്ല

സമ്പന്നൻ ഭരിദ്രഭാവമണകിൽ
 ചേരും മഹാസങ്കടം
 മുന്തിൽതന്നെ ഭരിദ്രനായ പുരഃ
 നോഷ്ഠവോളുണ്ടായ്യാ
 വമ്പേറും പലകാഴ്ചകണ്ടതിരസം
 കൈക്കൊണ്ടവന്തന്റെ ക-
 ണ്ണമ്പിൽപ്പിന്നെ നശിയ്ക്കിലേതു മഴല-
 ജ്ജാത്യന്ധനണ്ടാകുമോ?

38

(നാലുപുറത്തും നോക്കിട്ട്) വീട് കന്നിന്റെ മുകളിലാ
 വുകകൊണ്ടു് ഈ അകത്തിരുന്നു നോക്കിയാൽ നാലുപുറ
 ത്തും രണ്ടുമൂന്നു നാഴികഅകലെയുള്ളതൊക്കെ നല്ലവണ്ണം

37) ആതപം = വെയിലു്. ഭയഭം = ഭയകരം വിപത്തു =
 ആപത്തു് ക്ഷത്തു് = വെശിപ്പു് അസ്സമാനാപമാനം =
 മാനവും അപമാനവും കൂടാതെ.

38) സമ്പന്നൻ = ധനവാൻ. ജ്ജാത്യന്ധൻ = ജനനാൽ ത
 ന്നെ കണ്ണുകാണാത്തവൻ.

കാണാം. നാരായണശാലന്റെ കാലത്തിൽ ഈ സ്ഥലം
 മറ്റൊരു നന്നായ് കിടന്നിരുന്നു! ഒരു ദിക്കാസകലം
 മിഖ്ലോപ്പാൽ ഒരു പ്രായത്തിലുള്ള ഞാറുകൾ കൊണ്ടും, വി
 ലപ്പോൾ വിളവായ നെല്ലുകൾകൊണ്ടും, മറ്റൊരു ദിക്കൊ
 ക്കെ നിലയ്ക്കു നില്ക്കുന്ന തെങ്ങുകൾകൊണ്ടും, വേറെയൊ
 രു ദിക്കുമുഴുവൻ കരുമ്പുകൾകൊണ്ടും, മറ്റു പലപല സ
 സ്തുക്കൾകൊണ്ടും നിറഞ്ഞിരിയ്ക്കുകകൊണ്ട് ഈ അകത്തി
 യ്ക്ക് നാലു പുറത്തേയ്ക്കു, നോക്കാൻ പണ്ടേതു രസമുണ്ടാ
 യിരുന്നു! കഷ്ടം! ഈ സ്ഥലമൊക്കെയും ഇപ്പോൾ പണ്ടയ
 ത്തിലായി. എന്നുതന്നെയല്ല, ഓരോ ചീത്ത പല്ലും മറ്റും
 പിടിച്ചു വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു; ഇങ്ങിനെയായല്ലോ! കൃഷി
 ഗുണം കൊണ്ടും മറ്റും പണ്ടത്തെ ഗൃഹഭരണം എത്ര ന
 നായിരുന്നു!

നന്നാവാൻ കറികളൊക്കെയും മറ്റും മായ-
 തിനായ് കറിയ്ക്കു ചിതമാകിയ വസ്തുവെല്ലാം
 അന്നുതന്നെ തോപ്പുകളിൽനിന്നു പഠിച്ചിടുന്ന-
 മെന്നായിരുന്നു നിയമം ദ്രവ്യമിങ്ങു പണ്ടു് 39

ചാരശ്രീ ചെറുമുത്തൊടൊത്തരി മറ്റാ
 ധാരാളമുണ്ടായ്ക്കും,
 തൈരും നെയ്യുമൊട്ടുണ്ടു കില്ലു ഗുണമു-
 ജ്ജെജ്ജെണ്ണയും വെണ്ണയും
 ഓരോരൊ തരമുപ്പിലിട്ടുകുടി-
 ങ്ങയ്ക്കെട്ടു കൂട്ടം സദാ-
 വേരും സർവ്വജനത്തിന്നും രുചിയതുക-
 ക്കൊണ്ടേതര കൊണ്ടാട്ടവും 40.

നൽത്തേൻ, ശർക്കര, പഞ്ചസാര, കദളി-
 പകല, വെളിച്ചെണ്ണ, മു-

പ്പെത്തിടുന്നൊരു തേങ്ങിൻ തീർന്നിരിക്കട്ടെ
 താങ്ങുല പുശാദിതൻ
 കൊത്തമ്പാലരി, കാപ്പി, നല്ലിപ്പൊലപ്പി
 കി, ഇപ്പ, കപ്പുരമെ-
 ന്നത്യാവശ്യമതാം മരുന്നുകളു
 മിങ്ങുണ്ടാകുമെല്ലായ്യാഴം 41.

അതുപോയിട്ട് ഇപ്പോൾ പട്ടിണി കൂടാതെകണ്ട് ദി
 വസം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻതന്നെ വളരെപ്രയാസമായി തീർന്നി
 രിയ്ക്കുന്നു. (ഒന്നു രണ്ടു ദീർഘശ്വാസമിട്ടിട്ട്) കുറുമല്ല
 കൊച്ചുരാമോപ്പയ്ക്ക് ഭാര്യ പിടിച്ചത്

പണ്ടത്തെപ്പല ലെലകികങ്ങളെയുമാ
 ഭക്ത്യാദിതൻ നന്നയ്ക്ക
 കൊണ്ടാടിക്കുതുകത്തോടോർത്തു പലരും
 വന്നിങ്ങു കേരം വിധയ
 ഉണ്ടിടുന്നതിന്നും ഞെരു കുമെഴുതി-
 കാലത്തു നിന്ന-
 ചുണ്ടാകും വ്യസനത്തിനാലെവനമുറം -
 കാമ്പിന്നു കമ്പം വരും 42.

[അന്നിയാറിൽ:— അല്ല! നിയ്യിങ്ങിനെയാണ് ധരിച്ചി
 രിയ്ക്കുന്നത്?] (കേട്ടിട്ട്)

അപ്പപ്പട്ടരുടെ ചെറുയല്ലേ ഇത്?
 (അനന്തരം അപ്പഅയ്യൻ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.)

41) കദളിപകം = വഴുപ്പഴം. താങ്ങുലപുശാദി വെ
 ററില അടയ്ക്കു തുടങ്ങിയവ.
 42) ഭക്ത്യാദി = ഉഴന്നു തുടങ്ങിയവ.

അപ്പു:— കൊച്ചുരാമക്കുറുപ്പിന്നീ
 യുച്ചുക്കമ്പം പിറിയുക്കുവാൻ.
 നിശ്ചയം, ഹേതു നീയ്യിപ്പോൾ
 തീർച്ചയാക്കിയതല്ലേടോ

43.

നാരാ:— പിന്നെ, എന്താണ്?

അപ്പു:— അതു പറഞ്ഞാൽ നിന്നുക്ക് രസമാവില്ല

നാരാ:— ഐ- അതൊന്നുമില്ല. ഓപ്പയ്ക്കു ഭ്രാന്തു പിടി
 ക്കാനുള്ള കാരണം സൂക്ഷ്മമായിട്ടു അറിയണമ
 ല്ലോ? ഹായ്യ.

അപ്പു:— നിന്റെ സംബന്ധക്കാരന്റെ വിദ്യയാണ്

നാരാ:— നമ്പൂരിയുടേതോ?

അപ്പു:— അതേ.

നാരാ:— എന്നാൽ അതു വിസ്തരിച്ചു കേൾക്കണമല്ലോ.

അപ്പു:— പറയാം, മനസ്സിരുത്തി കേൾക്കുക. നിങ്ങൾക്കു
 എല്ലാപേർക്കും വിശേഷിച്ചു കൃഷ്ണക്കുറുപ്പിന്നും
 കൊച്ചുരാമക്കുറുപ്പിന്നും, ഈ മധുരമംഗലത്തു
 നമ്പൂരിയുടെ നേരെ വളരെ സ്നേഹവും ബഹു
 മാനവും വിശ്വാസവും ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനെ
 ഞാൻ പറയാതെ കണ്ടുതന്നെ നിന്നുക്ക് അ
 റിവിണ്ടല്ലോ.

നാരാ:— ഉപ്പു; അതുകൊണ്ടെന്താണ്?

അപ്പു:— ഇങ്ങിനെയാക്കെ ഇരിയ്ക്കുന്ന ഈ നമ്പൂരിയാ
 ണ് നിങ്ങളുടെ തറവാട്ടിൽ ഇത്ര അധികം ക
 ടം വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതെന്നുള്ളതു് ഒരു ദിവസം
 കൊച്ചുരാമക്കുറുപ്പിന്നു് ഞാൻ നല്ല അനുഭവം
 വരുത്തിക്കൊടുത്തു.

നാരാ:— അതെങ്ങിനെയാണു്?

അപ്പ: അതു് നവം: കോന്തക്കുറപ്പും നമ്പൂരിയായ യുള്ള സല്ലാപം ഒരു നാലനാഴിക ഒളിച്ചുനിന്നു കേട്ടാൽ ഈ നമ്പൂരിയുടെ ഭസ്സുപഭാവം തനിയ്ക്കു് നല്ല അനുഭവം വരുമെന്ന് ഞാനൊരു ലി വസം കൊച്ചുരാമക്കുറപ്പിനോടു് പറഞ്ഞു. അ ഭൂഹം തരാ നോക്കി ഒളിച്ചുനിന്നു് ഇവരുടെ രണ്ടു നാഴികനേരത്തെ സല്ലാപം കേട്ടു. അ തിനിടയ്ക്കു് ഈ നമ്പൂരിയുടെ വാക്കുകാരണം കോന്തക്കുറപ്പു് ചരക്കു കച്ചവടക്കാരൻ വിശ്വ ലിഗൻ പട്ടു് പതിനയ്യായിരം ഉറപ്പികയ്ക്കു ശീട്ടെഴുതി കൊടുത്തു. നമ്പൂരിയുടെ കള്ളത്തൊഴി ക്കൽ നല്ലവണ്ണം അനുഭവം വന്നപ്പോൾ “ക ഷം! ഇത്ര ഇഷ്ടനായ നമ്പൂരിയു കൂടി ചതിച്ചു വല്ലോ!” എന്നുള്ള ആധികൊണ്ടു് അന്നുമുതൽ കാണ് കൊച്ചുരാമക്കുറപ്പിന്നു ഭ്രാന്തു പിടി ചുതു്

നാരാ: എന്നാൽ ഇത്ര കഠിനമായ വിവരം ഓപ്പ യോടു് സ്വാമികൾ എന്തിനായിട്ടാണു് പറഞ്ഞതു്?

അപ്പ:— കൊച്ചുരാമപ്പറമ്പിൽ തറവാടു് മുടിപ്പിയ്ക്കുന്ന തൊക്കെ ്യന്താഭാണെ നുള്ള ജനാഭ വാലേ തീരുന്നതിന്നുതന്നെ “ആരാനം ചെയ്ത അപ രായം വാരിയന്റെ തലയിൽ” എന്നുള്ള മാ തിരിയല്ലേ ജനങ്ങൾ ഈ അപവാദം ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു പറയുന്നതു്? അതു് ആരെങ്കിലു സഹിയ്ക്കുമോ?

നാരാ:— (വിചാരം) പട്ടന്മാരുടെ പിട്ട് മറ്റൊ കേമ തന്നെ (സ്വപ്നം) ആട്ടെ- സ്വാമികൾ പിന്നെ വര. ഇപ്പോൾ ഇനിക്കു തെല്ലു ബദ്ധപ്പാടാ ണ്ട്

അപ്പു: അങ്ങിനെ തന്നെ (പോയി)

നാരാ:— (ആലോചിച്ചിട്ട്) എല്ലാ ജാതികളിലുമുണ്ടു് ഗുണവാന്മാരും ദോഷവാന്മാരും; അവരെ തി രിച്ചറിവാൻ വളരെ പ്രയാസവുമാണ്. ഈ പ ട്ടന്മാർ കള്ളന്മാരാണ് നിശ്ചയംതന്നെ. എ ത്രു ആലോചിച്ചിട്ടും ഈ നമ്പൂരി ഞങ്ങളെ ച തിയ്ക്കുമെന്നു ഇനിയ്ക്കു് തോന്നുന്നില്ല; -o- എ ങ്ങിനെയാക്കിലുമാവട്ടെ. സുഖമെങ്കിലും ഭദ്രമെ ക്കിലും വരേണ്ടതൊക്കെ വരുമെന്നറച്ചു് ഇദ്ദേഹത്തിനെത്തന്നെ വിശ്വസിയ്ക്കുകയല്ലാ തെ മറ്റൊരു നിവർത്തിയുമില്ല. “മുരക്കന്മാ ലാണെങ്കിലും മുറക്കിപ്പിടിയ്ക്കണം” മെന്നുണ്ടു ല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ ഒരു ലേശം ദേഷ്യം അവിശ്വാസം വിചാരി പ്പാൻ വയ്യ.

(അങ്ങിനെയിടൽ:— എടി! നാരായണി)

നാരാ:— (കേട്ടിട്ട്) എന്താണമെ!

[അനന്തരം പാർത്തി പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.]

അപ്പു:— നിന്റെ ആ കട്ടപ്പത്താലി കിട്ടണമെന്നു പ ണതുംകൊണ്ടു് ഇവിടെ നില്ക്കുന്നുണ്ടു്കൃഷ്ണൻ; എന്താണു് വേണ്ടതു്?

നാരാ:— ഇനി ഈമാത്രമല്ലേ ഉള്ളു ഇവിടെ വണ്ടു? ഇതും പോയാൽ ആളുകൾക്കൊക്കെ നല്ല സു

ചമാവുമല്ലോ; അങ്ങിനെയാവട്ടെ.

പാർവ്വതി:— നിത്യേനതാണിങ്ങിനെ ദേഷ്യപ്പെടുന്നത്?

നാരദ:— അമ്മയ്ക്ക് നല്ല നിശ്ചയമില്ല, ഞാനിതാമ്കം ഇരവാദിട്ടം കൊടുക്കാറില്ലെന്ന്? ചിന്നെയും ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചാൽ അതിന്റെ മറുവാടി ഞാൻ വേറെ എന്താണ് പറയേണ്ടത്?

പാർവ്വതി:— “നാരായണിയ്ക്ക് ഈ കട്ടപ്പുത്താലി എന്നുവെച്ചാൽ പ്രാണനാണ്; ഒരാൾക്കും ഇരവിനും കൂടി കൊടുക്കാറില്ല; എന്നുതന്നെയല്ല മുമ്പിലത്തെ കാരണവർ ഇത് ചെറിയൊന്നായിട്ടു കൊടുത്തിട്ട് ഇപ്പോൾ ഏഴെട്ടു കൊല്ലമായല്ലോ; ഇതിനിയ്ക്ക് നാലഞ്ചു ദിവസമെ ഇതു അവൾതന്നെ കെട്ടിയിട്ടുള്ളു;” എന്നും മറ്റൊരുള്ള വിവരങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ കൃഷ്ണനോടു ചൊല്ലിത്തന്നു.

നാരദ:— എന്നിട്ടൊ?

പാർവ്വതി:— കൃഷ്ണൻ ഇതൊക്കെ കേട്ടിട്ടും സമ്മതിയ്ക്കുന്നില്ല. വ്യവഹാരച്ചിലവിന് അതല്ലാതെകണ്ട് ഇപ്പോൾ മറെറൊരു നിർവാഹവുമില്ല എന്നും മറ്റുമാണ് പറയുന്നത്.

നാരദ:— ആകട്ടെ- ഇപ്പോൾ എടുപ്പാൻ തരമില്ല. ചെന്നടം വയ്ക്കുന്ന പെട്ടിയുടെ താക്കോൽ നന്നായിയുടെ കയ്യിലാണെന്ന് അമ്മാമനോടു പറയൂ.

പാർവ്വതി:— അങ്ങിനെതന്നെ (ചോദിച്ചു)

നാരദ:— ഇനി ഈ ചെന്നടം പണയത്തിൽ വെച്ചാൽപോലാണെന്ന്? ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഒരു തരക്കേടുമില്ല. “മൃക്കമുങ്ങിയാൽ മൂവ്വാള” എന്നുവെ

യ്ക്കാനെ ഉള്ള എങ്കിലും ഈ പണ്ടം പെട്ടിയിൽ
 നിന്നൊടുത്താൽ മഹാ സമുദായത്തിനെയ്ക്കു
 ചിന്നെ ഉറക്കം വരില്ല. (ആലോചിപ്പിട്ട്)
 കളിയിൽ ബാലജനത്തിന്നു,
 ചെളിയിൽ പന്നിയ്ക്കു, ചൊടിയിലാനയ്ക്കു,
 അളവില്ലാത്തൊരു കൊതിയു-
 ണ്ടുകഴൽമണിമാർക്കു നല്ല പണ്ടത്തിൽ 44.

ഇതു സ്വഭാവമാണു് - എന്തുചെയ്യും- മാററിയാൽ
 മാറുന്നതല്ല. (അന്നിയറയിൽ കളകളും കേട്ടിട്ട്)
 ആരാണിങ്ങിനെ ചിരിയ്ക്കുന്നത്. (നോക്കിട്ട്)
 മാനം കലന്നു സഹപാഠികളായ രാമ-
 മേനോൻ, പന്നിയ്ക്കു രഥ ശങ്കരനാമധേയൻ
 ദീനം വെടിഞ്ഞിവിരൊടൊത്തു തകർത്തിതാ ന-
 ല്ലാനന്ദഭാവമൊടുമോപ്പു വരുന്ന വേഗാൽ 45.

ഭ്രാന്തു പിടിച്ചാൽ ഒരുവിധം നല്ല സുഖം തന്നെയാ
 ണു്. ഇപ്പോളുള്ള ഈ വ്യസനങ്ങളൊന്നും അറിയേണ്ടല്ലോ.
 ഒ! ഇനി ഇവിടെ ഇങ്ങിനെ അകവും തുറന്നിട്ടു നിന്നാൽ
 കായ്കു ദർശനമാവും; ഇന്നുള്ളത്തേപ്പോലെ ഒപ്പു വന്നു
 കേറി മുണ്ടും മറും വലിച്ചുകൊണ്ടുപോവും (വാതിൽ പൂ
 ടി പോയി.)

വിഷ്ണുഭം കഴിഞ്ഞു.

[അനന്തരം രാമമേനവനോടും ശങ്കരപ്പണിയ്ക്കരോടും കൂടി
 കൊച്ചുരാമക്കുറുപ്പു പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.]

രാമ:— [ശങ്കരപ്പണിയ്ക്കരോടു സ്വകായ്മായിട്ട്]

45) സഹപാഠികൾ = ഒരുമിച്ചു പഠിയ്ക്കുന്നവർ. ശങ്കര
 നാമധേയൻ = ശങ്കരനെന്നു് പേരുള്ളവൻ. ദീനം വെടി
 ന്നതു് = ഉന്മേഷക്കുറവു കൂടാതെ.

ഉയന്നം വെടിഞ്ഞാരഴൽകൊണ്ടു മനസ്സമാറി
ദ്രീനം റിടിപ്പൊരു വയസ്സുനടന്നിടുമ്പോൾ
ആനന്ദമോടധികമായ് തലയും കണ്ണുക്കി
ത്താനെന്തടോ റെ-മ-മ-യെന്നു ചിരിച്ചിടുന്നു 46.

ശങ്കര:— വല്ലാതെയുണ്ടുഴലിനിയ്ക്കു; മതെങ്കിലും കേൾ,
മെല്ലെന്നിയാളുടയ ചേരമൊഴി കേട്ടിടുമ്പോൾ
നില്ലാതകണ്ടുവരുമുച്ചിരിയൊന്നൊതുക്കാ-
നില്ലാ മിടുക്കിഹ നമുക്കു, ഹമെന്തു ചെയ്തു! 47

രാമ:— [വിഷാദിച്ചുകൊണ്ടു്] വിചാരം
ഉന്മേഷം നന്മനീഷയ്ക്കുടയൊരു ഗുരുവും
കൂടി വാക്യങ്ങൾ നന്നായ്-
ത്തമ്മിൽച്ചേർത്തമ്മോതുനാതിനു വിരളതു പോ-
രാഞ്ഞു കണ്ണിച്ചിടുമ്പോൾ
ചെമ്മേ വാക്യങ്ങൾ ചോർന്നിട്ടവയുടെപൊരുളോ-
തീടുമീബുദ്ധിമാൻ താ-
നിമ്മട്ടിപ്പോൾ കിടിയ്ക്കുന്നിതു പലതുമാസ
ബന്ധമായെന്തു ചെയ്തു 48.

(കൊച്ചുരാമക്കുറുപ്പിനോടു് സുഷം)
ആട്ടെ താൻ പാറിത്തം മതിയാക്കാനുള്ള കാ
രണമെന്താണ്?

(കൊച്ചുരാമക്കുറുപ്പു കേൾക്കാതെ പ്രാണിച്ചു നില്ക്കുന്നു)
രാമ:— എടോ! താനെന്താണൊന്നും മിണ്ടാത്തതു?

---

46) ഉയന്നം വെടിഞ്ഞ = വർദ്ധിച്ചു. വയസ്സൻ = തോഴൻ.
47) അഹം ഞാൻ.
48) മനീഷ = ബുദ്ധി. ചെമ്മേ ഭരണപോലെ. അന്ധബന്ധമായ് = തമ്മിൽ ചേരാതെകണ്ടു്

തന്റെ പിഞ്ചു മതിയാക്കാറുള്ള കാരണ
മെന്താണ്?

കൊച്ചു:— ഞാൻ തനിയ്ക്കു ഒരു സാരോപദേശം തരണ
മെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നു.

രാമ:— എന്താണ്?

കൊച്ചു:— താനാരേയും വിശ്വസിയ്ക്കല്ലേ?

രാമ:— ഇതാണ് സാരോപദേശം?

കൊച്ചു:— അതേ.

രാമ:— എന്താണ് നേരുള്ളവരെ വിശ്വസിച്ചാൽ?

കൊച്ചു:— കഷ്ടം! കണ്ടില്ലേ, ഇപ്പോൾ ഒരു വെള്ളയ്ക്കു
ചോലും ഇല്ലാതെകണ്ട് ഉണങ്ങിനില്ക്കുന്ന തെ
ങ്ങുകൾ! പലഹാരത്തിന്റെ സ്വാദ് മഹാ
കേമം തന്നെ. അല്ലാതെകണ്ടു മറ്റൊന്നും
സാരമില്ല. അല്ലേ, രാമമേനോ?

രാമ:— ഉത്തരം നന്നായി.

കൊച്ചു:— ഇപ്പോൾ നല്ല താഴിയക്കുടമായി. ഈ മധുരം
ചോലെ ഇത്ര ചീത്തയായിട്ടു മറ്റൊന്നുമില്ല.

ശങ്കര:— കഷ്ടം?

രാമ:— (സ്വകാശ്യമായിട്ട്) അന്നാവശ്യം ചോദിയ്ക്കുന്ന
തിനാണ്? മിണ്ടു. തെക്കുണ്ടിരിയ്ക്കു.

കൊച്ചു:— കയ്യിയുടെ സ്വാദ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ തീരെ
മറന്നു. മധുരം ഇനിയ്ക്കു കച്ചുചോലായി.

രാമ:— ആട്ടെ- നൊമ്മൾക്ക് മധ്രാസിലേയ്ക്കു പോ
വാം. അവിടെയുള്ള ഡാക്ടർമാരെ കാട്ടി ചി
കിത്സിപ്പിച്ചു തന്റെ ഈ ദീനമൊക്കെ മാ
റാം.

കൊച്ചു:— വരട്ടെ- ഞാനൊരു കൂട്ടം ആലോചിയ്ക്കട്ടേ.

ശങ്കര:— എന്താണ് താനാലോചിയ്ക്കുന്നത്?

കൊച്ചു:— എല്ലായ്പ്പോഴും ൨൦-൨൦-൨൦ യെന്നു ചിരിയ്ക്കുന്ന തന്റെ പല്ലു വെള്ളക്കുമാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു തന്നെ.

ശങ്കര:— എന്തിന് മനസ്സിലാക്കുക?

കൊച്ചു:— ഓ-ഹോ. പഞ്ചസാര തിന്നിട്ടോ, പയ്യൂ കളി ഉണ്ടിട്ടോ, അല്ലേ?

ശങ്കര:— (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) തന്റെ പല്ലു വെള്ളക്കുമാനുള്ള കാരണമെന്താണ്?

രാമ:— (സ്വകായ്കമായിട്ട്) ഐ-അനുവശ്യം ചോദിയ്ക്കല്ലേ? (വിചാരം) എന്താണ് വേണ്ടതു ഇപ്പോഴുടെ ദീനം ആശ്വസനമാക്കാൻ? ഇദ്ദേഹം എത്ര യോഗ്യനായിരുന്നു! ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിയുടെ വലിപ്പവും നിഷ്കർഷയും നല്ലവർക്കും മറ്റും പലപല തുണങ്ങളുമോർത്ത് സഹപാഠികളും മറ്റും വളരെ ബഹുമാനത്തോടു കൂടി സർവ്വചേഷ്ടകളിലും ഇദ്ദേഹത്തിനെ അനുകരിച്ചു കൊണ്ടായിരുന്നു. കാഴ്ച! ഇപ്പോഴിദ്ദേഹം ഈ മട്ടിലായല്ലോ! എന്തു കാട്ടാം! (ആലോചിച്ചിട്ട് സൂക്ഷ്മം) താനിടിക്കനെ വ്യസനിയ്ക്കുന്നു. തന്റെ തറവാട്ടിൽ ഇപ്പോൾ വന്നിട്ടുള്ള കടമൊക്കെയും തീക്കാൻ അത്ര തൈരുക്കുവരില്ല. ആ കായ്കം ഞാനേറും.

കൊച്ചു:— ഈ കായ്കം താനേറാൽ തനിയ്ക്ക് നടത്താൻ മാത്രം ശേഷിയുണ്ടോ?

രാമ:— ഉവ്വ്

കൊച്ചു:— ഞാൻ ചില ചോദ്യം ചോദിയ്ക്കാം. അതിനൊ

കൈ ഉത്തരം പറഞ്ഞാലെ ഇതിനിയ്ക്കു റി ശപാസമാവുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ താനും കടക്കാര നാവും.

രാമ:— ആട്ടെ തന്റെ ചോദ്യങ്ങൾ കേൾക്കട്ടെ.

കൊച്ചു:— അതിന്റെ ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ താനും കടക്കാരനാവും; പക്ഷെ, പറപ്പെട്ടാൽ മതി.

രാമ:— അങ്ങിനെതന്നെ. ചോദിയ്ക്കാം.

കൊച്ചു:— നാട്ടുത്തിൽ ഗുണങ്ങളും നാട്ടിലൊക്കെ അസു യയും ആകാണു്? *

രാമ:— (വിചാരം) ഇതിനാൽ ആണു് എന്നു പറഞ്ഞാൽ കാര്യം തെറ്റു. (ആലോചിച്ചിട്ടു്) ആട്ടെ, പറയാ. (സൂക്ഷം) ദുഷ്ടോധനനു്.

കൊച്ചു:— വിഡ്ഢിത്തംകൊണ്ടു് വീരവേഷം കെട്ടിയിരിയ്ക്കുന്നതാരാണു്?

ചിന്തനാശക്തി വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കാൻ ചില ദുർഘട ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു് ഉത്തരം പറയാഞ്ഞാൽ കടം കണക്കാക്കുന്ന ആ നമ്പ്രാദായം ഒരുപക്ഷെ കൊച്ചുരാമക്കുറപ്പിന്റെ മനസ്സിൽ അസ്പഷ്ടമായി ഒന്നു നിഴലിച്ചിരുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ വാക്കുകൾകൊണ്ടു സർശയചുണ്ടാകുന്നു.

* കൊച്ചുരാമക്കുറപ്പിന്റെ ഈ ചോദ്യം മധുരമെന്നു് തന്നെ നമ്പൂരിയേപ്പററിയാണു്. അതുകൊണ്ടാണു് രാമമേനോൻ ഇതു പറഞ്ഞാൽ കടം തരരുമെന്നു ശപിയ്ക്കുവാതു് ഇനിയും കൊച്ചുരാമക്കുറപ്പിന്റെ ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം കൊച്ചുരാമപ്പറമ്പു തറവാട്ടിലുള്ളവരേയോ തത്സംബന്ധികളായോ സംബന്ധിച്ചാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള അഭിപ്രായം [--] എന്ന അടയാളത്തിൽ അവിടവിടെ ഉത്തരങ്ങളുടെ ഒടുവിൽ ചേർന്നതാണു്

രാമ:— ഉത്തരൻ [കോന്തക്കുറുപ്പ്]

കൊച്ചു:— ചേട്ടത്തറ കണ്ടിട്ട് ചേട്ടനായിട്ടിടഞ്ഞതാരാണു്?

രാമ:— വിഭീഷണൻ [കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്]

ശങ്കര— വിദൂരൻ ആവാം.

കൊച്ചു:— കളവുകൊണ്ടു് കളിയ്ക്കുന്നതാരാണു്?

രാമ:— ശകുനി [മധുരമംഗലം]

കൊച്ചു:— ചത്താലും ചതിയ്ക്കാത്തതാരാണു്?

രാമ:— ധർമ്മപുത്രൻ [കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്]

കൊച്ചു:— തരമില്ലെങ്കിൽ താനല്ലെന്നു പറയുന്നതാരാണു്?

രാമ:— കർണ്ണൻ [മധുരമംഗലം]

കൊച്ചു:— അധർമ്മം തീർക്കാൻ അമ്മാമനോടു പൊരുതിയതാരാണു്.

രാമ:— ശ്രീകൃഷ്ണൻ [കൊച്ചുരാമക്കുറുപ്പ്]

കൊച്ചു:— ശീട്ടുകളി ആരാണു് ശീലിയ്ക്കുന്നതു്?

രാമ:— മുടിയൻ

കൊച്ചു:— എടാവിര! രണ്ടും താനറിഞ്ഞുവല്ലോ?

കേമൻ -രാമൻ -കേമൻ -രാമൻ --കേമൻ (എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു താളം പിടിച്ചു തുള്ളുന്നു) നെല്ലും പല്ലും -നെല്ലും പല്ലും -പണവും തുണവും - പണവും തുണവും -ശെരി ശെരി ശെരി ശെരി ശേ. [എന്നു കലാശിച്ചിട്ടു്] അജ്ഞാനസുഖം ആർക്കുണ്ടു്?

രാമ:— ഉറക്കക്കാരനു് [കോന്തക്കുറുപ്പിന്നു]

കൊച്ചു:— ഒച്ചതുറക്കാനല്ലാതെകണ്ടു് ഒന്നിന്നും കൊള്ളാത്തതെന്തു്?

ശീട്ടുകളി = കടശ്ശീട്ടുകൾ കൊണ്ടുള്ള കളി.

രാമ:— ചെണ്ട (കോന്തക്കുറുപ്പ്)

കൊച്ചു:— കളിച്ചു കളിച്ചു കഡംബം ദ്രോഹിയ്ക്കുന്നതാരാണു്.

രാമ:— (ആലോചിച്ചിട്ടു ചിരിച്ചിട്ടു്) ദീവാളിക്കാരൻ [കോന്തക്കുറുപ്പു്]

ശങ്കര:— വങ്കരസികന്ദമാവാറ.

കൊച്ചു:— ശങ്കരനിലൊരു കുന്ദുകം - ശങ്കരനിലൊരു കുന്ദുകം (പാടിക്കൊണ്ടു് ഇത്തം വച്ചിട്ടു്)

കൊച്ചു:— അനങ്ങാതകണ്ടിരുന്നുകൊണ്ടു് ആഗ്രഹം സാധിയ്ക്കുന്നതാരാണു്?

രാമ:— കൊക്കു്. [മധുരമംഗലം]

കൊച്ചു:— നേരമ്പോക്കിൽ പ്രാണൻപോക്കുന്നതാരാണു്?

രാമ:— നായാട്ടുകാരൻ [മധുരമംഗലം]

കൊച്ചു:— എല്ലാം സാധിയ്ക്കാതെത്താണു് വേണ്ടതു്?

രാമ:— നല്ല ബുദ്ധി.

കൊച്ചു:— (മാറത്തടിച്ചുകൊണ്ടുറക്കെ) അയ്യോ! അയ്യോ! അയ്യോ! (രാമമേനവനാ ശങ്കരപ്പണിയ്ക്കരുപരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടു്) എന്തെന്തു്? അരുതരുതു്. (എന്നുപിടിച്ചുനിത്തുന്നു.)

(അണിയറയിൽ ആരേയും ബഹുമാനം കൂടാതെകണ്ടു് ഏതു തെമ്മാടിയാണു് അവിടെക്കിടന്നു തൊള്ളതുറക്കുന്നതു്?)

(എല്ലാവരും കേൾക്കുന്നു)

ശങ്കര:— ആരാണീ പറയുന്നതു്?

കൊച്ചു:— കെന്തുവല്ലനമ്മാമൻ.

[അനന്തരം കോന്തക്കുറുപ്പു പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു]

കോന്ത:— ശപ്പക്കയ്യ! കുരുത്തം കെട്ടു കഴുവേറി! നിയ്യെ

ന്താണ്ടോ ഇവിടെക്കിടന്നു തൊള്ളതുറക്കുന്നത്?
നല്ല തട്ടു വച്ചു കൊടുക്കണം അതാണ് വേ
ണ്ടത്.

രാമ:— ഇയ്യാരും നല്ല സുഖമില്ല

കോന്ത:— താനെന്തറിഞ്ഞു? ഇവൻ മറ്റൊരു കള്ളൻ. ഇ
തൊക്കെ കള്ളത്തൊഴിലാണ്. നല്ല അടി വ
ച്ചു കൊടുക്കുവാൻ ആരുമില്ലാഞ്ഞിട്ടാണ് ഈ
വക തോന്നിവാസം കാട്ടുന്നത്. ഞാൻ സ
ന്മാദിച്ച മുതലൊന്നും ഇവരെ തൊടിവിടയില്ല.

ശങ്കര:— അതു ശെരിയാണോ?

കോന്ത:— എന്റെ മുതലൊന്നും അനുഭവിക്കാൻ ഇവർക്ക്
സംഗതി വരില്ല.

കൊച്ചു:— ഇതു ശെരിയാണ് കോന്തമ്മാമ! കോന്തമ്മാ
മ! (താളം പിടിച്ചുകൊണ്ട് പറയുന്നു)

കോന്ത:— ഇവന്നു ഒരു ബഹുമാനമുണ്ടോ എന്നു നോക്ക.
എന്റെ മുമ്പിൽനിന്നുകൊണ്ട് താളം പിടി
ച്ചു പാടുന്നു. ഇനിയ്ക്കിവനേക്കാൾ അമ്പതു
വയസ്സേറും. കള്ളൻ കുരുത്തം കെട്ടു പോവു
കേയുള്ളു.

കൊച്ചു:— എന്നാലത്രേ വേണ്ടു (രാടിപ്പോയി)

ശങ്കര:— എന്താണിങ്ങിനെ പറയുന്നത്?

കോന്ത:— ഞാനിവക്കൊക്കെ ധാരാളമായിട്ട് കുരുത്തക്കേ
ട് കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്

ശങ്കര:— ഇവിടന്നു അത്രവളരെ കുരുത്തക്കേടു സന്മാദി
ച്ചിട്ടുണ്ടോ?

കോന്ത:— ഈ പച്ചണ്ടിപ്പിച്ചുള്ളരുടെ നിന്ദ കുറെ ഏറുന്നു
വല്ലോ.

രാമ:— ഇവിടുന്നു പറയുന്നത് ശരിയാണ്.

കോന്ത:— ഒക്കെയും പിടിച്ചു ഞാൻ സക്കാരിലേക്കു
പ്പിയിക്കും.

രാമ:— അയ്യോ! ഇവിടുന്നു സാഹസം പ്രവൃത്തിയ്ക്കല്ലേ.

കോന്ത:— ഞാനും ഒരു സക്കാരുമായിട്ട് മുന്തിൽ വെച്ചതാ
യിട്ടൊരു വ്യവഹാരം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

രാമ:— ഏതു സക്കാരിയിട്ടാണ്?

കോന്ത:— പ്രവൃത്തിക്കച്ചേരിയായിട്ടാണ്. വ്യവഹാരം വ
ളരെ കേമമായി. നാലു വക്കീലന്മാരെ വരു
ത്തി. ബലാൽസംഗം കുറഞ്ഞിലാണ് തക്കം.
ഒടുക്കം ഞാൻ തന്നെ ജയിച്ചു. ആ പ്രവൃത്തയാ
രുടെ ഭാര്യയെ ഞാൻ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു
തന്നെ ജഡിജിയെക്കൊണ്ട് വിധിപ്പിച്ചു പി
ന്നെ അപ്പീൽ കൊടുത്തു.

രാമ:— ആര്, ഇവിടനോ?

കോന്ത:— ഐഷ- ആ വക്കീലന്മാര്. അവിടെയും മു
ന്തിലത്തെപ്പോലെതന്നെ ഇനിയും അനുകൂല
മായിട്ടു വിധിച്ചു.

രാമ:— നേരായിട്ടീക്കാര്യം നടന്നിട്ടുള്ളതാണോ?

കോന്ത:— അതൊക്കെ, എന്തിനു താൻ അന്വേഷിയ്ക്ക
ന്നു? തനിയ്ക്കു അപ്പാ തിന്നണോ കഴിയെണ്ണ
ണോ? സഭയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഞാൻ ജയി
ച്ചു. എന്നു വയ്ക്കണ്ട, ഈ പ്രവൃത്തിക്കച്ചേരി
മുതലായ ഉപാധത്തിലുള്ള സക്കാരം മറ്റും
എന്നോടേതുത്താൽ ജയിക്കാൻ കഴിയില്ല.
വലിയ വലിയ ഇംഗ്ലീഷ് കച്ചേരിയും മറ്റും
വന്നാലും നമ്മുടെ മീനാക്ഷിയുടെ മോൻ ഗോ

ശങ്കരൻ:— പാലനങ്ങളാകുകകൊണ്ട് ഇനിയും പേടിയില്ല. അവന്നു ഇംഗ്ലീഷിന്റെ അറിവു നന്നെന്നു കേൾക്കുമിടയിൽ സ്തുതിക്കുന്ന തോററിയിൽ യാണു്.

കോന്തൻ:— ഐശ്വര്യം- താനെന്തറിഞ്ഞു? അവൻ കമ്പനിയിലുള്ള അക്ഷരങ്ങളൊക്കെ വായിക്കുന്നു എന്നു പത്തുപത്തുവരെ ഇംഗ്ലീഷു പഠിപ്പിച്ചിട്ടു് അവനാണു്

രാമൻ:— ഇവിടുന്നു പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതൊന്നു് കേൾക്കണമല്ലോ?

കോന്തൻ:— (മനസ്സിലുത്തി കണ്ടുകൊണ്ടു്) ഒന്നു്- രണ്ടു്- മൂന്നു് (എന്നുമുതൽ പത്തുവരെ എണ്ണിട്ടു്) ശെരിയായില്ലേ?

ശങ്കരൻ:— (ചിരിച്ചു കൊണ്ടു്) നല്ല ശെരിയായി.

കോന്തൻ:— ഗോപാലൻ സാമാന്യം നല്ല ഒരു മധുരാശി യായിട്ടുണ്ടെന്നാണു് ജനങ്ങൾ സംസാരിയ്ക്കുന്നതു്

ശങ്കരൻ:— ഇവിടുന്നായിട്ടു ഇരുപത്തിമൂന്നുലക്ഷം രൂപ കടം വരുത്തിയെന്നു് ജനങ്ങൾ സംസാരിയ്ക്കുന്നുണ്ടു് അതു ശെരിയാണോ?

കോന്തൻ:— ഞാൻ അസാരം കടം വരുത്തിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, കൈസൽക്കർമ്മമായിട്ടാണു് ചോദിച്ചുനോക്കൂ. ബ്രാവമെന്നു് കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കടം മുരുകമാണു്. പിന്നെ തറവാട്ടിലേയ്ക്കു വേണ്ടി വളരെ

മധുരാശി = കള്ളുകൊടം-വലിയ കുടിയൻ. മദിരാശി- മധുരാശി-യിൽ പോയി പഠിച്ചവരെപ്പോലെ ഇംഗ്ലീഷിൽ അറിവുള്ളവനെന്തു് കോന്തൻകുറുപ്പു തെറ്റിദ്ധരിയ്ക്കുന്നു.

ഗുണങ്ങളും ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അതു പഠവാൻ ആരമില്ല. ഈ കാലത്തിൽ ഗുണം പഠയില്ല, ദോഷമേ പഠയുള്ളൂ; അങ്ങിനെയാണ് ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം.

ശങ്കര:— ഇവിടുന്ന് തറവാട്ടിലേയ്ക്കു ഗുണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?

കോന്ത:— പിന്നെയൊ? വളരെ വളരെ ഗുണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് ഈ മതിലിങ്ങിനെ കെട്ടിച്ചതൊക്കെ ഞാനാണ്. പിന്നെ, മുകളിൽ ഗുളോപ്പ, മേക്കട്ടി, കോളാമ്പി, കട്ടിൽ, കിടക്ക, വിളക്ക്, കവുച്ചി മുതലായ സകല സാമാനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നതിരവന്മാർ അന്നഭവിച്ചോട്ടെ എന്നുവെച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ ഇങ്ങിനെയാക്കി അദ്ധ്യപാനിച്ചു പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നത്. അതറിവാനീ കള്ളന്മാർക്കു ബുദ്ധിയില്ല.

രാമ:— ഇവിടുന്ന് ഇത്രയൊക്കെ ഗുണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?

കോന്ത:— പോര- നിങ്ങൾ എന്നതറിയുന്നു പിള്ളേരേ! നാലു വീട്ടിപ്പെട്ടി സമ്പാദിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നി അന്നതിരവന്മാർക്കു ഒരു ശാട്ടമാട്ടുവേണ്ട. വേണ്ടതൊക്കെ ഞാൻ സമ്പാദിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കള്ളന്മാരിങ്ങോട്ടയ്ക്കു ഉപദ്രവിയ്ക്കുകയേ ഉള്ളൂ. എങ്കിലും അങ്ങോട്ടയ്ക്കു ഞാൻ ഗുണം തന്നെയാണ് ചെയ്യാൻ.

രാമ:— ഇതാണ് ബുദ്ധിയ്ക്കു ഗുണമുള്ളവരുടെ ലക്ഷണം.

കോന്ത:— ഇതാ! ഈ നാലു പച്ചമുളകന്തയും ഈ രണ്ടു തെങ്ങന്തയും വെച്ചതു ഞാനായിട്ടാണ്. മുമ്പി

ൽ ഈ സ്ഥലമൊക്കെ എത്ര മിശ്രമായിക്കിടന്നതാണെന്ന് അവസാനമില്ല. ഒരു ഫലവുമില്ലാത്ത പനീർ വിച്ചുകവും മുല്ലയ്ക്കു മറ്റും പടൻ പിടിച്ച് ഒരു മണ്ണിനാമം ചാണകത്തിനും കൊള്ളാതെകണ്ടു കിടന്നിരുന്നു.

രാമ:— ഇപ്പോളിത് വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്; ഒന്ന് ചൊട്ടയിട്ടു തുടങ്ങി: ഒന്നു കലച്ചു തുടങ്ങി.

കോന്ത:— ഇതിന്റെ തേങ്ങ ഞാൻ അനുഭവിച്ചു തുടങ്ങിയില്ല. മുമ്പിൽ ധർമ്മദൈവങ്ങൾക്കു വഴിപാട് കഴിച്ചിട്ടുവേണം അനുഭവിക്കാൻ എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണ്.

രാമ:— ഇതാണ് ഈശ്വരഭക്തിയുള്ളവരുടെ ലക്ഷണം.

കോന്ത:— എന്റെ ചേട്ടനെ നിങ്ങൾ അറിയില്ലല്ലോ?

രാമ:— ഉവ്വ്; നാരായണക്കുറുപ്പിനെ ധാരാളമായിട്ടു അറിയും.

കോന്ത:— അങ്ങോരല്ല; അങ്ങോര സാരമില്ല; അങ്ങോക്കൊക്കെ നാട്ടുമേയുള്ളു. എന്റെ നേരെ ചേട്ടൻ- കേളിക്കുറുപ്പ് എന്നു പറയാ- അദ്ദേഹമിപ്പോൾ മരിച്ചിട്ടു ഒരു മുപ്പതു കൊല്ലത്തിലധികമായി. അദ്ദേഹം വിളിച്ചാൽ വിളിപ്പുറത്തു വരും ഭഗവതി. അന്ന് കാണണം ഈ കളരിയിലെ കോലാഹലങ്ങൾ!! എത്ര വിളിക്കാണം! എത്ര കുരുത്തോലയുണം! എന്തു വിതാനമാണം! എത്ര ചെത്തിപ്പൂർച്ചാണ്! എത്ര കുരുതിയാണ്! എത്ര കോഴിയാണ്! എത്ര ചാരായമാണം! എത്ര ഇളനീകാണ് ഒന്നും പ.

റഞ്ഞാൽ ഒടുങ്ങില്ല. തുള്ളലും ഓട്ടവും വാട്ടവും ഒക്കെ അതുളതമാണ്. കളിച്ചു രക്തചന്ദനവും തേച്ചു, ചുമന്ന പട്ടം ഉടുത്ത് കണ്ണടച്ച് അങ്ങോട്ടു ജപത്തിനിരിയ്ക്കുന്നത് കണ്ടാൽ ഭഗവതി മുഖിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നും. അന്നിവിടെ ചൊവ്വാഴ്ചതോറും ഒരാടിനെ വെട്ടും.

രാമ:— ഓ- ഹോ- ഇദ്ദേഹത്തിനെ ഭയപ്പെടണം.

കോന്ത:— അന്നുള്ള കലത്തു ഒരാളും പേടിച്ചിട്ടു അങ്ങോട്ടുവെക്കുന്നേരം നോക്കില്ല. അങ്ങിനെ ആരെങ്കിലും ചെയ്താൽ നാല്പത്തൊന്നു ദിവസത്തിനിടയ്ക്ക് അവാടൻറെ കഥ കഴിയും. ഭഗവതി അങ്ങോട്ടുവെക്കുന്നേരം കയ്യിലാണ് ഞാനിപ്പോൾ ഒരു വിധം ഇതൊക്കെ നടത്തിക്കൊണ്ടു പോവുന്നുണ്ട്. ഇനി, താഴെയുള്ളവൻ ഇതൊക്കെ കളഞ്ഞു കളിയ്ക്കാം.

രാമ:— അതു ശെരിയാണ്.

കോന്ത:— ആ! പേട്ടൻറെ മരണം കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

രാമ:— ഇല്ല.

കോന്ത:— ചക്രശാസനം വലിച്ചുകൊണ്ടാണ് അങ്ങോട്ടു ചത്തത്; കണ്ടാൽ ഭയമാവും.

രാമ:-- - എന്താണത്

കോന്ത:-- സേവിച്ച മൃത്തികളുടെ ശക്തിതന്നെ. നടുമുറ്റത്തു വലിയ കല്ലും മറ്റും വന്നുവീഴുക, വാതലിന്മേലും മറ്റും ഉറക്കെ ഇടിയ്ക്കുക, ഓരോ ഭയങ്കരമായ ശബ്ദം കേൾക്കുക, ഇങ്ങിനെ പലതുണ്ടായി അങ്ങോട്ടു ദീനത്തിൽ കിടക്ക

മ്പോൾ. ഇപ്പോൾ ആമൃതീകളെയൊക്കെ ഒരു വിധം ഒരുക്കിനില്ക്കുന്നത് ഞാൻ തന്നെയാണ്

രാമ:— അം -റാ! ഇവിടയ്ക്കു മന്ത്രവാദമുണ്ടോ?

കോന്ത:— ഞാനല്ലേ, വരുന്നാണിൽ ഇരുപത്തെട്ടുചാലുന്നാൾ നട്ടച്ചയ്ക്കു ഒരു ഭൂതം പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ അതിനെ ആണിവച്ചു തറച്ചു നിർത്തിയത്.

രാമ:— അതെ- എവിടന്നാണ് ഭൂതം പുറപ്പെട്ടത്?

കോന്ത:— ഇതാ ഈ ഏഴിലാമ്പാലയുടെ മുകളിൽ നിന്നാണ്.

രാമ:— ഇവിടന്നു കണ്ടുവോ? ഉള്ളതു പറയണം

കോന്ത:— ഞാൻ കണ്ടു; ചക്ഷു ഇരുട്ടാവുകകൊണ്ട് നല്ലവണ്ണം കണ്ടില്ല. വാലിയക്കാരൻ കിട്ടുന്നില്ലവണ്ണം കണ്ടു. മീനാക്ഷി ചെങ്കേട്ടു. അവളോടു ചോദിച്ചാൽ നൊമ്മൾക്കു വിവരം മുഴുവനും അറിയാം; മാളികയുടെ മുകളിലേയ്ക്കു പോവാം.

(എല്ലാവരും നടക്കുന്നു; കൊച്ചുരാമക്കുറുപ്പു തെട്ടത്തെക്കുവണ്ണം ഒരു ശബ്ദം പുറപ്പെടിച്ചു വാതിൽപ്പിന്നിൽനിന്നു നേരിട്ടു ചാടി ഓടിപ്പോകുന്നു; കോന്തക്കുറുപ്പു ഭയപ്പെട്ടു മലച്ചു വീഴുന്നു.)

ശങ്കര:— നല്ല മന്ത്രവാദി! കൊള്ളാം

(അണിയറയിൽ എന്തൊരൊച്ചയാണീകേട്ടത്?)

രാമ:— ആരാണീവരുന്നത്? മീനാക്ഷിയമ്മയായിരിക്കണം.

(അനന്തരം മീനാക്ഷിയമ്മ പ്രവേശിച്ചിട്ടു കോന്തക്കുറുപ്പിനെ വിശ്രമം.)

കോന്ത:— (എന്നീറിട്ട്) ഞാൻ മുമ്പിൽത്തന്നെ പറ

ഞ്ഞില്ലേ, ഇങ്ങിനെ ചില ശബ്ദങ്ങളൊക്കെ കേൾക്കുമെന്ന്? ചേട്ടന്റെ മുതുകളുടെ ഉപദ്രവം ഇവിടെ കലശലാണ്. വിള്ളർ വേടിയില്ലല്ലോ?

ശങ്കര:— വീഴുമ്പോൾ മേലുവന്നുവെക്കുമോ എന്ന് വേടില്ല.

കോന്ത:— അങ്ങിനെ! ഇപ്പോൾ ഞാനുണ്ടാവുകകൊണ്ട് നിങ്ങൾ വേടിയല്ലേ. ഇനിയും ഈ മുതുകളെ വേടിയില്ല; നല്ല പരിചയമാണ് ചേട്ടനിനിയുമ്പോൾ ഞാനൊരു തല പിടിച്ചു നേട്ടം വാങ്ങിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മറ്റേതെല പിടിയ്ക്കാൻ അന്ന് ഈ മുതുകളാണ്. ഇനിയും വല്ലാതെകണ്ട് ഭാഹിയ്ക്കുന്നു. നൊമ്മൾക്ക് പോവാം.

(എല്ലാവരും പോയി)
മൂന്നാമങ്കം കഴിഞ്ഞു

മധുരമംഗലം

ഭാഷാനാടകം.

നാലാമങ്കം.

(അനന്തരം കേശവമേനോൻ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു)

കേശ:— (നാലുപറത്തും നോക്കിട്ട്) ഇവിടെ അറിയുന്നതായിട്ട് ആരേയും കാണാനില്ലല്ലോ. എന്താണ് വേണ്ടത്? (കറച്ചുകൂടി നടന്നിട്ട് നേ

റെ നോക്കിട്ട്) ആ- ഈ വരുന്നാളോട് ചോദിക്കുകതന്നെ. ഹേ- ഹേ- ഇവിടെ വരൂ, ഇവിടെ വരൂ.

(അനന്തരം ഒരാൾ പ്രവേശിക്കുന്നു)

കേശം:-- ഇല്ലിക്കകാരൻ തന്നെയല്ലേ?

മററയാൾ:-അതെ.

കേശം:-- വീട്ടുപേരും പേരും മറ്റും എന്താണ്?

മററയാൾ:- ഗോപുരത്തിൽ എന്താണ് വീട്ടുപേര്; ഗോവിന്ദനെന്നാണ് പേര്; ജില്ലാക്കോടതിയിൽ വക്കീലാണ്. ഇവിടുത്തെ വിവരങ്ങളൊക്കെ അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്.

കേശം:-- ആശാൻ കണ്ടത്ത് എന്നാണ് വീട്ടുപേര്; കേശവനെന്നാണ് പേര്.

ഗോവി:-- (ബഹുമാനത്തോടു കൂടി വിചാരം) ആശാൻ കണ്ടത്ത് കേശവമേനോൻ മുൻസിഫ് എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം വലിയ കാര്യസ്ഥനാണ് ഒററയ്ക്കിങ്ങിനെ നടക്കുന്നത് പുതിയ ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സെടുക്കുന്ന സ്വഭാവമാണ്. [സ്പഷ്ടം] ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾ ഇവിടുത്തെ അറിഞ്ഞില്ലാൻ. എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത്?

കേശം:-- ഇവിടുത്തോളം തന്നെ.

ഗോവി:-- എന്തിനാണ്?

കേശം:-- ആ മധുരമംഗലത്തു നമ്പൂരിയെ കാണാൻ.

ഗോവി:-- ക്രൗഞ്ചം, കൗടില്യഭാവം, കസ്യതിയിലധികം കൗശലം, ള്നായത്തിൽ സ്വൈര്യം, ള്ബുലിയെന്നുള്ളിവകൾ കലരുമീക്കുള്ള നമ്പൂരിതന്നെ

കായ്സ്ഥനാരശേഷം കഴലിന്ന കളവി-
ല്ലാതെ ക്രൂപ്പം ഭവാനാ-
നായ്ശ്രീപുണ്ണ്! കാണുന്നതു സമുചിതമാ-
ണെന്നു തോന്നുന്നതില്ല. 49.

കേശ:— [വിചാരം] “കെഴലിലുഭാവം” എന്നാണ് പ്ര
യോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്! നല്ല വക്കീൽസംസ്കൃ
തം!! [സ്രഷ്ടം]

ദോഷജ്ഞാനാകിയ ഭവാനധുനാ പറഞ്ഞ
ദോഷങ്ങളീ മധുരമംഗലവിപ്രനിലു.
ദോഷങ്ങൾ തീർത്തതിനായ് പലമട്ടിലുള്ള
വേഷങ്ങൾ കെട്ടുമിവനെ തതിനുള്ള ദോഷം? 50

ശോഭി:— ഇദ്ദേഹം ഇയ്യുടെ ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളെ ഒന്നും
ഇവിടുന്നറിയാഞ്ഞിട്ടാണിങ്ങിനെ പറയുന്നത്

കേശ:— എന്നാൽ അതൊക്കെയും പറയ

ശോഭി:— ഈ കോതകുറപ്പിനെ മേനികേറി അയാ
ളെക്കൊണ്ട് കണ്ടാക്കൊക്കെ കടശ്ശീട്ടെഴുതി
ക്കൊടുപ്പിച്ച് കൊമരപ്പറമ്പിൽ തറവാടു മു
ടിച്ചു.

49) ക്രൂശ്ചം = ദയയില്ലായ്മ. കെഴലിലും = നേര
മാറ്റത്തിൽകൂടി പോവായ്മ. കളവു കെഴലിലുഭാവം എന്ന
തു തെറ്റാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് കേശവമേനോൻ നല്ല
വക്കീൽ സംസ്കൃതമെന്നു പറ്റിയെന്നത്. ഭണ്ഡത്തിൽ
സ്ഥൈര്യം = ചീത്തനടവടിയിൽ ഉറപ്പു. ആയ്ശ്രീപുണ്ണ്! =
സൽഗുണം നിറഞ്ഞവനേ!

50) ദോഷജ്ഞൻ = ദോഷങ്ങൾ അറിയുന്നവൻ.
അധുനാ = ഇപ്പോൾ.

കേശ:- ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ഇങ്ങിനെ വെണ്ണിട്ടു ഏതാണൊരു ലാഭം.

ഗോവി:- ഒരു ലാഭവും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണു് ഇദ്ദേഹം മഹാമുഖ്യമായിരുന്നെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്.

കേശ:- [ആലോചിച്ചിട്ടു്] കാലുകളെ നടക്കുന്നതിന്നും കൈകളെ പല പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാനും വായുപഥങ്ങളെ മലമൂത്രങ്ങൾ കളവാന്നും മറ്റും; കണ്ണിനെ കാണാനും, ചെവിയെ കേൾപ്പാനും, മൂക്കിനെ നാനുവാന്നും, നാവിനെ സ്വാദറിവാന്നും മറ്റും, തപ്തകിനെ സ്വർജ്ജ്ഞാനത്തിന്നും മനസ്സിനെ ഈ സർവ്വേന്ദ്രിയങ്ങളേയും അതതു ദിക്കുകളിൽ പ്രവൃത്തിപ്പിച്ചാന്നു മായി ഈശ്വരൻ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതു പോലെതന്നെ ലോകത്തിലുള്ള ഏല്ലാപദാർത്ഥങ്ങളേയും ഉചിതങ്ങളായ സ്ഥലങ്ങളിൽ എടുത്തു വെച്ചാൻ മിടുക്കനോടു നന്മുടി സ്വതന്ത്രനെന്നു മഹാമുഖ്യനായ കോന്തക്കുറുപ്പിന്റെ ആ ഭൂസ്വഭാവം കോടതികളിൽ നല്ലവണ്ണം തെളിവാന്നായിട്ടായിരിക്കുന്നു. അയാളെക്കൊണ്ടിങ്ങിനെ പ്രവൃത്തിപ്പിക്കുന്നതു്

ഗോവി:- ഇവിടുത്തോടും മറ്റും എത്രത്തുപറവാൻ വയ്യല്ലോ; അതുകൊണ്ടു് ഈ വാദം വേണ്ട. ഞാനിതൊക്കെ സമ്മതിക്കുന്നു.

കേശ:- അങ്ങിനെ വെണ്ണുണ്ടു. എന്തെങ്കിലും യുക്തിയോടുകൂടിയോ സ്വപ്നം പോലെയൊ പറയുന്നതിന്നു എന്തുവിരോധമാണു്?

ഗോവി:— ഈ പറഞ്ഞ ഗുണം നന്ദൂരിയ്ക്കുണ്ടോ ഇല്ല യോ എന്നുള്ള തർക്കം അവിടെ ഇരിയ്ക്കട്ടെ. ലോകത്തിലുള്ള സർവ്വ പദാർത്ഥങ്ങളുടേയും സത്തായ സ്വഭാവം അറിഞ്ഞു് അവകളെ ഉചിതരൂപംവെച്ചു വേണ്ട ദിക്കുകളിൽ എടുത്തുവെച്ചാൽ മാത്രം മിടുക്കുണ്ടായിട്ടൊരുവൻ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹത്തിലുണ്ടെന്ന് എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നില്ല.

കേശ:— “കമ്പിത്തപാലും പൊകവണ്ടിയും മറ്റും ശുദ്ധം ഭോഷ്ടാണ്; വെള്ളക്കാരടെ പകിട്ടാണ്.” എന്ന് പഴയ മനുഷ്യരിൽ പലരും പറയുന്നതു് ഗോവിന്ദമേനോൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

ഗോവി:— അതുപോലെയാണോ ഞാൻ പറഞ്ഞതു്.

കേശ:— അതുപോലെയാണെന്നു തീർച്ചയാക്കുന്നില്ല. ആട്ടെ, ഇതിവിടയിരിയ്ക്കട്ടെ. ഇപ്പോൾ ഒരാൾ വിമാനത്തിൽ കേറി ആകാശമാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു ഗോവിന്ദമേനവന് സത്യമാണെന്ന് സമ്മതമാകുമോ?

ഗോവി:— ഇല്ല.

കേശ:— ഇപ്പോൾ താങ്കൾ പറഞ്ഞതുപഴയ മനുഷ്യരുടെ വാക്കുപോലെ തന്നെയായി. ഞാനെന്നു മാത്രമല്ല, അനേക ജനങ്ങൾ, കഴിഞ്ഞ മാസം അഞ്ചാതിയതി, മയിസൂർവെച്ച് ഈ വിദ്യയെ ഒരാൾ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു കണ്ട് അത്യാശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

ഗോവി:— (അബദ്ധമായ നാട്ടുത്തോടുകൂടി) ഇതു ശെരിയായിരിക്കാം. ഈ വെള്ളക്കാരടെ കൌശല

അരം ഇത്രത്തോളമേ ഉള്ള ഏന്ത് ആർക്കു നിശ്ചയിപ്പാൻ വയ്യ.

കേശം:— ഇതുപോലെതന്നെയാണ് - എത്ര വസ്തുവായാലും വേണ്ടില്ല - ഇതില്ലാത്തതാണെന്ന് നിശ്ചയിപ്പാൻ വളരെ ആലോചിച്ചിട്ടുവേണം.

ഗോവി.— ഇയാൾ സർവ്വ പദാർത്ഥങ്ങളുടേയും സത്തായ സ്വഭാവം അറിയുമെന്നു നിശ്ചയിപ്പാനോ?

കേശം:— (വിചാരം) ഈ വക്കീൽ ബുദ്ധിമാനാണ് (സ്പഷ്ടം) അതും അങ്ങിനെതന്നെയാണ് എന്നാൽ, നമ്പൂരിയെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്നു അത്രത്തോളം അർത്ഥം വിചാരിയ്ക്കേണ്ട. ഇദ്ദേഹത്തിന് പ്രയോജനം അറിയാതുകൂടാത്ത പദാർത്ഥം ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല, എന്നു ജേടത്തോളം വിചാരിച്ചാൽ മതി.

ഗോവി:— (വിചാരം) എന്നാൽ ഈ മഹാൻ മുമ്പിൽ പറഞ്ഞത് തെറ്റാവില്ല (സ്പഷ്ടം) അത്ര യോഗ്യനാണോ ഈ നമ്പൂരി?

കേശം:— ഇനിയ്ക്കു അനുഭവം വന്നിട്ടുള്ളതിൽ ചില സംഗതികളെ പറയാം.

ഗോവി:— കേട്ടാൽ കൊള്ളാം.

കേശം:— വീട്ടിലുള്ളവരോടും കണ്ണിൽക്കണ്ടവരോടൊക്കെയും തമ്മിൽത്തല്ലാൻ ടിട്ടിമിട്ടുകനായിട്ട് ഇനിയ്ക്കാരനുജനണ്ട്. വീട്ടിലുള്ളവർക്കും ആ നാട്ടിലുള്ളവർക്കും അയാളെക്കൊണ്ട് ഒരു ഇരിയ്ക്കുപ്പൊരുതി ഇല്ലാതെകണ്ടായ്ത്തീർന്നു. അയാളെ ഒന്നമത്യാൻ ഞാൻ പഠിച്ചുപണി മുഴുവനും പ്രയോഗിച്ചു. എന്നിട്ടും ലേശം ഫലിച്ചില്ല.

ശോഭി:— ഇങ്ങിനെ യുദ്ധമാറ്റം കൂടെ കൂടെ മുടിയനാദം കഴിവേറികളായിട്ടു തീരുന്നതു കൂടാതെ എന്തുതന്നെ ചെയ്യാലും മര്യാദക്കാരായില്ല.

കേശ:— ഇങ്ങിനെ ഞാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഈ നമ്പൂരി അവിടെ വന്ന് “ഇയാൾക്ക് ഒരു കാൺസ്റ്റേബിൾ ഉദ്യോഗം കൊടുപ്പിക്കണം, അതാണു വിതം” എന്നു പറഞ്ഞു. അതുപോലെ ഞാൻ പ്രവൃത്തിച്ചു. ഇയാളുടെ ആ ദുസ്വഭാവം കള്ളന്മാരുടെ നേരെ ചെയ്യുന്ന പോലും രാജ്യത്തിനു വളരെ ഗുണമായി എന്നു തന്നെയല്ല ഇയാൾക്കു ക്രമേണ കേരളം കിട്ടി; ഇപ്പോൾ വലിയ ഇൻസ്പെക്ടർ ആയിരിക്കുന്നു.

ശോഭി:— ശേരി, നമ്പൂരി ബുദ്ധിമാൻ തന്നെ.

കേശ:— ഇതുപോലെ പല സംഗതികളിലും ഇനിയും ദുഃഖത്തിന്റെ ബുദ്ധിശക്തി അനുഭവം വന്നിട്ടുണ്ട്. ഒന്നു കൂടി പറയാം. അട്ടിക്കിൽ വലുതായ ഒരു തറവാട്ടിൽ കുട്ടികൃഷ്ണൻ എന്നൊരാളുണ്ട്. അയാളെ കാണുന്നവന്മാർ ഇംഗ്ലീഷ്, സ.സ്കൂൾ, മുതലായതു പലതും പഠിപ്പിച്ചു നോക്കി; ഒരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. പത്തിരപതു വയസ്സായപ്പോൾ അയാൾ നല്ല പശുപ്രായനായിത്തീർന്നു. “കഷ്ടം! ഒന്നിന്നു കൊള്ളാത്ത ഒരു ജന്തുപ്രായനായിത്തീർന്നുവല്ലോ ഇയാൾ; എന്തു ചെയ്യും?” എന്നും മറ്റും വിചാരിച്ചു കാണുന്നവന്മാർ വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഈ നമ്പൂരി അവിടെ ചെന്നു ഇ

ശ്യാമള കൃഷിപ്പണിയ്ക്കുകയാൽ നന്നെന്നു പറഞ്ഞു. അവർ അങ്ങിനെതന്നെ പ്രവൃത്തിച്ചു. രാവു പകലും വാടങ്ങളിലും പറമ്പുകളിലും കിടപ്പാൻ മടിയില്ലായ്മയും, വെയിലും മഴയും കൊണ്ടാൽ രോഗം വരായ്മയും മറ്റുമായ ഇശ്യാമളയുടെ പശുധർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ട് കൃഷിയ്ക്കുവളരെ ഗുണം സിദ്ധിയ്ക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ ആതരവാട്ടിൽ ധനപുഷ്ടി പത്തിരട്ടിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നിന്നു വളരെ പറയുന്നു.

“അമരമക്ഷരം നാസ്തി- നാസ്തിമൂലമനുഷയം
അയോഗ്യം പുരുഷോനാസ്തി- യോജകസ്തു ഭർത്തുഃ”

എന്നുള്ള ശുക്രനീതിയിലെ ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം യഥാർത്ഥമാണെന്ന് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ട് പലർക്കും അനുഭവം വന്നിട്ടുണ്ട്.

ഗോവി:— ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം എനിയ്ക്കു നല്ല വണ്ണം മനസ്സിലായില്ല.

കേശ:— വേദ മരണല്ലാതി-
ല്ലോരുകിലക്ഷരമമരമായില്ല.
ആരമയോഗ്യനതില്ലീ
പ്പാരിൽ; പക്ഷേ, തൈരുകുടിവഴുപ്പാൻ 51

എന്നാണിതിന്റെ വന്നുകൂടിയ അർത്ഥം.

ഗോവി:— ഇവിടുത്തെ അഭിപ്രായത്തോടു കൂടിത്തന്നെ ഞാനും യോജിയ്ക്കുന്നു.

കേശ:— ഇനിയ്ക്കു തന്നോടു ചില സാഗതികളും കൂടി ചോദിച്ചാണുണ്ട്.

ഗോവി:— കേട്ടാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു.

കേശ:— കൊമരപ്പറമ്പിൽ കോന്തക്കുറുപ്പു സ്വതന്ത്ര
ന്നെ മുടിയനാണോ?

ഗോവി:— അതെ.

കേശ:— ഗുണഭോഷം പഠഞ്ഞാൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ
ഈ ഭൂസ്വഭാവം മാറുന്നതാണോ?

ഗോവി:— അല്ല.

കേശ:— ഇത്ര സ്പഷ്ടമായും ഇത്ര ധാരാളമായും ഇയാൾ
നശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ഈ സം
ഗതി കോടതിയിൽ തെളിവിപ്പിക്കാൻ തനി
യ്ക്കു വളരെ എളുപ്പമില്ലേ?

ഗോവി:— ഉവ്വ്, ഇനി ഈ വാദം വേണ്ട. ഇവിടുത്തെ
അഭിപ്രായം മുഴുവനും ഇനിയ്ക്കു നല്ലവ
ണ്ണം സമ്മതമായി. (ആലോചിച്ചിട്ട്) നല്ല ബു
ദ്ധിമാന്മാർ ആലോചിച്ചു പ്രയത്നചെയ്താൽ
ലോകത്തിലുള്ള ജനങ്ങളൊക്കെ മറ്റൊ യോഗ്യ
ന്മാരും: എന്നുതന്നെയല്ല, സകല വസ്തുക്ക
ളും വളരെ വിശേഷങ്ങളാവും; സംശയമില്ല.

കേശ:— ശെരിയാണിത് അസംഖ്യം ഭോഷങ്ങളുള്ള മു
ള്ളം ചളിയുകൂടി വേലി കെട്ടുവാനും വൃക്ഷാ
ദിയ്ക്കു വളത്തിനും മറ്റും അതി വിശേഷമാ
യിട്ട് കാണുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഗോവി:— ആട്ടെ; ഇനി ഈ കഥ ഇവിടെയിരിയ്ക്കട്ടെ.
നേരം കുറച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായി; ഇവിടുത്തെ ഭക്ഷ
ണാദികൾ എന്റെ വീട്ടിൽതന്നെ ആയാൽ
കൊള്ളാമെന്ന് ഇനിയ്ക്കു് അപേക്ഷയുണ്ടാവു
കകൊണ്ട് അതിനുസാഹിച്ചാൽ കൊള്ളാം.

കേൾ:— അങ്ങിനെതന്നെ; തന്റെ ഈ വാക്കിനിയ്ക്കിപ്പോൾ ഉപകാരമായി.

(രണ്ടാളും നടക്കുന്നു)

കേൾ:— ആ നമ്പൂരി ഇട്ടിക്കിലുണ്ടോ?

ഗോവി:- ഉവ്വ്; അദ്ദേഹത്തിനെ കണ്ടിട്ടുള്ള ആവശ്യാശ്രദ്ധമായിരിയ്ക്കും.

കേൾ:— ശ്രദ്ധമല്ല; പറയാം (വിരിച്ചുകൊണ്ട്) എട്ടു മണി ഒമ്പതു മണിയാവുമ്പോൾ സംബന്ധവീട്ടിൽനിന്ന് പുറപ്പെട്ടു കളത്തിലെത്തും; പിന്നെ രണ്ടു മണിയാവുന്നതുവരെ കളിയ്ക്കും; പിന്നെ ഉറങ്ങു കഴിച്ച് സന്ധ്യയാവോളം ഉറങ്ങും. പിന്നെ കളത്തിൽചെന്ന് അർദ്ധരാത്രിവരെ മേൽതേയ്ക്കും; പിന്നെ ഉറങ്ങുകഴിച്ച് സംബവീട്ടിലേയ്ക്കു പോകും; ഇങ്ങിനെ രൊളുണ്ടു; ഇയ്യൊളെ എന്തിനു കൊള്ളാമെന്നു ചോദിയ്ക്കാനാണ്.

ഗോവി:— ഈ ചോദ്യം നല്ല കഠിനംതന്നെ. ഇതിന്നുത്തരം പറയാൻ നമ്പൂരിയും കുറച്ചു തെരുങ്ങുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

കേൾ:— ഇപ്പോളദ്ദേഹം എവിടെയായിരിയ്ക്കും?

ഗോവി:— ഞാനിപ്പോൾതന്നെയാണ് കൊമരപ്പറമ്പിൽ പോയത്. അപ്പോൾ, അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യു നാരായണി അമ്മയും തമ്മിൽ ഓരോന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു് അകത്തിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു.

കേൾ:— എന്നാൽ കളിയും ഭക്ഷണവും മറ്റും കഴിച്ചിട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിനെ കാണാൻപോവുക നല്ലത്; അല്ലെ?

ഗോവി:— അതെ.

കേശ;— എന്നാൽ നൊമ്മരക്കു വേഗം പോവൂ

(രണ്ടാളും പോയി)

വിഷ്ണുഭദ്രം കഴിഞ്ഞു.

(അനന്തരം മധുരമംഗലവും നാരായണിയും പ്രവേശി
യ്ക്കുന്നു.)

മധുര:— മട്ടൊക്കുവാണി! നാരായണി! ഗുണമിയലും

വല്ലഭേ! നല്ലസൗഖ്യം

കുട്ടിയ്ക്കില്ലെന്നതുണ്ടോ, കരട്ട വളയിവ-

യ്ക്കുറകുറങ്ങുവെന്നോ?

തട്ടിക്കേററം തകരേതാ, പറക, വലിയൊര-

മ്മാമനിക്കാലമെന്തി-

മട്ടിൽക്കഷ്ടം! മുഖത്തിൽ തെളിവു കറയുവാൻ

കാരണം ചാരുശീലൈ?

52

നാരാ:— ഇവിടയ്ക്കൊക്കെയും നേരമ്പോക്കേയുള്ളൂ.

മധുര:— ഐശ്വര്യം ഇതു നേരമ്പോക്കല്ല.

മുഖപ്രസാദം കലരാതെ ചന്ദ്ര-

മുഖി! പ്രിയേ! കേൾ ഇവിടത്തിലേവം

സുഖംവിനാ നീയുമരുന്നകണ്ടു

സഖേദമാകുന്നു മദീയ ചിത്തം

53

52) മട്ടൊക്കു വാണി = തേനൊഴി. വല്ലഭ = ഇഷ്ടഭാര്യ.
ചാരുശീല = നല്ല ശീലമുള്ളവർ.

53) മുഖപ്രസാദം = മുഖത്തിന്നു തെളിമ. സുഖംവിനാ =
സുഖം ഇല്ലാതെ. സഖേദം = ഭുജത്തോടു കൂടിയത്, മദീ
യ ചിത്തം = എന്റെ മനസ്സ്.

അതുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ കാരണം അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നു വളരെ താല്പര്യമുണ്ട്.

നാരാ:— “ഞാൻ താനിക്കാർദ്ദോഷം കളവനാറിവ”മെ

നായ് ഭവൻ ചൊൽകയാലി-
ക്കോന്തമ്മാമൻ കളിയുന്നതു കരുതി നമു-
ക്കല്ലലിന്നില്ല തെല്ലം
ഭ്രാന്തായിട്ടോപ്പയേവം ശിവ ശിവ! പചതു
ഗോപ്തികാട്ടുന്നു കണ്ടി-
ട്ടേതു സല്ലാപമോടെൻ മനതളിരുരുകീ-
ടുന്നു വാടുന്നു ദേഹം

54

(കണ്ണീർ തുടച്ചുകൊണ്ട്)

ചൊല്ലാൻ സൽഗുണഗണങ്ങളിണങ്ങേ മോപ്പ-
യല്ലൽപ്പെട്ടു വലിയ കമ്പമതെന്നമുലം
നല്ലോരു ശീലം അതിബുധി മിടുക്കമെന്നി-
തെല്ലാം വൃഥാ ഫലമതായിഹ തീർന്നവല്ലൊ

55

മധുര:— (വിചാരം) ഈ വെണ്ണങ്ങളേപ്പോലെ ഇത്ര ക
രച്ചിൽ സ്വാധീന മരൊദദ ജാതിയ്ക്കില്ല.
[സ്പഷ്ടം] കരയുന്നതെന്തിനാണ്? കരഞ്ഞാൽ
ഓപ്പയുടെ ഭ്രാന്തു മൂറുമോ? ആട്ടെ, ഞാൻ ഒ
ന്നു ചോദിയ്ക്കട്ടെ. കൊച്ചുരാമക്കുറുപ്പിന്നു ഇ
ങ്ങിനെ ഭ്രാന്തു പിടിയ്ക്കാനുള്ള കാരണം നിന്ന
ക്ക് രൂപമുണ്ടോ?

നാരാ:— ഇനിയെങ്ങിനെയാണ് രൂപമുണ്ടാവുന്നത്? പ

54) അഖിലം = മുഴുവൻ. സന്താപം = അല്ലെ- ഭൂഖം
മനതളിട് = ബലമില്ലാത്ത മനസ്സ്

55) കമ്പം ഭ്രാന്തു വൃഥാഫലം = ഫലം ഇല്ലാതെ-
വെറുതെ. ഇഹ = ഓപ്പയുടെ കാര്യത്തിൽ.

ലഭംപലവിധത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. അധികം മനസ്സീരുത്തി പഠിച്ചിട്ടു തല കാഞ്ഞിട്ടാണെന്ന് ഒരു വക; കോന്തമ്മാമൻ ഭക്തന്മാർക്കുള്ള ജപിച്ച കേരവീട്ടാണെന്ന് മറ്റൊരുവക; കടം ഇങ്ങിനെ വല്ലാതെ വർദ്ധിച്ചതുകൊണ്ട്, ആധികേരവീട്ടാണെന്നു വേറിട്ടൊരുവക; ഇങ്ങിനെ പല പക്ഷമായിട്ട് ജനങ്ങൾ സംസാരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ ഇന്നതാണ് വിശ്വസിയ്ക്കേണ്ടത് എന്നു നിശ്ചയിപ്പാൻ മാത്രം ഇനിയ്ക്കു ബുദ്ധിശക്തിയില്ല.

മധുര:— ഇന്നുള്ളിവ്യവഹാരമായതു ജയി-
പ്പാൻ ഭർഷടം, നൽക്കട-
ത്തിനോർത്താലവസാനമില്ല; പരമീ
നമ്പൂരിയം കള്ളനായ്;
എന്നുള്ളൊടിയതാണു മൂലമിഹനി-
നോപ്പയ്ക്കു കമ്പംവരാ-
നെ നാനെന്തൊടെ പക്ഷം; ഏണമിഴിമാർ
മാനിച്ചിടം മാനിനി! 56.

നാരാ:— ആട്ടെ എന്നാൽ ഇനി ഈ ഭ്രാന്തു മാറ്റാൻ
എന്താണു വേണ്ടത്?

മധുര:— അതിനൊക്കെ ഉപായമുണ്ടാവൂ— (വിചാരം)
ഇനി ഈ പ്രകൃതം മാറ്റുകതന്നെ [സ്പഷ്ടം] ക
ട്ടി എവിടെയാണ്?

നാരാ:— ഓ! അമ്മയുടെ കയ്യിലാണ്. കുറച്ചുനേരമാ
യി കട്ടിയ്ക്കു മൂലകൊടുത്തിട്ട്. വേഗം മേടിച്ചു

56] ഏണമിഴിമാർ = കേഴമാൻകണ്ണികൾ.

കൊണ്ടുവരാം. (പോയി, കുട്ടിയെ എടുത്തു മുലകൊടുത്തുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു)

മധുര:— (എണ്ണീറു് അടുത്തു ചെന്നിട്ടു്)

പാപ്പച്ചവും പപ്പടവും തരാം നൽ

പാപ്പം തരാം പീപ്പിയതും തരാംഞാൻ

കപ്പായവും തൊപ്പിയതും തരാം ന-

ല്ലപ്പം തരാം; നീ വരികെന്റെ കട്ടാ! 57.

(കുട്ടിയെ എടുപ്പാനുസാഹിയ്ക്കുന്നു; കുട്ടി സമ്മതിയ്ക്കുന്നില്ല.)

നാരാ:— മുലകുടിച്ചു തെല്ലു മതിയാവാതെകണ്ടു് ഇവൻ വരില്ല. (കുട്ടിയോടായിട്ടു്) അച്ചൻ ഇണ്ടിണ്ടി കൊട്ടിയ്ക്കും; ആനയെ കാട്ടിത്തരും; വേണമെങ്കിൽ പൊയ്ക്കോ.

(കുട്ടി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു കയ്യെടുത്തിടുന്നു)

മധുര:— കുട്ടികളുടെ ഉള്ളറിവാൻ അമ്മമാർക്കുള്ളതുപോലെ സാമർത്ഥ്യം ഇനിയ്ക്കില്ല. തോറു (കുട്ടിയെ എടുത്തു ലാളിയ്ക്കുന്നു)

(അനന്തരം വീരമണി പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു)

വീര:— എശമാനൻ നമ്പൂരിയെ കൂപ്പിടറാൻ.

മധുര:— എന്നാത്ത്ത്ത്?

വീര:— എന്നാത്ത്ത്ക്കോ തിരിയാത്ത്

മധുര:— അങ്കെ ആരെല്ലാമിർത്ത്?

വീര:— അന്ത എരിശ്ശേരിനമ്പൂരി, പുളിശ്ശേരിനമ്പൂരി, മാധവമേനോൻ, കൃഷ്ണവാരിയർ ഇവരെല്ലാമിർത്ത്

മധുര:— (വിചാരം) കവിതകാരരുടെ യോഗമാണവിടെ. കോന്തക്കുറുപ്പു് കവിതകാരത്തി മാധവിയെ

ക്കണ്ടു ഭൂമിയിട്ടു കാട്ടുന്ന ശോച്യയാണിതെ
നാണു തോന്നുന്നതു (സ്പഷ്ടം, നാരായണി
യോടു) എന്നാൽ, ഞാൻ അങ്ങോട്ടുള്ള പോ
വട്ടെ

നാരാ: അങ്ങിനെതന്നെ; അമ്മയ്ക്കു കഷ്ടമായും കുറുകു
ക കഴിഞ്ഞില്ല; ഞാനും പോകുന്നു. (കുട്ടിയെ
മേടിച്ചു പോയി)

മധുര:— വീരമണി തന്നെ മുഖിൽ നടക്ക.

വീര:— അപ്പടിതാൻ.

[രണ്ടാളും നടക്കുന്നു.]

മധുര:— [നേരെ നോക്കിട്ടു]

എടശ്ശേരിവിപ്രൻ, പഴശ്ശേരിവിപ്രൻ,
പടുതപം ചെട്ടം മേനവൻ മാധവാച്യൻ
മിടുക്കേറിടും വാരിയൻ കൃഷ്ണനെനീ
വിടനാരൊടൊന്നിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു കോന്തൻ 58.

(അനന്തരം പറഞ്ഞതുപോലെ എടശ്ശേരി മുതൽ
പേരോടുകൂടി കോന്തൻകുറുപ്പു പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.)

കോന്ത:— (നോക്കിട്ടു) നമ്പൂരി വന്നുതുടങ്ങി. [എണീല്ക്ക
ന്നു.]

മധുര:— ഇരിയ്ക്കു; ഇരിയ്ക്കു.

കോന്ത:— ഇവിടുന്ന് ഈ കസാലയിലിരിയ്ക്കു.

[എല്ലാവരും ഉചിതംപോലെ ഇരിയ്ക്കുന്നു.]

കോന്ത:— [സ്വകായ്മായിട്ടു മധുരമംഗലത്തിനോടു]

58) വിപ്രൻ = ബ്രാഹ്മണൻ; നമ്പൂരി. പടുതപം =
സാമർത്ഥ്യം. മാധവാച്യൻ = മാധവനെ പേരുള്ളവൻ.
വിടന്മാർ = ശുശ്രൂഷകന്മാർ.

ആ മാവിൻ തോട്ടത്തിൽ മാധവിയെ സ്വാധീനമാക്കാൻ കഠിതയാണത്രെ നല്ല ഉപായം.

മധുര:— [സ്വകാര്യമായിട്ട് കോന്തരരൂപ്പിനോട്] ശെരിയാണിതു്: അവിടേക്ക് കവിതാഭൂമി കലശലാണു്

കോന്ത:— [റൂപ്പോടു] എന്നാൽ ഇനി കവിത തുടങ്ങുകതന്നെയല്ലേ?

മധുര:— അങ്ങിനെതന്നെ.

എട:— എന്താണു് വിഷയം വേണ്ടതു്?

കോന്ത:— വിഷയം, എന്തുവിഷയം? കവിതയ്ക്കു വിഷയം വേണോ?

[എല്ലാവരും ചിരി തുടങ്ങുന്നു.]

മധുര:— അതല്ല എടശ്ശേരി ചോദിച്ചതു്. എന്തിനെപ്പറ്റിയാണു് ശ്ലോകമുണ്ടാക്കേണ്ടതു് എന്നാണു്

കോന്ത:— അതു് ഇവിടുന്നു തന്നെ നിശ്ചയിച്ചാൽ മതി.

മധുര:— ഒരു സ്രീയോടു കാമപരിതാപം പറയുകയായിട്ടാവട്ടെ.

പുഴ:— മധുരവും ശ്ലോകമുണ്ടാക്കണം.

കോന്ത:— ശെരി; ഇതും വേണം.

(എല്ലാവരും ആലോചിക്കുന്നു)

മധുര:— കൃഷ്ണന്റെ ശ്ലോകം മുഴുവനായി, ഇല്ലേ?

കൃഷ്ണ:— എറാൻ.

മധുര:— എന്നാൽ ചൊല്ലൂ.

കൃഷ്ണ:— എല്ലാവരടേയും കഴിഞ്ഞിട്ടല്ലേ നല്ലതു്?

എട:— മുമ്പിൽത്തന്നെ ചൊല്ലാം.

കൃഷ്ണ:— സാരം വെച്ചു പറഞ്ഞിടും മൊഴി, രതി-
യ്ക്കുളളൊരു കട്ടിടുവാ-

നാരംഭിച്ചിട്ടുമംഗമെന്നിവയെഴും
 നിൻ കാന്തിയെക്കാഞ്ചയാൽ
 സൈപ്യം കൊച്ചുകരംഗലോലനയനേ!
 കഞ്ചാസ്രുൻ ഞാനുമായ്
 പാരം വച്ചുരശാൺ; മൂടുവതിനായ്
 പോർ കൊങ്ക പോരും തവ,

59.

മധുര: — വണ്ടോടും കഴലാൾമണേ! ഗുണഗണം
 കൊണ്ടെൻമനം പണ്ടു നീ
 കൊണ്ടോടും കരുകം കലൻ തരസാ
 മയ്യണി! കയ്യൊടുകയാൽ
 തണ്ടോടൊത്തമരുന്ന ചിത്തഭവനാം
 ചെന്താർ ശരൻ താതനെ
 കണ്ടിടാഞ്ഞു കയർത്തിടുന്നിതിഹനിൻ
 കാലാണൊരാലംബനം

60.

59) രതി = കാമന്റെ ഭാര്യ. ആഭ = കാന്തി, ശോഭ. അംഗം = ശരീരം. സൈപ്യം = തടവിലാതെ. കൊച്ചുകരംഗലോലനയനം = ചെറിയമാനിന്റെ ഇളകുന്ന കണ്ണുകൾ പോലെയുള്ള കണ്ണുകളുള്ളവൾ കഞ്ചാസ്രുൻ = കാമൻ. വച്ചുരശു = പോർ. ചതുരംഗത്തിൽ വച്ചുരശുവനാൽ ഭേവനെ മറെറായ കരുകൊണ്ടു മൂടി രക്ഷിയ്ക്കുക പതിവാൺ അതുപോലെ കാമനിൽനിന്നു ഏനെ മൂടി രക്ഷിയ്ക്കുവാൻ നിന്റെ പോർ കൊങ്ക മതിയാകും.

60) വണ്ടോടും കഴലാൾമണേ! = സുന്ദരീരത്നമേ. വണ്ടു ഓടുംവിധം കറുത്ത തലമുടിയുള്ളവരിൽവെച്ചു ഉത്തമേ. മയ്യണി! = മഷിചേർന്നു കണ്ണുള്ളവളേ! ഗുണഗണം = സൗന്ദര്യസൗഭാഗ്യാദി ഗുണങ്ങളുടെ സമൂഹം കൊണ്ടോടും കരുകം = കളിയിലുള്ള ആഗ്രഹം. തരസാ = വെട്ടെന്ന്

പോകുന്നേൻ പുതുമേഘവേണി! കടുമാ-
 ഹാനിയ്ക്കുമെൻ കാല്യമൊ-
 ന്നാകുന്നീല നമുക്കുജോലി റിലതു
 ബിളിത്തു മല്ലേക്ഷണൈ!
 ചാകുന്നോളവുമുള്ളിലിങ്ങിനെ മനോ-
 രാജ്യം വിഹാരിച്ചു നിൻ
 പാകുന്നോക്കിയിളിച്ചിനിയ്ക്കിഹവൃഥാ-
 വാസം പ്രയാസം പ്രിയെ!

61.

പുഴ:— ബ്രഹ്മാവിശൻ മുകന്ദൻ മുതലചിലരെയും
 ശങ്കയെന്തു ജയിച്ചി-
 ബ്രഹ്മാങ്ങൈകാധിപത്യത്തൊടുവിലാസിനപു
 വ്വന്വനവെയ്യിടുന്നു;
 ബ്രഹ്മന്താനാണ സത്യം; മമകഥ കഴിയും
 നിൻകവാശ്ശേഷമാമി-
 ബ്രഹ്മാസ്രുത്തെ പ്രയോഗിപ്പതിനൊരു നിമിഷം
 വൈകിയെന്നാകിലിപ്പോൾ

62.

തണ്ടു് = ഗർവ്വ്. ചിത്തഭവൻ = മനസ്സിന്റെ മകൻ; കാമൻ;
 ചെന്താർശരൻ. താതൻ = അച്ഛൻ. ആലംബനം = ആശ്ര
 യം. കേളീമൃഗത്തെ ഗുണഗണം [പാശങ്ങളുൾ] കൊണ്ടു് ബ
 സ്വിയ്ക്കുന്നതുപോലെ എന്റെ മനസ്സ് ഗുണഗണം [സൌ
 നദ്യുദി] കൊണ്ടു ബസ്വിച്ചു നീ കൈവശപ്പെടുത്തി. ഗർവ്വി
 ഷ്ഠനായ ആ മനസ്സിന്റെ പുത്രൻ പണ്ടത്തെ സ്ഥാനത്തു്
 അച്ഛനെ കാണാഞ്ഞിട്ടു് എന്നോടു് കലഹത്തിനെത്തുന്നു
 ഈ അവസ്ഥയിൽ നിന്റെ കാലുതന്നെയൊന്നൊരാശ്രയം.
 കാമതാപം തീർപ്പാൻ നിന്റെ കാലുപിടിയ്ക്കുന്നു എന്ന്
 സാരം.

61) പുതുമേഘവേണി = പുത്തൻ കാർപോലെയുള്ള

കോന്ത:— ഞാനും ഒരു സ്ലോഹമുണ്ടാക്കി.

മധുര:— അതുവെട്ടാ.

എട:— എന്നാൽ കേൾക്കണം.

കോന്ത:— ഉണ്ണീ വാവാ കളിച്ചു കളിച്ചു വളിച്ചു വിളിച്ചു
ണ്ണണം നീ- ഇന്നാണ് നിന്റെ പിറന്നാളു്
(സ്വകാര്യമായിട്ടു് മധുരമംഗലത്തിനോടു്) ഇ
പ്പോൾ സ്ലോഹം മുഴുവനായില്ലെ?

മധുര:— ഇല്ല; കുറച്ചുകൂടി വേണം.

കോന്ത:— (സൂഷ്മ) ഉണ്ണീ വാവാ താലോലം പൈതലം-
കളിച്ചു തെളിച്ചുണ്ണണം- നിന്റെ പിറന്നാ
ളിന്നാണ് (സ്വകാര്യമായിട്ടു്) ഇപ്പോൾ മുഴു
വനായി; ഇനിയും നിശ്ചയമുണ്ട്.

മധുര:— ശെരി.

എട:— ഇത്ര ഫലിതം മററാരുടെ കവിതയ്ക്കുമില്ല.
ചിരിച്ചിട്ടു വല്ലാതെ ശ്വാസം മുട്ടി കഴങ്ങി

മുടിയുള്ളവളേ! മല്ലേക്കുണെ! = താമരക്കണ്ണി. വൃഥാവാ
സം = വെറുതെയുള്ള താമസം.

62) ഈശൻ = ശിവൻ. മുകുന്ദൻ = വിഷ്ണു. ബ്രഹ്മാ
ണ്ഡൈകാധിപത്യം = ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ ഏക നായക
ത്വം. പൂവ്വമ്പൻ = കാമൻ. “ബ്രഹ്മം താനാണ സത്യം” എ
ന്നിങ്ങനെ പുണ്യനാൽ പിടിച്ചു സത്യം ചെയ്യുന്നു. കചംശ്ലേ
ഷം = കചങ്ങളുടെ ആശ്ലേഷം. കചം = മൂല ആശ്ലേഷം =
ആലിംഗനം. കാമശരങ്ങളെ തടുക്കുവാനുള്ള ബ്രഹ്മാസ്രം
നിന്റെ കചാലിംഗനമാകുന്നു; അതു പ്രയോഗിപ്പാൻ താ
മസിച്ചാൽ കാമഹീഡകൊണ്ടു് ഞാൻ മരിച്ചുപോകുന്നു എ
ന്നു സാരം.

ഞാൻ. ഇനി എന്റെ ശ്ലോകം വൊല്ലാൻ നാ
ണമാവുന്നു.

കോന്ത:— ഐശ്വര്യം സാരമില്ല. ചൊല്ലൂ. ചെറുവീരൽ
മുത്താൽ പെരുവീരലോളം എന്നു വല്ലാതെ
ഉള്ളു.

എട:— ശെരി. ചൊല്ലാം.

ജീവൻ പോകുന്നതിനായ് മനയതിനധികം
മുർച്ച കൂടുന്ന ബാണം

പുച്ഛവസ്തുവന്നു രാവു പകലുമിഹ പൊഴി-
യ്ക്കുന്നു, വായ്ക്കുന്ന രോഷാൽ;

ആവു! പെയ്യുന്നിതേറ്റം മഴയതു മിനിയൊ-
ന്നോണമുണ്ടിടുമോ ഞാ-

നാവോ, എന്നായി കഷ്ടം, കരുതുക

മറിമാൻകണ്ണി! കാരുണ്യമെന്നിൽ 63.

മാധ:— കേളിപ്പോൾ മകരലപജോഗ്രമകരം
ചേരുന്ന ശ്രംഗാരമാം

കേളിപ്പെട്ടു വിളങ്ങിടുന്ന പുഴയിൽ
കല്ലേ! കളിച്ചിടുവാൻ

മേളപ്പെട്ടു നടത്തിടും മമ മന-

സ്സാം വഞ്ചി നിഞ്ചിപ്പിയാ-

മോളപ്പാത്തിയിൽ വീണുപോയിനിയുടൻ
മുങ്ങിക്കിടങ്ങാച്ചിയാം 64.

63) രോഷാൽ = കോപത്തോടെ. കാരുണ്യം = ഭയം.

64) മകരലപജോഗ്രമകരം = കാമനാകുന്ന ഭയങ്കര മകര മത്സ്യം. കല്ലേ = ശ്രംഗാര ലീലകളിൽ സാമന്ത്രിയുള്ളവളെ! ചില്ലി = പുരിയം. ശ്രംഗാരസംഗമം അനുഭവിപ്പാൻ കൈതുകത്തോടുകൂടി പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്ന എന്റെ മനസ്സ് നി

പുഴ:— ഇനി ഏതു വിഷയമാണ് വേണ്ടത്?

കൃഷ്ണ:— കാമസങ്കടം തീരുവാൻ തരം കിട്ടിയതുകൊണ്ടു കൂടുതൽ സന്തോഷമാവട്ടെ എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നു.

കോന്ത:— ശെരി- അങ്ങിനെതന്നെയാണ് വേണ്ടതു.
(എല്ലാവരും ആലോചിക്കുന്നു)

കൃഷ്ണ:— നിന്നെ പുറകുന്നതിനായൊരു തരമുള്ളവാ-
കാഞ്ഞു കാഞ്ഞിങ്ങു ബുദ്ധി
യ്ക്കുമേഷം വിട്ടു കാമക്കുടലുടെ നടുവിൽ
പ്പെട്ടു വീഴ്ചിട്ടിട്ടുനേൻ;
നന്മാൻനേൻകണ്ണിയാളേ! പകലിരവുമൊഴി-
യ്ക്കാത്ത നിൻ വല്ലഭൻ ത--
ന്നമ്മാമൻ ചത്തതിപ്പോൾ കളമൊഴി കളിയ
ല്ലെന്റെ ദൈവാനുകൂലം. 65.

കോന്ത:— എന്റെ സ്നേഹമുണ്ടാക്കുക കഴിഞ്ഞു.

എട:— എന്നാൽ കേൾക്കട്ടേ.

കോന്ത:— —ം— എന്താണാദ്യം —ം—? ആദ്യത്തെ അ-
ക്ഷരം കിട്ടിയാൽ ജയിച്ചു; എന്താണു ?

എട:— പ- എന്നായിരിക്കും.

കോന്ത:— ശെരി. കിട്ടി, കിട്ടി.

പഞ്ചസാര നനയ്ക്കുമ്പോൾ
അഞ്ചാറു സുഖം സുഖം
അഞ്ചാറുകയ്യു വാരിട്ട്
തൊഴാം തൊഴാം തൊഴാം

ന്റെ പുരിയത്തിന്റെ കൂത്താട്ടാ കണ്ട് അതിൽ കുടുങ്ങിയി-
രിക്കുന്നു.

65) വല്ലഭൻ = ഭർത്താവ്. കളമൊഴി! = മനോഹ-
രമായ വാക്കുകളുവേണ്ട!

മധുരഃ— ധന്വേ! തവ പ്രിയനൈഃ പണി ഭൂമയായ-
 തിന്നത്തെ നാൾ മുതലതെന്നൊരു വാർത്തകേട്ടേൻ;
 നിന്നൊക്കൊതിച്ചു മരുവുന്ന നമുക്കു കാല്പം
 നന്നായി വന്നിതു തിരിഞ്ഞുമറിഞ്ഞൊടുക്കും 66.

എടഃ— മുപ്പത്തൊത്തളിരൊത്ത നിൻ തമ്പലഭി-
 ച്ചിടാത്തൊരെന്നോടുടൻ
 മൂപ്പിച്ചുങ്ങിനെ കൂപ്പുഴം ശരമുതു-
 ഞ്ഞത്തുന്ത ചിത്തോരുഭവൻ.
 വാപ്പോയെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കളിയിൽ.
 ഇള്ളെന്നൊരാഭീരുപോ-
 ലേഭ്യൻ നിൻ പതിയിന്നിടഞ്ഞതഴകിൻ-
 വിത്തേ! കുരുത്തം മമ. 67

പുഴഃ— കൂനം കൂരതയും കശുന്ദുമിയലും
 നിന്മുത്തി മുത്തോരുനൽ
 ദ്രീനം കൊണ്ടു മരിച്ചതും കടിയനാ-
 മപ്പട്ടിയെ വിററതും
 ആനഭ്രാന്തൊടുമങ്ങമിങ്ങമനിശം
 പൂരത്തിനായ് നിൻവരൻ
 താനോടുന്നതുമെൻറ ശുക്രദശയെ-
 നല്ലാതെ ചൊല്ലാവതോ? 68.

മാധഃ— മുഷ്ടൻ നിന്നുടെ വല്ലഭൻ തവ സമീ-
 പത്തിങ്കൽ വന്നെങ്കിൽ മാം

67) തമ്പ = ശരീരം. ചിത്തോരുഭവൻ = കാമൻ.
 അഴകിൻവിത്തു = അതിസുന്ദരി.

68) ആനഭ്രാന്തു = ആനകളെ കാണാനുള്ള അത്യാ
 ഗ്രഹം അനിശം = എല്ലായ്പ്പോഴും വരൻ = ഭർത്താവ് ശു
 ക്രദശ = ഭാഗ്യകാലം.

തൈക്കിക്കൊല്ലമമക്കന്നെന്നതു കണ-
 ക്കല്ലായ്യിൽ മുല്ലായുധൻ;
 തക്കക്കേടിയുകൊണ്ടു ഞാനഴൽ പെട
 നേനീന്നു നിൻ കാന്തനീ-
 ത്തക്കപ്പൊട്ടൊരു നമ്പർ വന്നതറികെ-
 ന്നായുർബ്ബലം കേവലം.

69

കൃഷ്ണ:— ഇനി സംസ്കൃതത്തിലുള്ള സമന്വൃ പൂരിപ്പി
 യ്ക്കുകയാണെങ്കിലോ?

കോന്ത:— മാധവിയ്ക്കു ഇതു രസമാകുമോ?

എട:— ഏതു മാധവിയ്ക്കു?

കോന്ത:-— അല്ല നമ്പൂരിങ്ങറിയില്ലേ, മാവിൻതോട്ടത്തിൽ
 മാധവിയെ? ഇത്ര ബുദ്ധിയ്ക്കു രസികത്തമുണ്ടാ
 യിട്ട് ഒരു പെൺകുട്ടിയല്ല; ഞാനായിട്ടു വള
 രെ ഇഷ്ടമാണ്; നല്ലപ്രായം; കണ്ടാൽ ബഹു
 വിശേഷം!

കൃഷ്ണ:— ബുദ്ധിയ്ക്കു രസികത്തമുണ്ടെങ്കിൽ സംസ്കൃതം
 രസമാവാതെകണ്ടു വരില്ല.

കോന്ത:— എന്നാൽ തരക്കേടില്ല.

കൃഷ്ണ:— “മുഖാരവിന്ദസ്യത ദേവഭ്രൂഷണം” *

പുഴ:— (ആലോചിച്ചിട്ട്)

69) മാം = എന്നെ. മുല്ലായുധൻ = കാമൻ. അഴൽ
 പെടുന്നേൻ = ഭദ്രവിയ്ക്കുന്നേൻ. കാന്തൻ = ഭർത്താവ്. ന
 നമ്പർ = കേസ്സ്. ആയുർബ്ബലം കേവലം = ആയുസ്സിന്റെ
 ശക്തിതന്നെയാകുന്നു.

* (ഇതാണ് സമന്വൃ)മുഖമാകുന്ന താമരപ്പൂവിന്നു അ
 ലങ്കാരമായിട്ടുള്ളതു് അതുതന്നെയാണു്.

നന്നിണ്യസുന്ദരവണ്ണ നാസികാ
കരേന്ദ്രഭക്തോധര ഛായാലോചനഃ
വരാഹനാ ചാഞ്ചനലാഞ്ചരനഃ തുല
ന്ദാഹര വിന്ദസ്യത ദേവഭ്രൂഷണം 70.

മധുര:-- അവാല്യയുക്ത്യാ പ്രതിവാദി ഭീഷണം
നഭ്രൂഷണം, നോജപലകണ്ഡലാദികം
സദച്ഛിതം യച്ഛിവനാമ മംഗളം
മുഖാരവിന്ദസ്യത ദേവഭ്രൂഷണം 71

കോന്ത:-- കരാരിന്ദന പദാരവിന്ദം
മുഖാരവിന്ദ ഭക്ഷണം.

കൃഷ്ണ: കഴിഞ്ഞുവോ?

കോന്ത:-- ഓഹോ?

കൃഷ്ണ:-- നിങ്ങൾ പുരിപ്പിയ്ക്കുന്നില്ലേ?

എടശ്ശേരിയം മാധവനം:-- ഞങ്ങൾക്കു പ്രയാസമാണ്

കൃഷ്ണ:-- എന്നാൽ ഞാൻ ഒരു പുരണവും കൂടി ചൊല്ലാൻ
നകണ്ഡലം കാഞ്ചനരത്ന നിർമ്മിതം
നവിത്രകം ചന്ദനപങ്ക ഭാസുരം
ഋതം മിതം യൽതുലിതാമൃതംവചൊ
മുഖാരവിന്ദസ്യത ദേവഭ്രൂഷണം 72.

70) മുഖത്തിന്നു അലങ്കാരം ചന്ദനമുള്ള നിറം, മുക്ട്, കവിൾരത്നം, പല്ല്, ചുണ്ട്, നെററി, കണ്ണു, ഇവയൊന്നുമല്ല, നിശ്ചയം. ഉത്തമസ്രീ ചുംബിച്ചതിന്റെ വടുതന്നെയാകുന്നു മുഖാരവിന്ദത്തിന്നു ഭ്രൂഷണമായിട്ടുള്ളത്.

71) എതിരില്ലാത്ത യുക്തിയാൽ എതിർവാദിയെ തോല്പിയ്ക്കുന്ന വാക്കോ, തിളങ്ങുന്ന കണ്ഡലാദികളോ അല്ല, സജ്ജനങ്ങൾ പുജിയ്ക്കുന്നതും മംഗളവുമായ ശിവനാമം തന്നെയാകുന്നു മുഖാരവിന്ദത്തിന്നു ഭ്രൂഷണമായിട്ടുള്ളത്

മധുര:— (സ്വകാര്യമായിട്ടു കോന്തക്കുറുപ്പിനോടു) ഇവിടുത്തോടു സ്വകാര്യമായിട്ടു ചിലകാര്യങ്ങൾ ആലോചിപ്പാനുണ്ട്.

കോന്ത:— (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) കൈമനസ്സിലായി. ഞാൻ മുതലികളെ ജപിച്ചുകേററി എന്നുള്ള വിവരം ചോദിപ്പാനല്ലേ? (സ്പഷ്ടം) നിങ്ങളൊക്കെ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ താമസിയ്ക്കേണ്ട.

എട:— ഇവിടയ്ക്കു നല്ല സുഖമില്ലെന്നുണ്ടോ?

കോന്ത:— ഇല്ല. ഇനിയ്ക്കു തലയിൽ കുത്തോ വയറിൽ വേദനയോ ആണ്.

എട:— ദീനമിന്നതാണെന്നു തീർച്ചയാക്കാൻ വെട്ടുകാരുവേണമല്ലോ

കോന്ത:- — ശെരി. ഇനിയ്ക്കു മന്ത്രവാദമാണുള്ളതു്.

പുഴ:— ഇവിടയ്ക്കു മന്ത്രവാദമുണ്ടോ?

കോന്ത:— ഇവിടുത്തെ കൊച്ചുരാമനു് ഇങ്ങിനെ ഭ്രാന്തുപിടിച്ചതു് ഞാൻ മുതലികളെ ജപിച്ചു കേറിയതുകൊണ്ടാണെന്നു് കണിയാർക്കുറുപ്പു പ്രശ്നം വച്ചുവിളിച്ചു പറഞ്ഞതു നിങ്ങൾ കേട്ടില്ലേ?

എട:— ഉവ്വ്: ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്; ഈ പുഴശ്ശേരി വിശ്വാൻ കേട്ടിട്ടില്ലായിരിയ്ക്കും.

പുഴ:— ഇവിടന്നും താഴെയുള്ളവരും ആയിട്ടുള്ള വ്യവഹാരം തീർച്ചയായോ?

72) പൊന്നും മണികളും കൊണ്ടുതീർത്ത കണ്ഡലമല്ല, ചന്ദനച്ചാറുകൊണ്ടു തിളങ്ങുന്ന പൊട്ടു്. അല്ല, സത്യവും അല്ലാക്കുരവും അമൃതപോലെ ഹിതവും പ്രിയവും ആയവാക്കുതന്നെയാണു് മുഖാരവിന്ദത്തിന്നു ഭ്രഷണമായിട്ടുള്ളതു്

കോന്ത:— ഇല്ല. നാളെ എന്റെ സാക്ഷിയാണ് ഇന്നു അസ്സമിച്ച് ഉയൺ കഴിച്ചു വഞ്ചിക്കേറണം.

മധുര:— ഇന്നുതന്നെ ഇനിയും തരമാറില്ലല്ലോ.

കോന്ത:— നമ്പൂരി കൂടാതെകണ്ടു വയ്യ. പാക്കു, മീനാക്ഷിയുടെ മകൻ ഗോപാലനേയും കൂടി കൊണ്ടു പോവാം. അവന്നു ഈ കോടതികളിലും മറ്റും നല്ല ശീലമാണ് ഗോപാലനെ നിങ്ങളുടെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?

കൃഷ്ണ:— ഇല്ല

കോന്ത:— കാണേതാണ്. എന്റെ തത്ത്വരൂപമാണ് മിടുമിടുക്കനാണ് മീനാക്ഷി മൂകാബിയെ പോലെ വിശ്വസിച്ചാൽ പതിയ്ക്കില്ല. നല്ല മര്യാദക്കാരന്തിയാണ്. പതിനായിരം രൂപ കൊടുത്താലും വഞ്ചിയ്ക്കില്ല. അവളെമാത്രമേ ഇനിയും വിശ്വാസമുള്ളൂ.

മാധ:— ഓ (സ്വകാര്യമായിട്ടു മധുരമംഗലത്തിനോടു) ഗോവിന്ദമേനോൻ വക്കീലിന്റെ വീട്ടിൽ ആശാൻ കണ്ടത് കേൾവമേനോൻ മുൻസിഫ് വന്നിരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടുത്തെ വേഗത്തിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരണമെന്നു അദ്ദേഹം എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതുപറയാൻ ഇത്ര നേരം ഞാൻ അന്ധാളിച്ചു.

മധുര:— (സ്വകാര്യമായിട്ടു മാധവമേനവനോടു) അം-ഹാം-എന്നാൽ പോവാം (സ്പഷ്ടം) അസ്സമിച്ചിട്ടുള്ള യാത്രയ്ക്കു വേണ്ടതൊക്കെ ഇവിടുന്ന് ശത്രു കെട്ടിക്കൊള്ളൂ. ഞാനും പോവട്ടെ.

എടല്ലേരി മുതൽപേർ:— ഞങ്ങളും പോവട്ടെ. നാളെയൊ

മരണാനന്തരം വന്നു കണ്ടുകൊള്ളാം

കോണം: അങ്ങിനെയാവട്ടെ.

[എല്ലാവരും പോയി]

നാലമങ്കം കഴിഞ്ഞു.

മധുരമംഗലം

ഭാഷാസാക്ഷരം.

അഞ്ചാമങ്കം.

(അണിയറയിൽ)

കേടറ ശോഭയൊടിതാ പുതുതായ ശീമ-
യോടിട്ടു പൊങ്ങിയൊരു മാളിക കാണമില്ലേ?
നാടൊക്കെയു ചുകച്ചെഴും “കൊമരപ്പറമ്പാം”

വീടാണതെന്നു വിരവോടു ധരിച്ചുകൊൾക 73.

കൃഷ്ണകുറുപ്പു ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. അ
തുകൊണ്ടു ഭാമോദരമേനോൻ അങ്ങോട്ടേക്കു പോയ്ക്കൊള്ളൂ.

(അനന്തരം ഭാമോദരമേനോൻ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു)

ഭാമോ:— [നോക്കിട്ടു] ഓഹോ— വഴി കുറച്ചുധികമുണ്ടു
ല്ലോ. നടക്കുകതന്നെ [നടന്നിട്ടുനേരമനോക്കിട്ടു]

ആലമ്പുഴമോടു ചെന്നി-

ക്കാലം കൃഷ്ണകുറുപ്പു ശുഭശീലൻ

നാലഞ്ചാളുകളൊത്തി-

ക്കോലായുരമതിലിതാ വസിയ്ക്കുന്നു

74

74) ആലമ്പുഴ തച്ചച്ചു. ശുഭശീലൻ നല്ല ശീലത്തോടു കൂടിയവൻ.

(അനന്തരം കൃഷ്ണകുറുപ്പ് നാലാളു കട്ടം പ്രദേശിയ്ക്കുന്നു)

കൃഷ്ണ:— ശങ്കുവാരിയതും നീലാണ്ടൻ മൂത്തതും ആശാനും പണിയ്ക്കുതും നിങ്ങളെല്ലാവരും കൂടി എന്താണിപ്പോളിങ്ങോട്ടയ്ക്കു ന്നുറുട്ടെപ്പട്ടത്?

ശങ്കു:— എങ്ങാനെന്ന് കറച്ചു ദീനമാണെന്നുകേട്ടിട്ട് ആ വിവരം അന്വേഷിപ്പാനും വ്യവഹാരത്തിൽ ഇവിടയ്ക്കു ജയമായോ എന്നു ചോദിച്ചു സൂക്ഷ്മ മറിവാണമായിട്ടുണ്ട്

കൃഷ്ണ:— എന്റെ ദീനം സാരമില്ല. നിരളകുമാരാണ് അത്രേയുള്ള നമ്പർ വിചാരണ മിനിഞ്ഞാ ന്നായിരുന്നു. അതിനേപ്പറ്റി ഇതുവരെ വക്കീ ലിന്റെ യാതൊരൊഴുത്തും വന്നിട്ടില്ല.

നീലാ:— ഇവിടന്നാണ് ജയിച്ചതെന്നൊരു അങ്ങാടി വർത്തമാനം കേൾപ്പാനുണ്ട്

കൃഷ്ണ:— രണ്ടു ദിവസത്തിനകം വക്കീലിന്റെ എഴുത്തു വരും. നിശ്ചയം തന്നെ. അപ്പോൾ സൂക്ഷ്മ അറിയാം

പണി:— ഞങ്ങളുടെ കീവിവരം സൂക്ഷ്മയായിട്ടറിവാൻ വൈകി

ആശാൻ:— ഇവിടയ്ക്കല്ല ജയം വന്നതെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ കൈ ന്നതന്നെയല്ല നാട്ടുകാക്കൊക്കെ വളരെ വ്യസനമാണ്

കൃഷ്ണ:— പട്ടന്മാർക്കൊ?

ആശാൻ:— പട്ടന്മാർ നാട്ടുകാരാണൊ? എങ്ങാനെ കിടക്കുന്ന വകക്കാരല്ലേ?

കൃഷ്ണ:— (പതുക്കെ ചിരിയ്ക്കുന്നു)

[ദാമോദരമേനോൻ അടുത്തുചെല്ലുന്നു]

കൃഷ്ണ:— (സന്തോഷത്തോടുകൂടി എഴുന്നീറ്റിട്ടു) ഐ-
ദാമോദരമേനോൻ ഇപ്പോളിങ്ങോട്ടയ്ക്കു ചുറ്റ
പ്പെടതെന്താണാവോ?

ദാമോ:— ഞാൻ വടയ്ക്കോട്ടയ്ക്കു ഒരു കല്യാണത്തിന്നു
ചോവുകയാണ്.

കൃഷ്ണ:— നിങ്ങളിദ്ദേഹത്തിനെ അറിയില്ലേ? വലിയ
വക്കീലാണ്.

ശങ്ക:— ദാമോദരമേനോൻ വക്കീലെന്നു പ്രസിദ്ധമായി
ട്ടു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

കൃഷ്ണ:— ദാമോദരമേനോൻ ഇപ്പോൾ വന്നതു നന്നായി
എന്റെ നമ്പർ വിധിയായോ?

ദാമോ:— ഉവ്വ്. ഇവിടയ്ക്കു ഗുണമായിട്ടാണ്

ആശാൻ:— ആ പുഴ ജയിച്ചുവല്ലോ; നന്നായി കൊമരപ്പറ
മ്പു തറവാടു നശിയ്ക്കാതെകണ്ടു കഴിഞ്ഞുവ
ല്ലോ.

ദാമോ:— നശിയ്ക്കാതെകണ്ടു കഴിഞ്ഞു എന്നു പറഞ്ഞാ
ൽ ചോര. തറവാട്ടിലേയ്ക്കു മുന്തിലത്തേക്കാൾ
ഗുണമായി എന്നുതന്നെ പറയണം.

കൃഷ്ണ:— വിവരമൊക്കെ വിസ്തരിച്ചുപറയു, കേൾക്കട്ടെ.

ദാമോ:— ഇവിടയ്ക്കായിട്ടു വക്കീൽ ഗോവിന്ദമേനോന്റെ
ഒരു എഴുത്തുണ്ട്. അതിൽ ഈ വിവരങ്ങളൊ
ക്കെ വിസ്തരിച്ചെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. (എഴുത്തു കൊടു
ക്കുന്നു.)

കൃഷ്ണ:— (എഴുത്തു മേടിച്ചിട്ടു്) ദാമോദരമേനോൻ ഈ
തടുക്കുപായയിൽ ഇരുന്നു മുറുകു. (ഇരുന്നിട്ടു
പതുക്കെ എഴുത്തു വായിയ്ക്കുന്നു.)

ബുദ്ധിമാന്മാരിൽവെച്ചു് മുമ്പന്നും, ഗുണങ്ങളും ഉപായ

ഞങ്ങളും ഉള്ളവരിൽ ഒന്നാമനും , പ്രത്യേകിച്ചു നിങ്ങളുടെ ത
 രവാടിനെക്കുറിച്ച് അതി സ്നേഹമുള്ളവനുമായ മഹാവി
 ദ്യാൻ മധുരമംഗലത്തു നമ്പൂരിയുടെ പ്രയത്നങ്ങൾകൊണ്ട്
 കാരണാവനായ കോന്തക്കുറുപ്പ് കെട്ടുകാര്യസ്ഥനാണെന്ന്
 കോടതിയിൽ നല്ലവണ്ണം തെളിഞ്ഞു എന്നുതന്നെയല്ല ഈ
 നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും ഏറ്റവും സമ്മതമായി.
 കോന്തക്കുറുപ്പുതന്നെ വരുത്തിട്ടുള്ള യാതൊരു കടവും തറ
 വാട്ടിലേയ്ക്കു ബാധിയ്ക്കുന്നതല്ലെന്ന് ഇന്നലെ വിധി പറ
 ഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. അവർ അപ്പീൽ കൊടുത്താലും തെളിവി
 ന്റെ ഗുണംകൊണ്ട് നൊമ്മാലക്കു ദോഷം വരില്ല എന്നു ത
 ന്നെയല്ല അവർ അപ്പീൽ കൊടുക്കുമെന്നുതന്നെ തോന്നു
 ന്നില്ല. ഈ വിധികൊണ്ട്, അവിടെ ബംഗ്ലാദേശ് പണിയുന്ന
 തിന്നും മറ്റുമായി പട്ടനാരോടു വാങ്ങിട്ടുള്ള കടവുകൂടി ത
 രവാട്ടിലേയ്ക്കു ബാധിയ്ക്കുന്നതല്ലെന്ന് സ്ഥിരപ്പെട്ടതിനാൽ
 വലിയമുടിയനായും മഹാവിഡ്ഢിയായും ഇരിയ്ക്കുന്ന കോ
 ന്തക്കുറുപ്പ് പത്തിരപതിനായിരം ഉറപ്പിക തരവാട്ടിലേ
 യ്ക്കു സമ്പാദിച്ചു എന്നാണ് അറിയപ്പെട്ടത്. ഇതൊക്കെയും
 മധുരമംഗലത്തു നമ്പൂരിയുടെ സാധാര്യം കൊണ്ടുതന്നെ
 യാണ് സാധിച്ചതെന്നു പരക്കെ സമ്മതമാണ്. ഇത്ര
 മുടിയനും വിഡ്ഢിയുമായ കോന്തക്കുറുപ്പിനെക്കൊണ്ട്
 പത്തിരപതിനായിരം ഉറപ്പികയോളം തരവാട്ടിലേയ്ക്കു
 ഈ നമ്പൂരി സമ്പാദ്യം ഉണ്ടാക്കിയത് വളരെ അത്ഭുതമാ
 ണെന്നും മറ്റൊരു വിചാരിച്ചാലും ഈ കാര്യം ഇങ്ങിനെ
 സാധിപ്പാൻ കഴിയില്ലെന്നും, അന്യായ പലിശ വാങ്ങുന്ന
 ഈ പട്ടനാർക്കു ഇങ്ങിനെ നഷ്ടം വരുത്തിയതു നന്നായിപ്പു
 ന്നു , മടിയന്മാരെണുവെച്ചു നമ്പൂരിമാരെക്കൊക്കെ പുറ്റിയ്ക്കുവാ
 ന് വരുന്നതും, ഈ നമ്പൂരിയില്ലെങ്കിൽ ഈ വലിയതായ താ

വാട് മുഴുവനും നശിച്ചു പോയേനെ എന്നും, അതുകൊണ്ട് ഈ വിധമുള്ള മുടിഞ്ഞാരായ കാരണവന്മാരുടെ ഭാഗ്യവാദി കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ദോഷങ്ങൾ തറവാട്ടിലേയ്ക്കു സ്വാധീനം തിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകിച്ചൊരു നിയമം സർക്കാരിൽ നിന്നു ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും മറ്റും ഇദ്ദിക്കിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പറയുന്നു. ഈ നമ്പൂരിയുടെ പേരിൽ ഞാൻ മുമ്പിൽ ദോഷാരോപണം ചെയ്തത് വളരെ തെറ്റായി എന്ന് ഇനിയ്ക്കുതന്നെ സമ്മതമായി. ഈ വസ്തുതമുഴുവനും അറിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ കൊച്ചുരാമക്കുറുപ്പിന്റെ ഭ്രാന്തിനു വളരെ ഭേദമുണ്ട് ഇനി ഡാക്ടറെ കാണിക്കണമെന്നു തോന്നിപ്പോയി. ശേഷം ദാമോദരമേനോൻ പറയുന്നു. എന്ന് 1066 ഏടവാ 21-ാം-ാം- കൊമരപ്പറമ്പിൽ കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകൾക്ക് ഇപ്പോൾ ഗോവിന്ദമേനോൻ. തല്ലാലം ഇരുത്തുറയമ്പതു ഉറപ്പിക ഇനിയ്ക്കു അത്യാവശ്യമായിരിയ്ക്കുന്നതിനാൽ ഈ വിവരവും അറിയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

ഗോവിന്ദമേനോൻ.

ദാമോ:— മുഴുവനും നോക്കിയില്ലേ?

കൃഷ്ണ:— ശേഷമെന്താണ്, സ്വകാര്യമാണോ?

ദാമോ:— അല്ല, നേരവോക്കാണ്.

കൃഷ്ണ:— കോന്തച്ചേട്ടന്റെ വകയാണോ?

ദാമോ:— അതെ.

ശങ്ക:— എന്നാൽ വിസ്തരിച്ചു പറയണം.

ദാമോ:— കോന്തക്കുറുപ്പും മധുരമംഗലത്തു നമ്പൂരിയുടേടി അവിടെ എത്തിയ ദിവസം നമ്പർ വിചാരണയുണ്ടായില്ല; പിറേദിവസത്തേയ്ക്കു നീട്ടിവെച്ചു. അന്നൊരു മൂന്നാലു നാഴികപ്പകലെ ജഡ്ജിമാരും സ്കൂൾ മാസ്റ്റർമാരും വ

കീലന്മാരും മുതലായ പല യോഗ്യന്മാരും പതിവുപോലെ സമുദ്രവക്കത്തു കൂടിയ സമയത്തിൽ കോന്തക്കുറുപ്പിനെ നമ്പൂരി അവിടെ കൊണ്ടുചെന്നു.

അപ്പോൾ, നിസ്സാരബുദ്ധിയും, വളരെ പ്രായവും വരിപ്പില്ലായ്മകൊണ്ടുള്ള ലോഷം മുഴുവനും അപ്പിൽ ജഡ്ജിയായവകയാൽ പ്രമാണിതപവും ഉള്ള ഒരാൾ “ഇതാരാണെന്നും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം എങ്ങിനെയാണെന്നും” കോന്തക്കുറുപ്പിനേക്കുറിച്ച് നമ്പൂരിയോടു ചോദിച്ചു.

ഈ അപകടമായ ചോദ്യം കേട്ടിട്ട് എല്ലാവരും നെറ്റി ചുളിച്ചുകൊണ്ടു പരുങ്ങിത്തുടങ്ങി. നമ്പൂരി ഒട്ടും പരുങ്ങാതെകണ്ട് “ഇദ്ദേഹം കൊമരപ്പറമ്പിൽ കോന്തക്കുറുപ്പാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചേട്ടനെ അറിയാമോ?” എന്നു ചോദിച്ചു. “ഓഹോ! കേൾക്കുറുപ്പിനെ ധാരാളമായിട്ടറിയും” എന്ന് ആ വൃദ്ധൻ ജഡ്ജി ഉത്തരം പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കാം. ‘ചേട്ടന്റെ അനുജൻ കോന്തക്കുറുപ്പ്’ എന്നു ധരിച്ചുകൊള്ളു” എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് നമ്പൂരി ആ വൃദ്ധനെ ചിരിപ്പിക്കുകയും മറ്റൊപ്പാവരേയും അതുളതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ഈ സ്വഭാവത്തെ അവർക്കു അനുഭവം വരുത്തുവാനായിട്ട് അവിടെ വെച്ചു കോന്തക്കുറുപ്പിനെക്കൊണ്ടു നമ്പൂരി പല വിഡ്ഢിത്തവും പറയിച്ചു.

കൃഷ്ണ:— അതൊക്കെ ഇവിടെവെച്ചു വിസ്തരിച്ചിട്ടെന്താണുസാല്യം? വേണ്ട

ആശാൻ:— ശെരിയാണിത്

കൃഷ്ണ:— ഞാൻ ഒന്നു പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങട്ടെ ഉടനേവരാം.
പണി;— എന്തിനാണു്?

കൃഷ്ണ:— ഈ എഴുത്തിൽ വക്കീൽക്കറച്ചുരപ്പികൾക്കു ആ വശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതു കൊടുത്തയപ്പാൻ ശുഭം കെട്ടാനാണു് (പോയി.)

ശങ്ക:— ഇനി, കോന്തക്കുരപ്പിന്റെ വിഡ്ഢിത്തനേരം നോക്കു വിസ്തരിച്ചാലെന്താണു്?

ആശാൻ:— ഒരു തരക്കേടുമില്ല.

പണി:— എന്നാൽ പറയു ദാമോദരമേനോ!

ദാമോ:— അങ്ങിനെതന്നെ. അവിടെവെച്ചു നമ്പൂരിയം കോന്തക്കുരപ്പിനെ ആയിട്ടു് ഒരു സംവാദമാണുണ്ടായതു്. അതു പറയാം:—

നമ്പൂരി.— ഇവിടുന്നിവരെയൊക്കെ അറിയില്ലേ?

കോന്ത:— ഉവ്വു്; സായുപ്പന്മാരല്ലേ?

നമ്പൂരി:— അല്ല; നാട്ടുകാരാണു്

കോന്ത:— കുപ്പായമിട്ടു മുറുക്കിരിയ്ക്കുന്നതു് കണ്ടിട്ടാണു് ഞാൻ സായുപ്പന്മാരാണെന്നു വിചാരിച്ചതു്

നമ്പൂരി:— ഇവരുടെ കാതിൽ കടുക്കനുള്ളതു് മനസ്സിൽ തിന്നോക്കിയില്ലായിരിയ്ക്കും.

കോന്ത:— ഈ വിലയില്ലാത്ത കടുക്കനൊക്കെ എന്തുസാരം? ഇതാ, ഈ മോതിരം നോക്കു; പതിനായിരം ഇരപ്പിക കൊടുത്തു; ഞാൻ മേടിച്ചതാണു്

നമ്പൂരി:— (മേടിച്ചു എല്ലാവരെയും കാണിച്ചിട്ടു്) ഇതിനേൽ വെച്ചിട്ടുള്ള കല്ലിനു വലിപ്പം ധാരാളം ആണു്

കോന്ത:— നമ്പൂരിയെന്താണിത്ര സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതു്?

നമ്പൂരി:— സ്പഷ്ടികം തന്നെയല്ലേ ഇതു് എന്നുനോക്കുകയാണു്

കോന്ത:— സുശയമോ? ഒന്നാന്തരം സ്പഷ്ടികമാണു്

നമ്പൂരി:— ഈ കല്ലിനു ഉരച്ചിൽ തട്ടി കുറേക്കൂടെ തേമാനം വരണമെന്നു തോന്നുന്നു.

കോന്ത:— ഇതിനു കാലപ്പഴക്കത്തിൽ പണ്ടത്തുകൾ വരയും എന്താണോ?

നമ്പൂരി:— കുറയും എന്നാണു് തോന്നുന്നതു്.

കോന്ത:— ആട്ടെ, ഞാനിതു മേടിയ്ക്കുമ്പോൾ തന്നെ കരുതീട്ടുണ്ടു്; പണ്ടത്തുകൾ നോക്കിച്ചിട്ടില്ല; അങ്ങിനെ ഒരു ഗുണം ഉണ്ടു്.

നമ്പൂരി:— ആരോടാണിതു വാങ്ങിച്ചതു്?

കോന്ത:— പട്ടാണികളോടാണു്.

നമ്പൂരി:— അവരെ അറിയുമോ?

കോന്ത:— ഓഹോ! വടക്കുരാണു്; ഈ പട്ടാണികളേപ്പോലെ ഇത്ര ശ്രദ്ധയുള്ള ജാതിക്കാരില്ല. അവരുടെ കയ്യിൽ ഒരു മാറു നീളമുള്ള കുത്തികളും മററും ഉണ്ടു്.

നമ്പൂരി:— അവർക്കു് ബ്രാഹ്മണമുണ്ടോ?

കോന്ത:— എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരെപ്പോലെ അബ്രാഹ്മണക്കാരനായിട്ടു് ആരുമില്ല. പതിനെട്ടുവും പിടിയ്ക്കും അങ്ങോര- അറുപത്തിനാലു കരണം മറിയും മറിയുന്നതു കണ്ടാൽ നല്ല കരണനാണെന്നു തോന്നും.

നമ്പൂരി:— ഇവിടുന്നു കച്ചകെട്ടി അബ്രാഹ്മണിച്ചിട്ടില്ലേ?

കോന്ത:— ഞാൻ പത്തുപതിനെട്ടുകൊല്ലം കച്ചകെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ഇപ്പോഴും അഞ്ചെട്ടാളുകൾ വന്നാലും ഇനിയൊരു ഭയവും തോന്നുന്നില്ല.

നമ്പൂരി:— അത്ര ധൈര്യമുണ്ടോ ഇവിടയ്ക്കു്?

കോന്ത:- ഉവ്വ്. ഇതാനോക്ക. ഒരു കോസായിയും ഞാനായിട്ടു തമ്മിൽ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു മുട്ടുകത്തി വീണിട്ടാണ് മുട്ടിങ്ങിനെ പൊട്ടിയത്. അന്ന്, “ഇവനോടു പിടിയ്ക്കാൻ പോവേണ്ട” എന്നു അനവധി ആളുകൾ വിലക്കി. അതുകൊണ്ടൊന്നും ഇനിയും ഒരു കടുമാഹാണിയും കൂസലുണ്ടായില്ല

നമ്പൂരി:- മഹായെളുവാൻ തന്നെ.

കോന്ത:- പിന്നെ ഒരു ഓണക്കാലത്തിൽ ഒരു മാപ്പളയും ഞാനുമായിട്ടു കയ്യാങ്കളിയും വട്ടം കൂട്ടി; പത്തായിരം ആളുകൾ കൂടി; ആ മാപ്പളയെ കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ ഇനിയും സംശയമായി; എങ്കിലും, ധൈര്യം വേണമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടു ഞാൻ രണ്ടടി കൊണ്ടിട്ടെ ഒഴിച്ചു. നൂറോളം മമം വശം ഇനിയും. ഞാനൊരു പിടിത്തം പിടിച്ചാൽ ആരായാലും അവിടെയിരിയ്ക്കും. വേണമെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ അതു പരീക്ഷിയ്ക്കാം.

നമ്പൂരി:- അതുവേണ്ട; ഇവിടയ്ക്കുള്ളൂക്കും മറ്റും തിരുമ്പി മാറ്റുവാൻ വശമല്ലേ?

കോന്ത:- ഓഹോ- ധാരാളമായിട്ടു വശം. എന്റെ ഉഴിച്ചിൽ കൊണ്ടാണ് കരിമ്പുപ്പറത്തു നിന്നു വീണു തമ്പുരാന്റെ കൂന തീർന്നത്

നമ്പൂരി:- അതു ഒരു കമ്പക്കളിക്കാരന്റെ ഉഴിച്ചിൽകൊണ്ടാണ് മാറിയതെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ?

കോന്ത:- ഞാനാ നല്ല കമ്പക്കളിക്കാരനാണ്.

നമ്പൂരി:- അങ്ങനെയോ?

കോന്ത:— സ ശയമോ? ഇനിയും കമ്പക്കളി, ഞാനിന്മേൽക്കളി, ഇങ്ങിനെയുള്ള വിദ്വകളൊക്കെ വശം.

നമ്പൂരി:— ശെരി.

ആശാൻ:—ഓ- കൃഷ്ണക്കുറുപ്പു വന്നുതുടങ്ങി. ഇനി ഈ പ്രകൃതം മതിയാക്കാം

(അനന്തരം കൃഷ്ണക്കുറുപ്പു പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു)

കൃഷ്ണ:— നമ്പൂരി ഇവിടെ എത്തിയില്ലേ?

ദാമോ:— ഇല്ല.

കൃഷ്ണ:— വന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടാണ് ഞാൻ ഇത്ര പരിഭ്രമിച്ചു വന്നതു്

ശങ്ക:— ഇവിടെ വന്നില്ല നിശ്ചയംതന്നെ.

കൃഷ്ണ:— അങ്ങുപുറത്തെങ്ങാറം വന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കിവരാം.

(പോയി, ഉടനെ മധുരമംഗലത്തിനോടുകൂടി പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.) എല്ലാവരും ആചാരോപചാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു)

കൃഷ്ണ:— ചേട്ടനും വന്നില്ലേ?

മധുര:— ഉദ്ദ് മാളികയുടെ ഭോളിപ്പയ്ക്കു കേറിപ്പോയി

കൃഷ്ണ:— ചേട്ടന്നിപ്പോൾ നന്നെ ബുദ്ധിക്ഷയം ഉണ്ടോ?

മധുര:— ലവലേശം ബുദ്ധിക്ഷയം ഇല്ലെന്നു തന്നെയല്ല, വളരെ സന്തോഷമാണ്

കൃഷ്ണ:— അതിനെന്താണ് കാരണം?

മധുര:— കെടുകാര്യസ്ഥനാണെന്നു കോടതിയിൽ തീർപ്പുപ്പെടുത്തിയതു കൊണ്ടുതന്നെ.

കൃഷ്ണ:— ഇങ്ങിനെ നേരനേടാക്കു പറയുന്നതെന്തിനാണ്?

മധുര:— ഇതു് നേരനേടാക്കല്ല. കെടുകാര്യസ്ഥൻ എന്നു വെച്ചാൽ മിടുമിടുക്കൻ എന്നതു് പാലായാ

ണെന്നാണ് കോന്തക്കുറപ്പ് ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ദാമോ:— ഇതു നമ്പൂരിയുടെ നേരമ്പാക്കുതന്നെ

നമ്പൂരി:— വിഡ്ഢികൾക്ക് മറുളള വരേക്കുറവു വളരെ അധികം വിഡ്ഢിത്തത്തിൽ കോപ്പേറും എന്തുള്ളതിനെ ആലോചിക്കാഞ്ഞിട്ടാണ് ദാമോദരമേനോൻ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്

ദാമോ:— ശശരി; അങ്ങിനെതന്നെയായിരിക്കും.

കൃഷ്ണ:— (ബഹുമാന ഭക്തികളോടുകൂടി തൊഴുതുകൊണ്ടു്)

അന്തഃകൂടാതെ കാളം കൊടിയൊരു കടമാം

തീയ്യിൽ വീണിട്ടുമേവം

വെന്തിടാതിക്കഡുംബം പരിചൊടു പരിപാ-

ലിച്ചുതങ്ങുന്നതന്നെ

കോന്തച്ചേട്ടന്റെ ബുദ്ധിക്ഷയറുചധികമായ്

ക്കൊച്ചുരാമനുചേരും

ഭ്രാന്തു തഞ്ചത്തിനാൽ തീർത്തു മറികഭവാൻ

തന്ന ഭാഗ്യാ. ബുരാശം!

75.

മധുര:— യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതു മാത്രമേ പറയാറു.

ദാമോ:— ഇപ്പോൾ കൃഷ്ണക്കുറപ്പു പറഞ്ഞതു യഥാർത്ഥമല്ലേ?

മധുര:— അല്ല.

ദാമോ:— (ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി) ഇവിടുത്തോടു വാദിച്ച ജയിപ്പാൻ ഇപ്പോൾ ആരുമില്ലെന്നു പറസമുതമാണ്. എന്നാൽ ഈ കാര്യത്തിൽ ഇവിടുത്തെ ജയിച്ചിട്ടുള്ള മാനം നേടാൻ ഇനിയ്ക്കു നല്ല തരമായി. ഇവിടെയ്ക്കുള്ള മതം വിസ്തരിച്ചൊന്നു പറയു, കേൾക്കട്ടെ.

മധുര:— ന്യായത്താലിഹ സൃഷ്ടി, രക്ഷ, ലയമെ-
 നീ മൂന്നു സർവ്വത്തിനും
 മായാത്മ്യത്തുത ശക്തിയാൽ പരമണ-
 ച്ചിടുന്നു കേടെന്നിയെ
 കായം പാതി ശിവയ്ക്കു നൽകിയ ജഗ-
 ന്നാഥൻ ഹരൻ; ചട്ടുക-
 പ്രായം മറ്റു ജനങ്ങളോസകലമെ-
 ന്നാണെന്നതം സന്തതൈ!

76.

നിങ്ങൾ എഴുത്തച്ഛൻ പാട്ടു വായിച്ചിട്ടില്ലേ?

കൃഷ്ണ:— എന്താണ് ഭാമോദരമേനോൻ ഒന്നും മിണ്ടാ
 ത്തത്?

നീലാ:— മിണ്ടാനൊന്നും തോന്നാഞ്ഞിട്ടു തന്നെയായി
 രിയ്ക്കും?

ഭാമോ:— സാമാന്യപോലെ യുക്തി പറഞ്ഞാലേ ഇനി
 യ്ക്കു് ഉത്തരം പറയാൻ കഴിയുള്ളു ആർക്കും
 അനുഭവം വരാത്തതായിട്ടുള്ള വേദാന്തം പറ
 ത്താതുടങ്ങിയാൽ റിന്നെ പ്രയാസമാണ്

76) ന്യായത്താൽ = ക്രമം അനുസരിച്ച്. ലയം = നാ
 ശം. സർവ്വം = ആസകലം- എല്ലാം. മായാത്മ്യത്തശക്തി=
 മായയാകുന്ന അത്മ്യത്തശക്തി. ഭഗവാന്റെ അനന്ത ശ
 ക്തികളിൽ ഒന്നു മായയാകുന്നവല്ലൊ. കായം പാതി ശിവ
 യ്ക്കു നൽകിയ ജഗന്നാഥൻ പാതി ശരീരം പാർപ്പിതിയ്ക്കു
 കൊടുത്ത ലോകനാഥൻ. ഹരൻ ശിവൻ. മതം = അ
 ഭിഷ്പ്രായം. സന്തതൈ! = നല്ല മനസ്സുള്ളവനെ. തന്റെ ശ
 ക്തിയാലല്ല, ഈശ്വരമൂലം കൊണ്ടാണ് കൊമരപ്പുറവു
 തറവാടു നശിയ്ക്കാതിരുന്നതു മറ്റും എന്ന് നമ്പൂരി പറ
 യുന്നു.

ശങ്ക:— ശ്രദ്ധിയാണിത്. വേദാന്തികളോടു യുക്തിപര
ത്തു ജയിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്. “പലായന
മവി മിഥ്യാ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഓടി
ഒരു വേദാന്തി എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

മധുര:— (കുറച്ചു ദേഷ്യത്തോടും വ്യസനത്തോടുംകൂടി)

ശിവ! ശിവ ശിവ! കഷ്ടം കഷ്ടമേ! റാമചിപ്പോ-
ളവധിയതു വെടിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നിടേം നിനയ്ക്കിൽ
ശിവകരതര വേദാന്തത്തെ നിന്ദിച്ചിട്ടുനോ-
രിവിടമതിൽവിചാരംവിട്ടുത്താൻപെട്ടുവല്ലോ! 77

മാലൈന്ദ്രേ ബാലഗോപാലക ഗണയുതനായ്
കാലി മേച്ചും കളിച്ചും
കാലനൊക്കുന്നഘൻ തന്നരിയൊരുടൽ പൊളി-
ച്ചും ഭജിച്ചും രസിച്ചും
ചേലൊക്കു വിശ്വരൂപം വിരവൊടുവിധിടെ-
ക്കാട്ടിയും നൽ സ്തവൗഘ-
ത്താലുക്കൊമ്പങ്ങലിത്തും മരുവിന ഹരിയെൻ
ഓഷ്ട്രതം പോക്കിടേണം 78.

ഡശഭേരിടുന്ന മധുരകൈഭ നാശഭാഗ്രി!
ശഭ്രപ്രിയെ! മഹിഷമർട്ടിനി ലോകനാഥ!

77) ശിവകരതരവേദാന്തം = ഏറ്റവും ശ്രദ്ധപെടുന്ന
വേദാന്ത ശാസ്ത്രം

78) മാലൈന്ദ്രേ=സന്തോഷത്തോടെ. ബാലഗോപാലക
ഗണയുതൻ = ഇടയക്കുട്ടികളുടെ കൂട്ടത്തോടു കൂടിയവൻ.
കാലനൊക്കുന്നഘൻ = മൃത്യുവിനെപ്പോലെയുള്ള അഘ
സുരൻ. ഭജിച്ചുക = ഉണുക. വിധി = ബ്രഹ്മാവ്. സ്തവൗഘ
ഘം = സ്തുതികളുടെ സമൂഹം. ഓഷ്ട്രതം = പാപം.

സുഭാന്തകേ! ഹരതനിസുഭ മഹാസുരേ! യെ
 ജുഭിച്ചിടുന്ന കലുഷം കളകാ/ റിഭവേവ്യേ! 79.
 വാഗീശാച്യുത മുച്യനിർജ്ജരനതൻ
 വിഷ്ണുശപരോല്ലാഭകൻ
 യോഗീശാർച്ചിതനീശപരൻ ഗിരിസുതാ
 കാന്തൻ കൃതാന്താന്തകൻ
 നാഗേശാമല ഭൂഷണൻ യതിവരാ-
 കാരം ധരിച്ചിട്ടു ഭൂ-
 ഭാഗേ ശാന്തരസം നടത്തിയ ശിവ-
 ന്തന്നെത്തൊഴുന്നേനഹം 80.

79) ഡഭ് = ഗച്ഛ്. മധുരകൈഭ നാശഭാഗ്രി = മധു
 കൈഭൻ ഈ അസുരന്മാർക്ക് നാശത്തെ കൊടുത്തവളേ!
 ദേവി വിഷ്ണുവിനെക്കൊണ്ടു് ഈ അസുരന്മാരെ കൊല്ലിച്ചു.
 ശഭൂപ്രിയേ! = പരമശിവന്റെ ഇഷ്ടഭായ്യയായവളേ! മ
 ഹിഷ മർദ്ദിനി = മഹിഷാസുരന്റെ തല കാൽകൊണ്ടുട
 ച്ചവളേ! സുഭാന്തകേ! = സുഭാന്തന്റെ അന്തകനായി
 തീർന്നവളേ! ഹരതനിസുഭ മഹാസുരേ! = നിസുഭനെന മ
 ഹാസുരനെ കൊന്നവളേ! മേ = എന്റെ. ജുഭിച്ചിടുന്ന =
 വർദ്ധിക്കുന്ന. കലുഷം = പാപം. അരിഭവേവ്യേ = എ
 ല്ലാവതം സേവിക്കുന്നവളേ!

80) വാഗീശാച്യുത മുച്യനിർജ്ജരനതൻ = ബ്രഹ്മാവ്
 വിഷ്ണു തുടങ്ങിയ ദേവന്മാർ നമസ്കരിക്കുന്നവൻ. വിഷ്ണു
 ശപരോല്ലാഭകൻ = വിഷ്ണുശപരനായ ഗണപതിയുടെ ജന
 കൻ. യോഗീശാർച്ചിതൻ = യോഗിപ്രധാനന്മാർ പൂജി
 യ്ക്കുന്നവൻ. ഗിരിസുതാകാന്തൻ = പാവ്തീദഗവതിയുടെ
 ഭർത്താവ്. കൃതാന്താന്തകൻ അന്തകനെ കൊന്നവൻ.
 നാഗേശാമലഭൂഷണൻ = സർപ്പരാജാവായ വാസുകിയായ

പണ്ടിയ്ക്കർ:- (വിചാരം) ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മുചത്തിങ്ങിനെ ഭാവം മാറിയിട്ടു ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

ദാമോദര:- (വിചാരം) വളരെ ശാസ്ത്രം പഠിച്ചിട്ടുള്ള യോഗ്യന്മാർക്കും മതസംബന്ധമായ സംഗതികളിൽ ധാരാളമായി വിഡ്ഢിത്തം പററി കാഴ്ചനണ്ട് [ആലോചിച്ചിട്ട്] ഈ ബുദ്ധി ഉള്ളിൽത്തന്നെയുള്ളതാണെങ്കിൽ ഞാനാണീ കാര്യമൊക്കെ നടത്തിയത് എന്നുള്ള അഭിമാനം ഇല്ലാതെകണ്ടിരിപ്പാൻ നന്നു്.

കൃഷ്ണ:- ശ്രീപരമേശ്വരൻ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളായിട്ടു് അവതരിച്ചു എന്നൊരു അങ്ങാടിവർത്തമാനം കേട്ടിട്ടുണ്ട് ഞങ്ങൾ; അത്രേയുള്ളു. അതൊന്നു വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു കേട്ടാൽകൊള്ളാമെന്നുണ്ട്.

ദാമോദര:- അതിപ്പോൾ അനാവശ്യമല്ലേ?

കൃഷ്ണ:- അങ്ങിനെയല്ല അതിപ്പോൾ തന്നെ കേൾക്കണം.

ദാമോദര:- ഇപ്പോൾ ഇതു കേൾക്കുന്നവർക്കൊക്കെ രസമാവില്ല, നിശ്ചയംതന്നെ; ഇനി, ഇവിടയ്ക്കു ബോധിച്ചതുപോലെയാവാം.

കൃഷ്ണ:- അതു ശെരിതന്നെയാണു്, എല്ലാവർക്കും രസമാവില്ല. എല്ലാവർക്കും രസകരമായിട്ടും നീരസകരമായിട്ടും ഒരു വസ്തു ലോകത്തിലുണ്ടോ

നിർമ്മലമായ (തെളിവേറിയ) ആഭരണത്തോടു കൂടിയവൻ യതിവരാകാരം = സന്യാസിയെന്നു് ആകൃതി. ഭൂഭാഗം = ഭൂമിയിൽ. ഭൂമിയിൽ വേദാന്തവിദ്യ (ശാസ്ത്രരസം) പഠിത്തിയശങ്കരാചാര്യരെ ഇങ്ങിനെ സ്തുതിക്കുന്നു.

“നക്രം വീട്ടീടുമെങ്കിൽ തനയ! ഝടിത നീ
സന്യാസിയ്ക്കെ”ന്നു മാതാ-

വ്യാധിബന്ധം പൂണ്ടുരജ്യാരളവതിൽ മുതല-

യ്ക്കാശു മോക്ഷം കൊടുത്തു്

വെക്കം ഗോവിന്ദഭിക്ഷു ത്തമനൊടു ചിതഃസ

ത്യാസവ്യാ വാങ്ങിയോരാ

മുക്കണ്ണൻ ദേവദേവൻ കളയണമുടനി

ങ്ങുള്ളിലുള്ളോരു ദോഷം

83.

ശ്രീമൽ ബുദ്ധോപ്യം ചമച്ചും, ചതുരമൊഴികളാൽ

അതുഭൂതം വ്യാസനേകി-

ഗണയതൻ = ചങ്ങാതിമാരോടുകൂടിയവൻ. വിത്തം = ധനം. യാചിയ്ക്കുക ഇരയ്ക്കുക. കല്യാണ “ശ്രീസ്തവം” = മ.ഗളമായ “ശ്രീസ്തവം” എന്നു പറയുന്ന ലക്ഷ്മീഭഗവതിയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്തോത്രം.

83) നക്രം = മുതല. തനയ! = മകനേ!. ഝടിതി = വേഗം ആശു. ഗോവിന്ദഭിക്ഷു ത്തമൻ = സന്യാസിയ്ക്കേണ്ടുന്നായ ഗോവിന്ദാചാര്യൻ. ദേവദേവൻ = ദേവന്മാരുടെയും ദേവൻ. തന്റെ ഇച്ഛപോലെ സന്യാസിയ്ക്കുവാൻ മതാവു സമ്മതിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കും കാലത്തിൽ ഒരു ദിവസം ശങ്കരനുണ്ണി കളിയ്ക്കുവാൻ ചെന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ ഒരുവലിയ മുതലവന്നു പടിച്ചുകൊണ്ടുപോയെന്നും “അമ്മേ! സന്യാസിയ്ക്കുവാൻ എന്നെ അനുവദിയ്ക്കുക. എന്നാൽ മുതലവിടും” എന്നു ശങ്കരൻ വിളിച്ചു പറയാവുമെന്നും അതുകേട്ടു അമ്മ “അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ സന്യാസിച്ചു കൊൾക” എന്നു അനുവദിച്ചുവെന്നും ഉടനെതന്നെ ഭഗവാൻ മുതലയ്ക്കു മോക്ഷം കൊടുത്തു താൻ സന്യാസിച്ചുവെന്നും ഉള്ള കഥ ഇതിൽ സുഗ്രഹിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

ട്രാമോദാരാത്മവിദ്യാസ്ഥിതി ധരണിയിലു
 ണ്ണാക്കിയും, വാക്കുകൊണ്ടു്
 ധീമാനാം “മണ്ഡനൻ” തന്നടയ മതിമദ
 പോക്കിയും കീർത്തി പൂണ്ടോ-
 രോമൽബ്ബാലേന്ദുമൂഡൻ കളയണമഴകോ-
 ടുള്ളിലിങ്ങുള്ള ദോഷം 84.

“ഇപ്പോളിമണ്ഡനതന്നടയ മഹിഷിയാം
 വാണിയേയും ജയിപ്പാൻ
 ചൊല്ലൊങ്ങും കാമശാസ്ത്രം സകലവുമറിയേ-
 ണം നമുക്കെ”ന്നറച്ചു
 അപ്പോൾത്താനേ മരിച്ചോരമരപതി തൃപൻ
 തന്റെ നല്ലോരു പൂമൈ-
 യുൾപ്പക്കോരിന്ദു മൂഡൻ കളയണമഴകോ-
 ടുള്ളിലിങ്ങുള്ള ദോഷം 85.

84) ഭാഷ്യം = വേദാന്ത ഭാഷ്യം. ചതുരമൊഴികൾ = അ
 ത്പവത്തുക്കളായ വാക്കുകൾ. ആമദേദ സന്ദോഷം.
 ആത്മവിദ്യാസ്ഥിതി ആത്മവിദ്യയായ വേദാന്തശാസ്ത്ര
 ത്തിന്റെ ഉറച്ചനില. ധരണി = ഭൂമി. ധീമാൻ = ബുദ്ധി
 മാൻ. മതിമദം = മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ഗദ്ഗ്. ബാലേന്ദു
 മൂഡൻ = ചന്ദ്രക്കല ശിരസ്സിലണിയുന്നവൻ. ശിവൻ.

85) മഹിഷി = ഭാല്യ. മണ്ഡനൻ ബ്രഹ്മാവിന്റെ അവ
 താരവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാല്യ, “ശാരദ” സരസ്വതീ (വാ
 ണീ) ദേവിയുടെ അവതാരവുമാണെന്നുള്ള ഇതിഹാസം ആ
 ണ് ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനം അമരപതിതൃപൻ = ഇരു
 ഇതിഹാസംകൊണ്ടുതന്നെ അമരകമഹാരാജാവു ദേവേന്ദ്ര
 ന്റെ അവതാരമാണെന്നും സിദ്ധിയുണ്ടു. ഇന്ദുമൂഡൻ =
 ചന്ദ്രനെ ശിരസ്സിലണിയുന്നവൻ.

ദാമോദര:- ഇതു ശുദ്ധം അസഭവതെന്നെ.

ശങ്ക:- “ചൊന്നു വെണ്ടിച്ചു” എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞ
പ്പോൾ എന്തെന്നും മിണ്ടാതെ കണ്ടിരുന്നതു?

ദാമോദര:- ഒന്നരണ്ടാക്കെ ക്ഷമിക്കണമല്ലോ എന്നുവി
ചാരിച്ചിട്ടാണു.

കൃഷ്ണ:- ഒരു സായു പറന്നു എന്നൊരു വർത്തമാനം കട
ലാസ്സിൽ കണ്ടാൽ നിങ്ങളെന്തു വിചാരിയ്ക്കും?

ദാമോദര:- ഞാനൊന്നും തക്കിയ്ക്കാൻ വരുന്നില്ല;
എന്തെങ്കിലും ആവട്ടെ.

കൃഷ്ണ:- ഇവിടുന്ന് ശേഷം പറയു.

മധുര:- കൂറൊക്കും ശിഷ്യരൊടൊത്തുലകിടമഖിലാ
വെന്നു സർവ്വജ്ഞപീഠം

കേറിക്കാശ്ചീരദേശേ വിരവൊടു വിലസും
മണ്ഡപം പുണ്യമാക്കി

ആറാടും മെഴലിയോടൊത്തനിശമമിതകാ-
രുണ്യപൂരത്തിൽനന്നാ-

യാറാടുന്നോരുദേവൻ കളയണമഴകോ-
ടുള്ളിലിങ്ങുള്ള ദോഷം

86

വിത്തത്തിൽബുഭുക്തിചേരുജനമതിനമല
ജ്ഞാനമേകീട്ടു പിന്നെ

ദൃത്താന്ത്രോയാഗ്യാനാകം മുനിതിലകനോടൊ-
ന്നിച്ചു മന്ദിച്ചിടാതെ

ഉത്തംഗശ്രീവിളിപ്പും രജതഗിരിയതിൽ
ചൊന്നു ശർപ്പാണി തന്നോ-

ടൊത്താനടിയ്ക്കുമീശൻ കളയണമഴകോ-
ടുള്ളിലിങ്ങുള്ള ദോഷം

87.

87) അമലജ്ഞാനം = കരടുകൂടാത്ത അറിവ്, ആത്മ

ദാമോദര:- ഈ കഥ മുഴുവനും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി കേട്ടു
 എന്നാൽ, വിദ്യാഭ്യാസം
 നന്നെന്നുള്ളൊരു നല്ലൊരുവരേശം
 തന്നിട്ടു മീശ്ശരഗുരു
 ധന്യചരിത്രം പവിത്രമതിവിത്രം 88

കൃഷ്ണ:- (മധുരമംഗലത്തിനോടു്)
 നാകേന്ദ്രസൽഗുരു സമാന! ഭവാൻ കടങ്ങ-
 ളാകെക്കളഞ്ഞു ചഥ സൽക്കഥയെപ്പറഞ്ഞും
 ലോകദ്രവ്യത്തിലുമിനിസ്സുചെയ്തായിരിപ്പാൻ
 പാകത്തിലാക്കിയടിയന്നിറ വേണ്ടതെല്ലാം 89.

മധുര:- നിങ്ങൾക്കു ഞാനിനി എന്തൊരിഷ്ടമാണു് ചെയ്യേണ്ടതു്?

കൃഷ്ണ:- ഇനി ഇപ്പോൾ ഒരുപകാരവും ഇവിടുന്നു ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടില്ല. കൈസന്മുണ്ണുമായിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഇതിരിയ്ക്കട്ടെ.
 (ഭരതചാക്യം)

ജ്ഞാനം, ദത്താത്രേയാച്യൻ = ദത്താത്രേയൻ എന്നു പേരുള്ളവൻ മുനിതിലകൻ = മുനികളിൽ ത്രേച്ചൻ ഉത്തരശ്രീ = വലിയ ശോഭ രജതശിരി = വെള്ളിക്കുന്ന്, കൈലാസം, ശർപ്പാണി = പാർപ്പി

88) ശങ്കരഗുരുധന്യചരിത്രം = ശങ്കരാചാര്യരുടെ മാഹാത്മ്യമേറിയ ചരിത്രം. പവിത്രം = ലോകശുദ്ധമാക്കുന്നതു് അതിവിത്രം = അത്യന്തത.

89) നാകേന്ദ്രസൽഗുരു സമാനൻ = ഇന്ദ്രഗുരുവായ ബൃഹസ്പതിയെപ്പോലെയുള്ളവൻ അതിബുദ്ധിമാനെന്നു താല്പര്യ ഭവാൻ = അങ്ങനും. സൽക്കഥ = സത്യങ്ങളുടെ (നല്ലവരുടെ)കഥ ലോകദ്രവ്യം = ഇഹലോകവും പരലോകവും.

ലോകം നിറഞ്ഞിടണമിരിക്കുവാനായകന്മാർ
തുകന്നനന്മധുരമംഗല ഭാഷിതത്താൽ
ശോകങ്ങൾ തീർത്തു ശിവവല്ലഭയായ ഗൌരി
ലോകങ്ങളാസകലമയ്‌മ്പൊട്ടു കാത്തിടണം 90.

90) കവീനായകന്മാർ = കവിശ്രേഷ്ഠന്മാർ. മധുരമംഗ
ലഭാഷിതം = കേൾക്കുമ്പോൾ ആനന്ദമുണ്ടാക്കുന്നതും നന്ന
ചെയ്യുന്നതുമായ വാക്ക് ശോകങ്ങൾ = ആദ്യാത്മികം.
ആധിദൈവികം, ആധിഭൗതികം ഇങ്ങിനെയുള്ള സങ്കട
ങ്ങൾ. ശിവവല്ലഭ = പരമശിവന്റെ ഇഷ്ടപത്നി. അ
യ്‌മ്പൊട്ടു = കനിവോടുകൂടി.

(എല്ലാവരും പോയി)

അഞ്ചാമങ്കം കഴിഞ്ഞു.

മധുരമംഗലം ഭാഷാനാടകം

സമാപ്തം.

3	18	ജേഷൻ	ജ്യേഷൻ
"	21	ജേഷ്ഞോട്	ജ്യേഷ്ഞോട്
8	2	ദുഷ്പത്രനെ	ദുഷ്പത്രനെ
16	20	ഘൃണജിയത്ത്	ഘൃണജിയത്ത്
20	9	വലിയസ്ഥലങ്ങളിലൊ	വലിയസ്ഥലങ്ങളിലൊ
22	2	എന്ന	എന്ന്
29	19	നമ്പൂരി	നമ്പൂരിയോട്
41	14	ദൈക വനം	ദൈപതവനം
47	2	താമ്പൂല	താമ്പൂല
48	4	തീച്ചയാക്കിയതല്ലോ	തീച്ചയാക്കിയതല്ലോ!
54	19-20	ചോടിയ്ക്കുന്നതിനാണ്	ചോടിയ്ക്കുന്നതെന്തിനാണ്
58	20	അണിയറയിൽ	അണിയറയിൽ:—
"	25	കെന്ദ്രവസ്ത്രമാമൻ	കെന്ദ്രവസ്ത്രമാമൻ
64	9	കലത്തു	കാലത്തു
64	15	താഴെയുള്ളവൻ	താഴെയുള്ളവർ

77 8 ഹാഷി കാട്ടണ
 9 സതാപ
 " 2 സൈപരം
 84 25 ചോക്ഷം
 85 7 ജീവൻ വോക്സണതിനായ്
 96 6 പൽക്കുന്നതിനായെ
 91 10 കണ്ടേതാണു്
 98 20 ഇരപ്പിക
 105 കളകാ/ഖിലേഡ്യേ
 " 19 അഖിലേഡ്യേ
 108 12 ഇരക്കുക
 109 7 ഇപ്പോളി

ഹാഷി കാട്ടണ
 സതാപ
 സൈപരം
 ചോക്ഷം
 ജീവൻ വോക്സണതിനായ്
 പൽക്കുന്നതിനായെ
 കണ്ടേതാണു്
 ഇരപ്പിക
 കളകാ/ഖിലേഡ്യേ
 അഖിലേഡ്യേ
 ഇരക്കുക
 ഇപ്പോളി

വില്പനവാൻ തയ്യാറായ പുസ്തകങ്ങൾ.

		ക. ണ.
ശ്രീരാമാശ്വമേധം കിളിപ്പാട്ട്	വില	2—8-
ശ്രീമൽ ഭാഗവതമു	”	12—0-
ദേവീമാഹാത്മ്യം	”	0—
കണ്ണന്റെ മണ്ണണ്	”	0—3-

ഡാക്ടർ കെ. കാത്തികേയമേനോൻ.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ.

